

Catalunya Cristiana

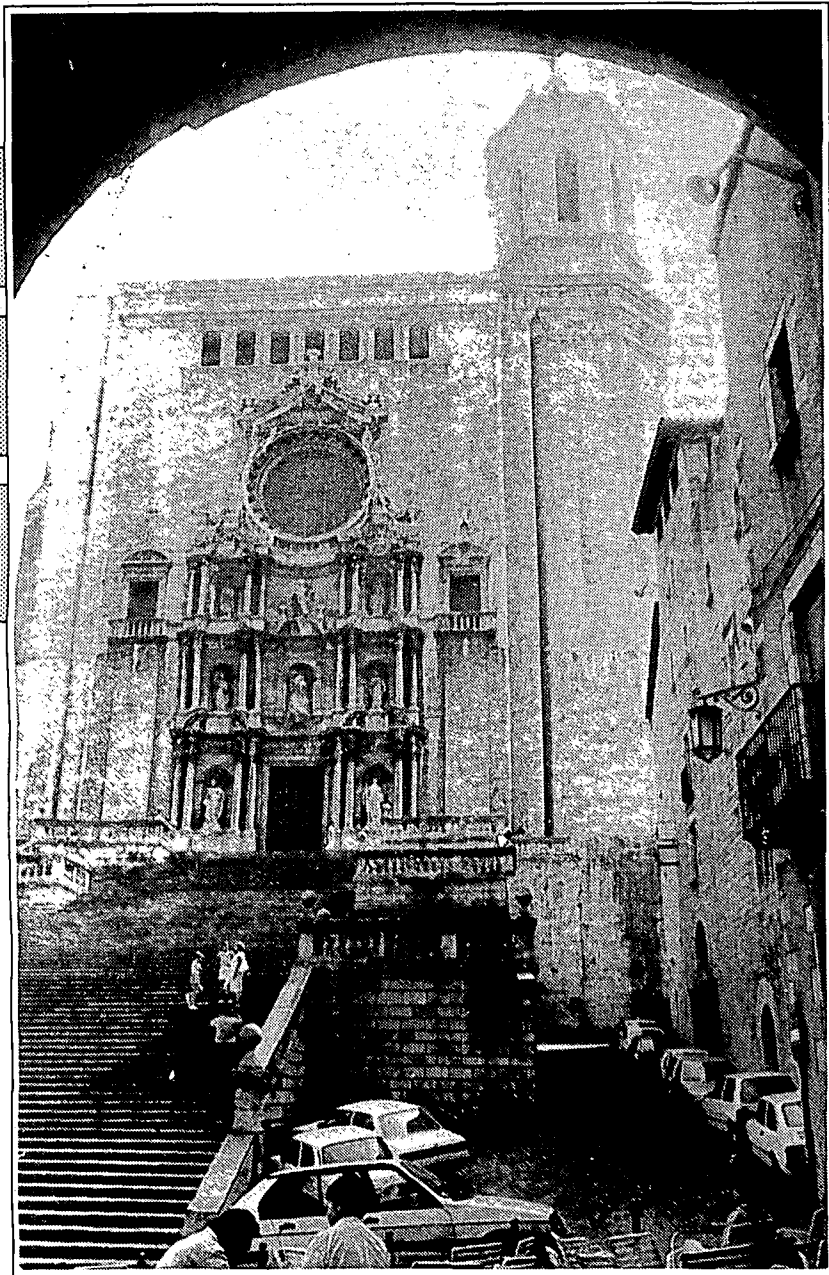
setmanari popular d'informació i de cultura religioses

Dijous, 14 de maig de 1992

■ Edita: Fundació Catalunya Cristiana

■ Director: Joan E. Jarque i Jutglar

■ Any XIII - Núm. 660 175 ptes.

A favor de la Conferència Catalana

GIRONA.— Vint-i-quatre sacerdots que ocupen càrrecs importants en el bisbat de Girona, la majoria dels quals formen part del Consell Presbiteral, han respost afirmativament a la pregunta feta pel diari El Punt sobre la possibilitat de crear una Conferència Episcopal Catalana, independent de l'espanyola. Només el rector de Llagostera va mostrar la seva oposició, si bé va manifestar que està d'acord a conservar la Tarraconense, tal com ha funcionat des de fa segles.

Entre els capellans que voldrien una Conferència Episcopal autònoma hi ha el president del capítol de canonges de la catedral, el vicari general de la diòcesi, el secretari general-canceller, el vice-rector i administrador del Seminari, el director del Full Parroquial i una dotzena de rectors de parròquies importants com Figueres, Òlot, Arenys de Mar, el Mercadal de Girona, Sant Feliu de Guíxols, Roses, Tordera i Salt.

La majoria dels capellans consultats al·leguen per respondre afirmativament que existeixen diferències clares entre el tarannà i la manera de ser dels catalans i els creients de la resta de l'Estat. Alguns dels capellans han comparat la creació d'una Conferència Episcopal Catalana amb l'estatut d'Autonomia política, com el rector del Mercadal, mossèn Isidre Puigmitjà, que ha dit: "Si es bona l'autonomia política per a Catalunya, també ho seria en el pla espiritual i religiós".

Amb tot, hi ha discrepància de parers respecte a la possibilitat d'aconseguir una Conferència Episcopal autòctona. Així, mentre el rector de Sant Cugat de Salt, mossèn Àngel Caldas, afirma que "jurídicament no és possible perquè el dret positiu no ho permet", el rector de Sant Salvador de Girona, mossèn Xavier Xutglà "la troba canònicament viable".

AFINANT...

Què diuen que s'ha descobert

Els difusors de notícies n'han anat plens. Aquests darrers dies s'ha descobert quelcom extraordinari sobre l'origen de l'Univers. Els titulars ho han hagut de resumir necessàriament i em temo que han causat més confusió que informació. Seria interessant fer una enquesta per esbrinar què n'ha tret l'home del carrer, els no experts que som la majoria, de les afirmacions rotundes que s'han llegit i escoltat. La impressió general es podria agrupar en aquests tres grups d'afirmacions encadenades: Que s'ha descobert com han començat totes les coses; que, per tant, no han estat creades; que, per consegüent, no cal cap Creador... No diré que les conclusions de la ciència actual diguin exactament el contrari, però sí que és cert que més aviat apunten cap a la direcció contrària de la que dóna per suposada la "cultura" actual. Aquesta encara beu, com d'un riu la font del qual fa temps que s'ha estroncat, del monisme-materialisme— "cregut amb un fervor quasi religiós, fins a esdevenir la fe de l'establishment", com diu el premi Nobel J. Eccles—. Aquesta recent descoberta ve a confirmar que el món ha "començat" del quasi no-res i que acabarà com ha començat. Que, per tant, no és etern. I que, per consegüent, la ment de l'home no s'esgarria si raonant, a més d'observant i calculant, dedueix l'existència del Creador, accepta la possibilitat de la seva revelació i la reconeix plena i segura en Jesucrist.

■ Joan E. Jarque i Jutglar

Celebrat el I Congrés Europeu d'Educació Marista

Aportar respostes als problemes dels joves

Barcelona.— El I Congrés d'Educació Marista en el context europeu, s'ha celebrat a Sant Andreu de Llavaneres, en la residència Marcel·lí Champagnat. El bisbe Joan Carrera assistí a l'acte inaugural.

Aquest Congrés l'organitzà la Fundació Champagnat, fundació privada de caràcter civil, creada per la província marista de Catalunya amb motiu del recent bicentenari del fundador dels Germans Maristes, el francès Marcel·lí Champagnat.

"Una primera activitat de la fundació —diu el germà Lluís Serra, el seu director— fou una trobada creada en connexió amb Guatèmal·la, com a protesta per la impunitat amb què en aquest

país són assassinats els missioners, els catequistes i tots els que promouen la justícia.

En aquest congrés, hi participaren representants de dotze països, deu de la CE i dos que no ho són: Suïssa i Hongria. Hi són tots els de la CE, excepte Dinamarca i Luxemburg, on els maristes no tenen centres. No és un congrés massiu, sinó d'unes 50 persones, amb presència de dos o tres representants de cada una de les províncies maristes d'Europa. Com a preparació del congrés, s'ha realitzat una enquesta en els centres maristes sobre les necessitats i expectatives dels joves actuals. El que pretenen, davant l'any 1993 i el seu gran pas cap endavant en la

unitat europea, és intentar donar resposta als reptes, a les necessitats i a les expectatives que es plantegen a l'educació de la joventut en el context europeu.

En el Congrés hi participaren l'espanyol Pedro González Blasco, el francès Maurice Bergeret, el belga Jules Bradfer i el català Emili Turí, que presentaren ponències.

Un dels objectius del congrés és les respostes que actualment hi ha, des de l'escola o des d'altres instàncies, als problemes dels joves, sobretot en els sectors marginats. Promoure els valors educatius en un sentit ampli és precisament la primera finalitat de la Fundació Champagnat.

VIATGES I PELEGRINATGES DE L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Us anticipem les nostres...

PROPOSTES DE VIATGE PER A PASSAT L'ESTIU

VIATJAR / PELEGRINAR AMB ELS AMICS DE "CATALUNYA CRISTIANA" VOL DIR:

ITINERARIS PENSATS AMB TOTA CURA

- per tal d'aprofitar el temps al màxim, sense presses
- per conèixer bé els països i els llocs visitats
- per gaudir de les bel·leses naturals
- per assaborir l'arqueologia, l'art, la cultura
- per visitar i saludar les Esglésies locals

GRUPS DE VIATGE MOLT AGRADABLES

- formats per amics actuals o, ben segur, futurs
- fent reunió abans i després de cada viatge
- amb uns interessos bàsicament comuns

UNA BONA DIRECCIÓ, RESPONSABLE I EFICAÇ

- tant des del punt de vista tècnic de la nostra agència
- com per l'experiència del cap de grup (tour leader) dels AMICS DE CC que acompanya sempre cada viatge/pelegrinatge

ASSISTÈNCIA CULTURAL I ESPIRITUAL

- garantida, quan cal, per guies locals escollits
- complementada pel mossèn que acompanya sempre cada grup
- amb la celebració de l'Eucaristia i amb pregària diària

¿Voleu descobrir ben amicalment el país més ufanós i extens de tot el Nou Món?

BRASIL Del 13 de setembre al 2 d'octubre

Podeu fer-vos pelegrins de la Paraula seguint de prop les petjades de Jesús

TERRA SANTA Del 14 al 21 d'octubre

Veniu, si no, a satisfer la curiositat de veure un món plural, exòtic, ancestral...

L'ÍNDIA Del 9 al 28 de novembre

Podeu convertir les vacances nadalengues en una vivència al bressol mateix del cristianisme

TERRA SANTA Del 27 de desembre al 3 de gener

O bé ¿preferiu dedicar-les a aprofundir sobre el terreny els coneixements bíblics?

SINAÍ / JORDÀNIA Del 27 de desembre al 5 de gener

Si ja heu fet algun dels nostres viatges/pelegrinatges, sabeu quin és el nostre estil i els amics que s'hi fan. Si encara no heu tingut l'oportunitat de fer-ho, ara és l'ocasió, i estem segurs que no us en penedireu.

PODEU DEMANAR INFORMACIÓ - LA INSCRIPCIÓ JA ÉS OBERTA

PER A INFORMACIÓ

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Pelegrinatges i viatges:

Plaça Urquinaona, 11 3er. A. 08010 Barcelona - Telèfon: 301 37 18

EDITORIAL

La beatificació: llibertat i comunió

Diumenge que ve tindran lloc a Roma dues beatificacions. D'una se n'ha parlat molt poc: la de la germana Josefina Bakhita, de raça negra i sudanesa, un dia venuda com a esclava i després religiosa. L'altra ha concentrat l'atenció de la majoria i ha provocat polèmica: la de Josep Mª Escrivá, prevere aragonès, fundador de l'Opus Dei. És una coincidència que palesa gràficament l'amplitud de l'espai eclesial i la pluralitat dels carismes que hi floreixen. Convé remarcar-ho, a fi de no perdre de vista la diversitat de circumstàncies i les limitacions amb què fins i tot els deixebles més destacats del Senyor aconsegueixen de participar de la santedat del seu Cap. Ell és l'únic sant, l'únic Senyor. Els cristians, fidels a l'Esperit, el van reflectint al llarg del temps en una mesura limitada: contemplant-los tots junts, albirem la imatge de Jesús més plenament.

El reconeixement com a beat d'un cristià i la seva veneració amb culte públic ha de ser, de per si, un motiu de joia per a tota l'Església. És expressió de vitalitat i de riquesa espiritual. ¿És possible fer prevaler aquest clima joios, malgrat l'existència entre els cristians de punts de vista diferents? Voldríem poder respondre afirmativament a aquest interrogant. Però només serà així, efectivament, si tots fem un esforç d'humilitat, traduït en moderació i en respecte a l'altre.

Moderació en aquells que espontàniament tendeixen a la crítica. Cal que s'adonin que també han de ser crítics respecte dels atacs que es publiquen sobre el procés de beatificació, no fos cas que per evitar un dogmatisme caiguessin en un altre. Tampoc no poden desconèixer que hi ha escameses contra l'Opus Dei que, intencionament, s'adrecen al conjunt de l'Església. Moderació, també, pel que fa a la consideració dels germans diferents: ens cal un sentit ecumènic d'allò que ens uneix a tots els catòlics, i una valoració de tot allò positiu que fan els qui no pensen com nosaltres. Moderació, sobretot, a l'hora de fer judicis globalitzadors que, sovint, inclouen el Papa. Tinguem confiança en el carisma del Papa, ara que, sortosament, volem valorar el de cada cristià. Dins d'aquest respecte, tanmateix, hi cap la llibertat d'esperit: la beatificació proposa un model, no l'imposa. I es tracta d'una etapa: fins a la canonització, resta un camí, al llarg del qual sempre serà possible dir el que calgui, però, això sí, com cal i a qui cal.

Moderació en els qui exulten perquè veuen reconeguda l'exemplaritat d'aquell a qui espiritualment tant deuen i amb el qual se senten identificats. Farien mal fet si relliscaven pel pendís de la vanitat i del menyspreu als qui no pensen com ells. La moderació els ha de permetre d'adonar-se que no totes les crítiques, ni molt menys, vénen de malintencionats: n'hi ha de germans que estimen l'Església com ells. Moderació, sobretot, per a no voler obligar els altres a ser i a sentir com ells. Entre un prevere d'acció de raça blanca i una antiga esclava de raça negra... hi ha moltes maneres de seguir l'Evangelí. És veritat, d'altra banda, que seria desitjable més solidaritat entre els creients. Però això cal treballar-ho des de les arrels i amb la col·laboració de tots. Aquesta moderació, naturalment, no exclou el gran goig d'aquest dia ni l'aprofundiment i l'oferta a tothom de l'espiritualitat del nou beat.

Acabem dient que si demanem avui comunió i llibertat d'esperit no és perquè sí: és perquè sense elles no farem arribar l'Evangelí als homes, que és la missió de tots els carismes.

Algunes vegades —massa sovint— hom adverteix en comentaris sobre temes de vida de l'Església un déficit de precisió que porta a conseqüències excessives. Una de les intencions bàsiques de "Catalunya Cristiana" ha estat, des del principi, la d'oferir als lectors la major precisió possible en les informacions eclesials. Per aquest motiu em sembla adient dedicar avui aquesta pàgina a l'explicació de dues nocions que tot sovint intervenen en la vida cristiana, especialment pel que fa a la pietat envers els nostres germans que ens han precedit: la beatificació i la canonització.

Es evident que aquest tema ha adquirit recentment uns aspectes polèmics, en els quals no vull absolutament entrar. Però sí em sembla oportú que es faci un aclariment objectiu sobre les conseqüències que una cosa i l'altra —la beatificació i la canonització d'un cristià— comporten per la vida de cadascú de nosaltres. Per això, res millor que analitzar el ritual de cadascun d'aquests actes, i la praxi oficial de la Congregació per el Culte diví en la regulació del culte. Això ens donarà el sentit bàsic del tema, que il·luminarà la nostra consciència.

Vull advertir, en començar, que no entro en la diversitat de pràctiques canòniques que hi ha hagut, a través de la història de l'Església, per aquestes qüestions. Em referiré estrictament als textos actuals.

Precisions

Com comença un procés

Tots tenim experiències de persones conegudes que susciten, àdhuc mentre viuen, la nostra admiració i veneració. Molts recordem, en aquest sentit, el Dr. Pere Tarrés, i era general en l'Església aquest sentiment envers el papa Joan XXIII. En altres casos, la veneració queda més reduïda al grup dels qui coneixen directament la persona; és el cas dels fundadors d'una congregació religiosa. En altres casos, encara, hi ha el fet dels cristians que han manifestat amb la donació de la seva vida a causa del Senyor la seva fe: són els màrtirs.

És normal que aquest sentiment que hom té en vida envers una persona vulgui mantenir-lo després de la mort. Al cap i a la fi, el record és una de les coses que tots desitgem, i l'Escriptura ho considera com una de les característiques del just: "El just serà sempre recordat". D'aquí pot néixer simplement al manteniment cordial del record entre els coneguts, com ho fem amb les persones de la nostra família, o pot néixer —si el record és notable i extens— el desig que sigui conservat d'una manera pública en l'Església.

Així s'origina el **procés** a través del qual hom espera que es pugui arribar que el cristià que es recorda sigui proposat oficialment a tota l'Església com a digne de ser recordat per tots els cristians, com un testimoni de vida cristiana.

Beatificació

Què és, doncs, una "beatificació"? És, dins el procés, una primera resposta oficial i autoritzada del Sant Pare a les persones que demanen poder venerar públicament un cristià que consideren exemplar, amb la qual cosa

els concedeix permís per fer-ho. La fórmula es diu precisament en resposta a la petició feta pel bisbe de la diòcesi que ha promogut el procés. Diu així:

"Nosaltres (plural majestàtic: Jo, el Papa), acollint el desig del nostre germà (el nom del bisbe que ha parlat, amb el de la diòcesi que li correspon), el de molts altres germans en l'episcopat, i de molts fidels, després d'haver consultat la Congregació per les Causes dels Sants, amb la nostra Autoritat Apostòlica concedim la facultat d'anomenar "beat" d'ara endavant el/la servent/a de Déu (el nom), i que la seva festa pugui ser celebrada el dia (dia de la mort), cada any, en els llocs i la manera establerta pel dret".

La "beatificació", doncs, no imposa res a ningú en l'Església. Demana, això sí, el respecte que mereix una decisió del Papa, i el que mereix la pietat dels germans cristians. Per això la memòria dels beats no se celebra universalment en l'Església, sinó només en els llocs on hi ha motiu per fer-ho i es demana. Àdhuc en aquests casos, excepte quan es tracta del fundador d'una congregació, o d'un patró, o de l'església on està enterrat, la memòria és sempre lliure i no obligatòria, per tal de respectar el caràcter propi de la beatificació. La fórmula de la beatificació pot proclamar-la (com es feia habitualment fins al temps de Pau VI, que començà a fer-ho personalment) un altre, per exemple un Cardenal, en nom del Papa.

Canonització

Què afegeix la "canonització"? La perspectiva és diferent. I els textos són diversos, a més que en aquest cas és el Papa en persona que ho fa, segons les normes actuals.

Primer de tot, la petició no la fa un bisbe singular, sinó "la Santa Mare Església": "Sant Pare, la santa mare Església demana que per mitjà de Vostra Santedat el beat (la beata) N. sigui inscrit/a en el catàleg dels sants, i pugui ésser invocat/da com a sant/a per tots els fidels".

Heus aquí la resposta del Papa: "En nom de la Santíssima Trinitat, per a l'exaltació de la fe catòlica i l'increment de la vida cristiana, amb l'autoritat de Nostre Senyor Jesucrist, dels sants Apòstols Pere i Pau, i la Nostra, després d'haver-ho reflexionat intensament, i d'haver implorat assíduament l'auxili de Déu, seguint el consell de molts germans nostres en l'episcopat, declarem i definim com a Sant/a, el/la, beat/a N., i l'inserim en el catàleg dels Sants, tot establint que aquest/a ha d'ésser honorat/da en tota l'Església entre els Sants, amb piadosa devoció".

No es tracta, doncs, d'una "facultat"; sinó d'una proposta que cal acceptar: "ha d'ésser honorat/da en tota l'Església". Això, no obstant, no és el mateix que inserir la celebració d'aquest sant o santa en el Calendari litúrgic universal. Els criteris per això són de caràcter tradicional i pedagògic.

Malgrat la brevetat, m'agradaria haver donat amb precisió els conceptes bàsics d'aquest tema.

■ Pere Tena i Garriga

RESPIR

Les mirades

Seguint la línia del RESPIR anterior, ara remarcaria un dels mitjans que tenen per a fer-se mútuament una mare i un fill: la mirada. Algú ha dit que tots som fills de les mirades que ens han donat i de les paraules que ens han dit; i he llegit també que som allò que ens veuen ser, i acabem convertint-nos en allò que ens defineix des de la mirada dels altres. La mirada de Maria va fer de Jesús l'home que fou; i Jesús, mirat així per sa mare, ens mira a nosaltres i ens fa l'home que hem de ser. Un arc de mirades, les de Jesús, que acaba a la Creu. La darrera és la més impressionant; potser una mirada d'ulls closos, però tant se val! fou la mirada del perdó: Perdoneu-los, Pare, que no saben què fan! Tots som fills d'aquest ample arc de mirades, de la tendresa al perdó, que ens durà finalment a poder mirar sense abaixar els ulls el Pare que ens ha estimat tant que ha donat al món el seu Fill, la seva mirada, perquè els homes fossin salvats!

■ Miquel Estradé

Director: Joan E. Jarque i Juglar
Sots-directors: Francesc Malgosa Riera i Mons. Joan Carrera Planas.
Redacció i col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Joan d'Arquer, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, Pere Campàs, Salvador Cardús, Rosa Collé, Francesc Gamissans, Núria Giral, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Pau López, Enric Graupera, Jaume Mora, Antoni Munné, Francesc Nicolau, Núria Oriol, Albert Pera, Antoni Plaja, Tomàs Puntí, Jordi Roigé i Solé, Joan Salvador, Pere Tena, David Vidal, Pere Vives, Manuel Valls, Miquel Estradé, Francesc d'A. Picas, Pere Saumell.

Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Joan Boronat, TARRAGONA; Norbert Miracle, TORREDEM.

BARRA: Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joaquim Blanch, TORTOSA; Enric Benavent, VILANOVA I LA GELTRÚ; Antonio Gil, ANDALUSIA i SUD D'ESPANYA.
Disseny: Josep Samper.
Compaginació: Carlos Aguado

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.100 Ptes.

Resta d'Europa: 17.732 Ptes. □ Amèrica, Àfrica i Filipines: 21.892 Ptes.
□ Àsia més oriental i Oceania: 30.732 Ptes.

Edita: FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA
Gerent: Jaume Roigé i Torreneguerós
Redacció, administració, publicitat i autoedició: Edifici de la Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, c/ València, 244, 2^a. Telèfons: 215 27 39 / 215 27 84. Fax 215 28 05 - 08007 BARCELONA.
Impressora: Publiagraf, S. A. L. Passatge Valeri Serra, 30, Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA.
D.L. B.14.387/79

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

ARA MATEIX

Un Concili per a tots nosaltres

M' agradaria —ens agradaria a molts— poder treure una mica l'anunciat Concili català del marc de la història, i del marc dels grans temes disquisitius, i del marc de les seves connotacions cíviues... Una mica, només. Perquè ja sabem que la història i les altes discussions i l'entorn social també compten i és bo que comptin. Però convindria que tots aquests aspectes ni ens enganyessin ni ens alienessin. De fet, necessitem el Concili per a coses elementals i urgents: l'evangelització d'aquest país no és fàcil... la majoria de creients resten al marge de la vida sacramental... el nostre teixit eclesial és feble... mentre el món de la marginació creix, indiferent al nostre missatge, el món de la prosperitat se sent autosuficient i es tanca a tota transcendència... I tantes altres qüestions vives.

Tenim necessitat de posar les idees al servei dels problemes pastorals, tot evitant la temptació de convertir els problemes en arguments a favor d'idees prèvies. Ens convé una organització funcional de l'Església —la funció és servir el projecte de Jesús— en lloc de fer passar l'evangelització per les sèquies, potser desfasades, de les nostres línies o les nostres rutines. És a dir: ens cal un Concili amb vestit de cada dia i davantal, no pas un Concili espectacle.

Aquesta orientació humil no exclou pas una visió pastoralment ambiciosa, oberta al futur, ni una voluntat de projectes d'empenta. Es tractaria només de plantar el Concili al cor de la realitat. Es tractaria, també, d'esperar-ne exactament allò que ens pot donar, eludint aquella típica oscil·lació entre l'engrescament i la frustració en què ens movem de vegades. En aquest sentit convindrà que tots ens sentim molt responsables i no n'esperem ni en prometem figures que són d'un altre paner.

Una altra clau per a un bon Concili és que hi juguem tots. Les diòcesis hauran d'acollir l'ampli ventall de la vida religiosa i comptar-hi per al disseny i per a la realització de la pastoral; i els religiosos hauran de partir d'anàlisis fetes —no aplicades— aquí. La veu dels laics —homes i dones— haurà de sonar fresca, directa, i recollir del carrer els problemes vius. Cada associació i cada moviment té un carisma que la comunitat necessita, a condició de comptar amb els altres i de defugir qualsevol temptació hegemònica.

El Concili català serà també bona ocasió per a tornar a mirar tots junts els buits de la nostra pastoral i plantejar-nos si podran ser emplenats només fent més i més bé el que ja fem, o bé necessitem noves iniciatives i noves decisions. Una Església culturalment molt homogènia difícilment podria complir la seva missió en una societat marcadament heterogènia.

L'anunci d'aquest Concili —o, potser, l'anunci de la represa de la tradició de convocar periòdicament concilis— és important perquè posa davant dels nostres ulls un horitzó col·lectiu en el qual podem mancomuniar moltes energies parcials que es necessiten mútuament. És l'hora d'unir al realisme l'esperança i al sentit crític el bon humor i l'autoestimació de la santa Església a Catalunya.

■ J. Carrera Planas

Micaela Desmaisières, vescomtessa de Jorbalán, va néixer a Madrid el 1809. Pertanyent a una família de l'aristocràcia, va estudiar a Pau (França), però va haver de tornar de seguida per una sèrie de problemes i desgràcies familiars. Temps després, va viatjar per Europa per exercir tasques diplomàtiques, que feia compatibles amb una estricta observança en la seva vida espiritual, en la caritat amb els pobres i malalts, i en l'atenció de necessitats materials d'esglésies i institucions religioses. El rei de França Lluís Felip la va distingir públicament per les seves activitats.

En un determinat moment, decideix dedicar tota la seva vida a l'apostolat amb dones, i especialment amb dones del carrer. I pobra Micaela... Si en van dir, de coses! La insultaven, la perseguïen, la difamaven, fins van atemptar contra la seva vida. La Mare Sagrament, que així es deia des d'aleshores, va escriure a les seves

costa d'acceptar, i com que alhora tenia caràcter —ben combinat amb una simpatia molt notable, val a dir-ho—, se li retreuen anècdotes fora del seu context, o bé inventades contradictòries moltes vegades les unes amb les altres, i oposades gairebé totes al judici que sobre la seva vida i obra pot fer qualsevol ment assenyada. En acabat, es barreja tot plegat i en surt la caricatura desitjada prèviament pel detractor. I el lector o l'oïdor, si té poc esperit crític i no sap confrontar les seves fonts d'informació, s'ho creurà tot o quasi tot i farà córrer la bola, sense creure's els defensors, perquè ja l'han avisat abans que tot el qui surti en defensa de l'atacat és part interessada, i que només els detractors són "independents". És així que s'han fabricat sempre els mites. El més trist és que, quan els oients del rumor són o es diuen cristians, hom esperaria que fessin costat als seus germans blasmat, en comptes d'arranglar-se amb els atacants, com fan alguns.

N'hi ha que creuen que al Vaticà el que volen és beatificar "el mite d'Escrivá"; les seves reals o suposades circumstàncies. I no és això: allà, que estudien força bé les coses, qui beatifiquen és Josemaria Escrivá de Balaguer i Albàs, la persona, i no la imatge que n'han format determinats mitòlogues.

Si avui es tornés a plantejar la beatificació de Micaela Desmaisières, vescomtessa de Jorbalán, i anomenada santa Maria Micaela del Santíssim Sagrament pel santoral de l'Església catòlica, ben segur que tindria la mateixa mala premsa que ara té Josemaria Escrivá de Balaguer. La que va trobar ja en el seu temps, multiplicada pel poder immens que tenen ara diaris, revistes, ràdio i televisió que arriben a tots els racons. I també tindria mala premsa en el si d'alguns ambients cristians, que ja la van blasmar aleshores. La història es repeteix un cop i un altre. Ja ho va dir Jesucrist: "no és el servent més que el seu senyor". El Senyor, Nostre Senyor, sí que va patir. I alguns encara el crucifiquem, cada dia, amb els nostres pecats, amb les nostres negacions, amb les nostres enveges i amb les nostres intoleràncies. Tingueu-nos pietat, Mestre.

Escrivá, que sabia de què anava tot això de les contradiccions i els prejudicis, perquè els va patir des que tenia 30 anys, i fins ara, se'n deu riure força, allà dalt, de totes les nostres cabòries. Perquè, això sí, devia tenir un gran sentit de l'humor, encomanadís, altrament no s'entendria el seu èxit entre els joves. Que el lector de l'Opus Dei, o simpatitzant, o senzillament respectuós amb les decisions del Sant Pare, rigui també de gust, doncs, perquè tots participem en aquesta funció que es miren els sants, des del Cel, i la funció encara continua.

I si no pot riure ara, perquè li dol tot això que passa, que esperi al judici final. Allà, per la misericòrdia de Déu, podrem riure tots plegats.

■ Miquel Badia,
periodista

Els sants sí que riuen de gust

seguidors: "Dubto que hi hagi cap superiora més acusada, més calumniada o més reconvinguda que jo". El seu més gran defecte era que, a més de molt santa, era de casa bona, culta, intel·ligent, educada i amb un geni que Déu n'hi do (geni, no mal geni, que és diferent). I això, sobretot a Catalunya, resultà inadmissible. El nostre esperit "franciscà" —d'un franciscanisme mal entès— demanava que tots els sants i santes s'estiguessin ben muts, amb l'esguard fix a terra i que no moguessin gaire soroll. L'ideal de santedat, a Catalunya, era el dels monjos medievals. I prou: que ningú no gosés ser sant d'empenta (suposant que els sants monjos medievals no fossin d'empenta). Quin pòc coneixement de la vida revolucionària de sant Francesc d'Assís, de santa Teresa o de sant Felip Neri!

És en tot aquest context d'arrels seculares que cal inscriure l'actual campanya empresa per alguns contra la beatificació del fundador de l'Opus Dei, sobretot a Espanya i a Anglaterra, llocs en els quals s'inicien gairebé totes les informacions sobre l'afer, encara que després es publicuin, com ecos, en altres indrets. Crec que, en general, no hi ha entre els cristians que hi participen mala idea, sinó esquemes vells dels qui es resisteixen a acceptar el Concili Vaticà II i el cristianisme modern amb tots els seus ets i uts, i no sols en allò que els abelleix. No entenen que un sant del segle vint ha de ser un home del seu temps, i que no se'l pot jutjar amb prejudicis i idees d'altres èpoques. Ningú no dubta que Escrivá fou un home molt i molt emprenedor, idealista, apostòlic, i això ens

SABER ESCOLTAR

Per no estar sol

Heus aquí un remei per no estar sol: acollir Déu en la pròpia vida.

"Sí, fa la Sandra, jo prou que vull creure en aquesta presència de Déu en la meua vida. Però no la sento. No veig Déu com podria veure una altra persona al meu costat i que em parla".

Ben cert, no podem pas veure Déu en aquest món. Per veure'l cara a cara cal morir i ser acollits en el seu Regne. Si no sentim, però, sensiblement la seva presència, no obstant això podem

percebre els seus efectes. Convergeixen en la pau de l'esperit i la joia interior.

Aquesta presència de Déu continuada és al nostre abast. El secret és fer silenci en el cor i viure d'amistat amb Déu cada dia. Cal optar pel lligam de la pregària. Per parlar amb el Senyor com un amic. Sabent que sempre tindrem resposta.

■ Joan Guiteras

Hi ha articles que es podrien acabar en un sol paràgraf. I aquest n'és un. Allò que vull dir és, senzillament, que: primer, l'anunci de la convocatòria d'un concili de l'Església a Catalunya és una magnífica notícia que mostra la voluntat de l'episcopat de donar-li un nou i renovat impuls; segon, que la incògnita ara ja no és la de l'agosament de l'episcopat en convocar-lo, sinó la de l'actitud dels sectors reticents amb la jerarquia de participar-hi activament o d'automarginar-se'n.

Dit això, però, encara hi podem fer algunes observacions complementàries. L'episcopat de Catalunya, malgrat els titubeigs inicials, s'ha decantat finalment per la fórmula més atrevida del Concili per propiciar aquest desvetllament que des de molts sectors es reclamava. S'haurà de reconèixer el mèrit inicial de qui sense encomanar-se a cap sant —o potser, al contrari, havent-s'hi encomanat més que ningú— es va despenjar amb el suggeriment de la possible convocatòria. Però també cal valorar l'actitud decidida de la resta de l'episcopat —tot i el desconcert inicial— que ha permès rectificar els intents de fugir d'estudis del primer moment. Tot plegat, sota la pressió d'una opinió generalitzada a l'interior de l'Església favorable a la convocatòria. En un article del mes de febrer, que comentava la posició que havien pres a Montserrat els nostres bisbes, ja deia que llavors la reconsideració sobretot depenia de la pressió que es fes des de les bases organitzades. I la pressió, directa o difusa, hi ha estat. I tal com també afirmava llavors, calia confiar més la receptivitat dels nostres bisbes del que en general es feia.

Ara, per tal que la felicitat sigui completa, hem d'esperar que hi hagi dos tipus bàsics d'obertura en els

Els reptes d'un Concili

plantejaments d'aquesta convocatòria: que aconseguixi atraure a tots els sectors organitzatius i ideològics, i que doni cabuda a tots els temes per complexos i delicats que siguin. Tanmateix, en aquest punt no cal mostrar gaires reserves inicials, perquè una vegada oberta la porta, tinc la impressió que l'Esperit s'imposarà amb tota llibertat.

Però la segona incògnita que veritablement queda pendent, com deia primer, és la del paper que hi voldran tenir aquells sectors, especialment els autodenominats "progressistes", que de fa dues dècades s'han anat allunyant de l'Església institucional, amb poca o molta raó. De fet, poden fer tres coses: a) ignorar la convocatòria del concili, i seguir còmodament instal·lats en la puresa intel·lectualista d'un cristianisme sense Església; b) participar en la convocatòria des de la desconfiança i el ressentiment acumulats durant aquests anys, per deixar constància de la seva posició irreconciliable; i c)

participar-hi amb l'aportació positiva de la seva consciència crítica, i amb els ulls posats en un retrobament que ha tardat massa a arribar. Hi ha imatges evangèliques més que suficients per il·lustrar tant l'actitud del qui ha d'anar a buscar l'ovella perduda, com l'actitud del fill pròdig que torna a casa. Perquè siguem clars: hi ha massa cristians extraordinàriament valuosos en actituds personals, compromís social i categoria intel·lectual dispersats per aquest país com per a ignorar-los.

No seria una iniciativa magnífica que els sectors més crítics s'avancesin fent propostes de com es podria concebre aquest concili per tal de col·laborar amb l'episcopat a trobar una fórmula acceptable per a tothom?

I tres suggeriments finals. Primer, que no hi haurà veritable esperit de col·laboració si abans no es buida el pap. Que es buidi, doncs. Que tothom digui allò que té pendent de dir, amb tota llibertat.

Segon, cal recordar que aquest no serà pròpiament un concili de tota l'Església catalana, perquè hi seran absents, de ple dret, la resta de bisbes de la nació catalana: Perpinyà, les Illes, i el País Valencià. Per això, des d'un principi s'hauria de considerar de quina manera se'ls pot convidar a participar-hi per tal que també sigui un primer pas cap al veritable sentit i esperit d'una Conferència Episcopal Catalana completa.

Tercer, que ja des d'ara s'hauria d'iniciar la publicació d'un **Diari del Concili**, que recollís sistemàticament i sense exclusions les aportacions i reflexions que es facin des de qualsevol punt de vista sobre el futur concili, des d'ara fins a la seva realització efectiva. Podria esdevenir una eina fonamental per al seu èxit.

■ Salvador Cardús i Ros

• CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES •

◆ Per a vós, L.N., de Barcelona

Sr. Director:

Essent així que s'ha extraviat l'adreça de L.N., que té una carta a C.C. del 9 d'abril, li agrairia que publicués aquest avís perquè si la pot obtenir, m'agradaria de contestar-li personalment. Moltes gràcies.

J.G.
Baix Empordà

◆ Volem català a la nostra escola

Sr. Director:

Som pares d'una nena alumna de 1er. de preescolar del Col·legi Santa Isabel (Religioses Franciscanes) de Sant Cugat del Vallès.

Quan vàrem fer la sol·licitud d'inscripció, se'ns demanava si volíem l'ensenyament en català o castellà. Nosaltres, com és molt natural, ja que a casa es parla la nostra llengua, ho vàrem demanar en català.

D'aleshores ençà això no s'ha complert, ja que tot i que la professora els parla en català les pregàries són en castellà, les fitxes, llibres de lectura i moltes cançons també ho són.

Des d'ací, volem fer una crida perquè a totes les escoles especialment en aquesta, es fomenti l'ensenyament de la llengua catalana, tot i que el Departament d'Ensenyament obliga almenys una hora de llengua castellana.

També volem dir que es renovin en l'explicació de contes, és a dir, que no espantin els alumnes tot contant-los històries de llops, bruixes, etc., ja que

creiem que estan desfasats.

Lluitem per un ensenyament i un cristianisme en la nostra volguda llengua catalana!

FAMÍLIA ESCRICHE-CERCÓS
Sant Cugat del Vallès

◆ Un error i una equivocació greu

Sr. Director:

En la pàgina 16 del Nº 653. Dijous 26-3-92, en el peu de la fotografia, hi ha un error i una equivocació greu.

—No fou "la Curia Romana", sinó un acte prudencial personalíssim de Pau VI el que va parar el curs de tots els processos...

Així com un altre acte prudencial personalíssim de Joan Pau II el que va decidir que continuessin la seva marxa a la Congregació de les Causes dels Sants.

—Mai ningú no ha iniciat cap procés de "sacrificats a la guerra espanyola". Això no tindria cap sentit en el món de la Teologia... Però sí alguns processos de pressumptes màrtirs, en el sentit que dona la Teologia a aquesta paraula.

Accepteu-me aquesta remarca que us faig, amb el major interès i afecte.

ANTONI SOSPEDRA i DUYÉ
Postulador de la Causa de Francesc Castelló i Aleu
Barcelona

◆ A la Sra. Rosa Torelló

Sr. Director:

Llegeixo amb veritable pena

la seva carta del 2 d'abril publicada en el periòdic Nº 654, no sé si la meua carta serà publicada, el meu cognom és Garcia i parlo la llengua de Cervantes i amb aquests antecedents crec que només seré bona per pagar la quota del periòdic.

Em pregunto si vostè llegeix la Bíblia. Nostre Senyor és molt clar: "el qui diu que estima el Pare a qui no veu i no estima el germà que veu, és un mentider" les obres de misericòrdia, pentacosta, etc.

És molt bo que la seva mare li ensenyés a estimar el Pare, no hauria fet bé no ensenyar-li d'estimar els germans, i què en podríem dir de la caritat? semblava que només parla aquesta "menyspreable" llengua amb els ancians, no per amor a la vellesa, sinó per ser "analfabets". ¡Déu meu, això és massa!

Critiquem el racisme neonazi, el dret d'admissió en els bars, Per què? Si el tenim en les nostres esglésies on hi ha l'AMOR, aquest amor que no va sacrificar una llengua, sinó la seva vida sense accepció de races ni llengües.

¿I perdem el temps demanant per la unió de les esglésies? En molts pobles no hi ha cap missa perquè aquests "analfabets" entre els quals m'hi compto (i no per edat) en podem donar Glòria a Déu. Miri Sra. Torelló, al final (espero que cregui en la resurrecció) ens examinaran no en la llengua de Cervantes ni tampoc en català, ens examinaran d'amor. Estimaràs Déu sobre totes les coses i el germà com a tu mateix. I només llavors Sra, veurem moltes persones bones, les quals no se'ls ha donat facilitats per seguir el mestre, sinó que se'ls han posat entrebancs només per parlar la llengua de Cervantes.

No vull acabar sense retre

homenatge als nostres ancians i als marginats, als primers perquè són experiència i saviesa i cal tenir una ànima gran per adonar-nos que tot allò que tenim és gràcies a ells i als segons perquè els asseguro que ells també tenen molt a dir, i qui sap si no seran els escollits del Senyor, en definitiva és el que importa: "Veniu a mi els que teniu fam..."

CONSUELO GARCIA GUTIERREZ
Barcelona

◆ Recordant la festa de Sant Jordi

Sr. Director:

Després de pensar-ho bé, he arribat a la conclusió que la millor manera de commemorar aquesta festa és:

Celebrar l'Eucaristia, subscriure's a "Catalunya Cristiana" i regalar una rosa a la persona que estimes.

D'acord, oi?

JORDI BOSCH
Barcelona

◆ El sermó de les Set Paraules

Sr. Director:

Cada any, amb la meua família, assitim el Divendres Sant, a les 3 de la tarda, a la plaça de la Catedral, de Barcelona, al sermó de les Set Paraules.

És un acte emocionant, sobretot quan donen les campanades a les 3, i tothom s'agenolla davant la venerada imatge del Sant Crist de Lepant...

...El que no és emocionant, sinó lamentable, és que immediatament després, un gran nombre d'assistents desapareix i queden sense sentir les fervoroses i eloqüents paraules de l'orador sagrat.

Per què se'n van?

Aquest és el motiu de la carta.

UNA FAMÍLIA CATÒLICA
Barcelona

ACUDIT

Discurs del Papa el dimecres de la setmana de Pasqua

La resurrecció de Crist requereix l'adhesió de la fe

**"En aquesta setmana de Pasqua celebrem amb goig el misteri de la resurrecció de Crist. En ell, l'esdeveniment del Fill de Déu, encarnat enmig de la humanitat, assoleix el cim. El triomf obtingut pel Salvador sobre la mort és l'"esdeveniment" per excel·lència de la revelació. Per això, la festa de Pasqua és la més gran de l'any litúrgic".
Són paraules del Papa en el seu discurs del dimecres de la setmana de Pasqua. En publiquem tot seguit els principals fragments.**

La resurrecció del Senyor dona a la religió cristiana el clima característic d'alegria, que li és propi. Joia desbordant, com la de les dones i els deixebles davant el seu Mestre, viu de nou. És una joia permanent, perquè el Crist ressuscitat ja no pot morir, i els efectes de la seva resurrecció, ja no cessaran de manifestar-se. Aquesta joia, nascuda el dia de la resurrecció, ha estat transmesa a l'Església com a joia inesgotable, destinada a créixer fins a la fi del món, i a curullar cada vegada més el cor dels homes.

El misteri de la creu en el goig pasqual

No podem contemplar el misteri de la resurrecció sense donar un cop d'ull al que la va precedir: la victòria obtinguda en la Pasqua té com a pressupost el sacrifici redemptor de Crist.

El Mestre diví, que havia anunciat en diverses ocasions la seva resurrecció, també havia subratllat, que abans havia de recórrer el camí del dolor: "I començà a instruir-los dient: «el Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies ressuscitarà»" (Mc 8,31).

Enmig de la joia de la Pasqua no podem oblidar els sofriments del Salvador que, per la creu, va merèixer la salvació de la humanitat. La creu ha tingut un paper essencial en la missió salvífica de Crist, com ell mateix recorda després de la resurrecció als deixebles d'Emaús en el passatge de l'evangeli de la missa d'avui: "¿No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?" (Lc 24,26). A aquests dos deixebles, entristits i desconcertats per l'esdeveniment de la seva passió, Jesús explica el sentit de les Escriptures profètiques mostrant que el Messies havia d'arribar al triomf gloriós pel camí del sofriment.

Així, doncs, ¿per què ens sorprenem que la llei de la creu, tan íntimament relacionada amb la vida i l'activitat salvífica de Jesús,

s'apliqui també en la nostra vida? A tots els que, encara avui, es troben tràgicament immersos en el misteri del sofriment, i podrien caure en la temptació del desànim i la desesperació, convé recordar-los la veritat que ensenyà i visqué Crist: **la creu és necessària en la nostra vida**, però com a camí que mena a la victòria de l'amor. Tots estem cridats a unir-nos a l'ofrena redemptora de Crist, a fi de compartir amb ell la joia de la resurrecció.

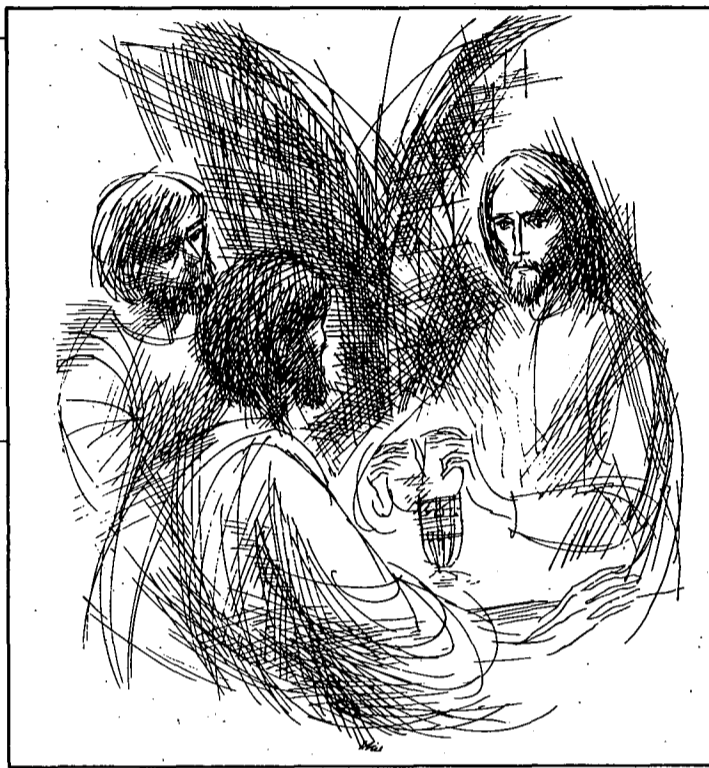
L'Església, per tant, en aquesta setmana pasqual, adreça una paraula plena d'esperança a tots els qui sofreixen, a tots els qui gemeguen sota el pes de les seves proves: "però la tristesa se us convertirà en alegria" (Jo 16,20).

"Feliços el qui creuran sense haver vist"

Jesús recrimina als deixebles d'Emaús la seva manca de fe, que els impedeix de reconèixer-lo com a Salvador ressuscitat: "Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes!" (Lc 24,25). En les seves aparicions, Crist ressuscitat ofereix les proves de la seva nova vida, però els seus deixebles experimenten dificultats per entendre i acceptar. **La resurrecció és un misteri que requereix l'adhesió de la fe.**

Mentre Joan, el deixeble que Jesús estimava tant, quan descobrí la tomba buida, creu en el Mestre ressuscitat, Tomàs manifesta el seu escepticisme i exigeix ficar el dit dins la ferida de Crist. Quan, finalment, es rendeix davant l'evidència, exclamant "Senyor meu i Déu meu", Jesús diu amb tot d'amable recriminació: "¿Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist" (Jo 20,29).

Els que no han vist i estan cridats a creure són tots els que no han tingut el privilegi de veure Jesús en les seves aparicions de ressuscitat. **Som també nosaltres.** Per això, som tots convidats a creure en la resurrecció de Crist: feliços nosaltres si sabem exclamar amb Tomàs, finalment creient: "Senyor meu i Déu meu".

Com va néixer l'Església

Després de quaranta dies d'aparicions, Crist desapareixerà definitivament de la terra, elevant-se cap al cel. A partir d'aquest moment comença a vessar en la humanitat la vida divina, de la qual el seu cos n'és ple. Ell ha ressuscitat per nosaltres, per procurar-nos la salvació i comunicar-nos la seva vida divina: "jo visc, i vosaltres també viureu", digué.

Abans de deixar la terra per establir-se en el seu poder celest, Jesús anuncia que enviarà l'Esperit Sant. Ell desitja que aquesta vida de l'Esperit Sant, que omple el seu cos ressuscitat, es converteixi en vida de la humanitat, per tal que tothom pugui beneficiar-se del fruit de la seva resurrecció.

El dia de la Pentecosta, l'Esperit Sant, que havia estat promès, baixarà sobre les dones i els deixebles, per convertir-los en

testimonis de Crist ressuscitat. **Així neixerà l'Església.**

D'altra banda, l'Esperit Sant reuneix en la unitat de l'Església els que tenen la mateixa fe en Crist ressuscitat. Edifica i anima la comunitat, desenvolupant l'amor que Crist va venir a encendre en el món, amor que ha assolit el cim en l'ofrena del Calvari i que és destinat a alimentar les relacions entre els seus deixebles, que han rebut el nou manament d'estimar-se als uns als altres tal com jo us he estimat.

Crist ha vençut l'hostilitat i l'odi amb el seu sacrifici

En aquest període pasqual adrecem la mirada vers Crist ressuscitat.

Sabem que som cridats a confiar-li la nostra fe i la nostra voluntat de donar-ne testimoni.

Ho considerem com la font de la nostra esperança, sabent que l'Esperit Sant, del qual n'és ple, ens comunica també a nosaltres per realitzar noves meravelles en el nostre món.

Esperem de Crist triomfant un nou impuls d'amor, d'aquell amor gràcies al qual ell ha vençut l'odi i l'hostilitat amb el seu sacrifici.

De Crist, ple de vida, traiem la joia que necessitem per viure "com a fills" i per perseverar en el compromís de ser perfectes com és perfecte el nostre Pare celestial.

FILTRANT LA NOTÍCIA

La inhumana execució de Robert Harris

La premsa de casa nostra ha estat molt dura en acusar el Vaticà, i el Papa concretament, per un presumpte silenci davant l'execució inhumana de l'americà Robert Harris. Un rotatiu barceloní de gran tirada digué en un editorial que Joan Pau II es preocupa molt per la defensa de la vida però no en contra de la pena de mort i nogensmenys contra els procediments macabres per dur-la a terme, com ha estat en el cas del condemnat de Califòrnia.

Fonts properes a la Santa Seu han desmentit aquesta inculpció i han manifestat el fet d'unes gestions secretes i personals del Papa per evitar l'execució de Harris, tan reclamada incomprendiblement pel poble californià i contemplat en la legislació d'aquest estat.

Si les diligències del Sant Pare han estat secretes —per motius que ara seria llarg explicar— l'execució de Robert Harris ha estat denunciada i reprobada públicament pel Vaticà i per altres dignitats eclesiaístiques nord-americanes.

"Una confessió d'impotència" i "una justícia pèrfida", ha conceptuat l'execució! "Osservatore Romano", en la seva edició del 22 d'abril. "Un fracàs", digué Ràdio Vaticana. El cronista d'aquesta

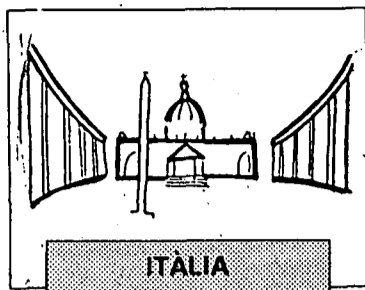
antena, Frederic Lombardi, féu una avaluació molt severa i negativa un cop realitzada l'execució, com havia fet abans una crida de clemència, justificant la seva actitud com "un pas obligat que hauria d'assumir tota la societat".

Pel que fa a les autoritats eclesiaístiques americanes, cal dir que les suplicacions de favor foren àmplies i angoixoses. L'arquebisbe de San Francisco, monsenyor John Quinn i l'arquebisbe de Los Angeles, el cardenal Roger Mahony, feren una crida desesperada i comuna —adreçada als sacerdots de les seves diòcesis— a prendre una posició enèrgica contra la pena de mort. Per la seva part, la mare Teresa de Calcuta, demanà clemència al governador de Califòrnia, Peter Wilson, contra l'execució de Robert Harris. El mateix féu "Amnesty International", institució d'inspiració cristiana. Són informacions que han facilitat les agències, APIC i CIP.

Una vegada més la majoria dels mitjans informatius han estat injustos amb les seves acusacions, i més encara en les seves informacions tendencioses.

■ Francesc Gamissans

L'ESGLÉSIA EN EL MÓN

ITALIA

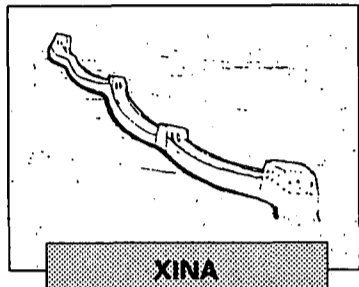
Les vacances del Papa a les Dolomites

ROMA.— El Papa passarà novament les seves vacances d'estiu a Lorenzago di Cadore a les Dolomites. L'anunci oficial no ha estat fet encara, però les forces de l'ordre ja han estat advertides. Lorenzago di Cadore està situat a la província de Belluno, regió d'origen d'Albino Luciani, el Papa Joan Pau I. Les vacances tindran lloc del 8 al 16 de juliol. El Papa ja ha passat les seves vacances a Lorenzago di Cadore el 1987 i el 1988. El Papa passarà la resta d'estiu a la residència de Castel Gandolfo al sud de Roma, prop de l'lac Albano. (KIPA)

Carmelites descalços: tres alegries en un any

ROMA.— La primera alegria ha estat la proclamació com a sant del carmelita Rafael Kalinowski. El carisma de santa Teresa continua tenint raó de ser en la vida de l'Església. Una altra alegria: l'aprovació de les noves constitucions per a les monges

carmelites de vida contemplativa. Unes constitucions que han portat tota la fidelitat i obediència, fetes seguint els camins, les anàlisis i aprovacions que l'Església ha assenyalat i en germanor i unió amb tot l'Ordre. I la tercera i darrera alegria, la culminació de les festes centenàries sanjoanistes. Un any que ha servit a tots per un nou i més fort contacte amb la figura i la doctrina de sant Joan de la Creu. (ICIA)

XINA

El VII centenari de l'Església xinesa

PEQUÍN.— El franciscà, Joan de Montecorvino, fou el primer missioner a arribar a Xina. Es va establir a Pequín el 1294, i arribà a ser el seu primer bisbe. Ens trobem, doncs, a les portes del VII centenari de l'Església xinesa. Abans de l'accés al poder —any 1950— dels comunistes, els franciscans tenien, a Xina, 700 missioners, distribuïts en 27 comunitats religioses i atienien centenars d'escoles, hospitals i centres de beneficència. Actual-

ment només queden uns 23 religiosos franciscans en la clandestinitat. L'any 1991 els catòlics xinesos, fidels a Roma, s'aproximaven als 4.000.000 de persones, malgrat la recrudescència de la persecució contra ells. Segons declaracions darreres del jesuïta pare Josep Pittau (antic rector de la Universitat Sofia, al Japó), l'Església Patriòtica Xinesa —acceptada pel Govern comunista, atesa la seva separació "oficial" de Roma— compta amb 72 bisbes i 10.000.000 de fidels. D'aquests bisbes "rebels a Roma" —diu el pare Pittau—, més de 20 han tingut contactes amb la Santa Seu en aquest darrer any, fent saber al Papa la seva personal adhesió i obediència" (ICIA)

BULGARIA

Un carrer dedicat a Joan XXIII, símbol de l'era ecumènica

SOFIA.— El consell municipal de la capital búlgara ha decidit recentment batejar un carrer "Angelo Roncalli", és a dir el papa Joan XXIII. Angelo Roncalli fou visitador apostòlic a Bulgària

Vaticà. El papa Joan Pau II amb el primer ministre bielorús, Viacheslav Kebich són fotografiats durant una audiència privada tinguda al Vaticà el 14 d'abril

del 1925 al 1934. La decisió de la població de Sofia és en certa manera un símbol de la nova política post-comunista.

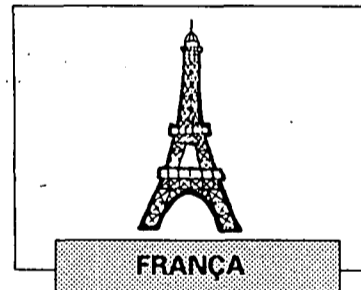
En una nota oficial, adreçada a l'actual nunci a Bulgària Mons. Mario Rizzi, l'alcalde de Sofia, Alexandre Yantchoulev, explica que en el carrer que portarà el nom del "bon papa Joan" hi ha el monestir d'Evaristes en el qual l'arquebisbe Roncalli va viure durant 5 anys. En la paret de la casa hi ha encara una placa commemorant el fet. L'alcalde de la capital afegeix que els antics habitants de Sofia veneren encara la memòria d'Angelo Roncalli en reconeixement de les seves bones obres. (KIPA)

ISRAEL

Visita privada del cardenal Ratzinger als Sants Llocs

JERUSALEM.— La visita que el cardenal Joseph Ratzinger ha fet a Israel és "un viatge personal, sense cap implicació de caire internacional", ha declarat el director de la Sala de premsa del Vaticà, Joaquín Navarro Valls. El director ha explicat que el cardenal ha anat a Terra Santa per fer els seus exercicis espirituals. (KIPA)

FRANÇA

La trobada de joves tindrà lloc a Viena

TAIZÉ.— Després de Budapest, la propera trobada europea dels joves de Taizé tindrà lloc a Viena el proper any 1993. El P. Roger ha donat la notícia, el dia de Pasqua a Taizé. Roma, París, Londres, Colònia, Barcelona, després més recentment Varsòvia/Cracòvia, Praga i Budapest ja han acollit aquestes trobades. Entre 75.000 i 80.000 joves són esperats a Viena. (KIPA)

Les cerimònies de la beatificació de Mons. Escrivá de Balaguer

S'esperen 120.000 pelegrins

ROMA.— Cent vint mil pelegrins provinents d'una seixantena de països de tots els continents són esperats el 17 de maig a Roma, amb motiu de la beatificació de Mons. Josemaria Escrivá de Balaguer, fundador de l'Opus Dei.

No és possible preveure amb precisió el nombre de fidels que participaran en la cerimònia. No ha estat prevista cap organització central, ja que els pelegrins de cada país han organitzat ells mateixos el viatge, segons que informa l'Oficina d'Informació de la prelatura. Entre els pelegrins figuren no-catòlics i no-cristians. Un grup de luterans suecs i alguns bisbes de la mateixa confessió han anunciat la seva participació.

Amb dotzenes de parents del futur beat, entre els quals hi ha el seu germà Antonio, també s'esperen 200 bisbes, dels quals una trentena són espanyols.

Les cerimònies

La cerimònia de beatificació tindrà lloc el diumenge 17 de maig, a les 10 del matí, a la plaça de Sant Pere, durant una celebració eucarística presidida per Joan Pau II.

El dilluns 18 de maig, Mons. Alvaro del Portillo, prelat de l'Opus Dei, presidirà una concelebració eucarística amb els vicaris regionals de la prelatura, sempre a la plaça de Sant Pere, on al final de la cerimònia el Papa concedirà una audiència als pelegrins.

Un triduum d'acció de gràcies tindrà lloc del 19 al 21 de maig. El 19 i el 20 de maig, una vintena de concelebracions eucarístiques seran presidides pels cardenals i els bisbes a intenció des dels diferents grups lingüístics. Les restes mortals

de Mons. Escrivá seran traslladades (en privat) des de la cripta de Sta. Maria de la Pau, l'església de la prelatura, a la basílica de Sant Eugeni a Valle Giulia, per oferir-les a la veneració dels fidels. El dijous, 21 de maig, a la mateixa basílica, dues celebracions seran presidides successivament per Mons. del Portillo i per Mons. Javier Echevarría, vicari general de la prelatura. Al final del triduum, les restes del beat seran portades processionalment a Santa Maria de la Pau, sota el guiatge de Mons. del Portillo.

La basílica de Sant Eugeni a Valle Giulia, construïda amb motiu del 80è aniversari del Papa Pius XII amb ofrenes recollides arreu del món, fou confiada, l'any 1980 als preveres de l'Opus Dei.

La legislació canònica en vigor, no exigint l'exhumació i el reconeixement del cadàver, el féretre de Mons. Escrivá no serà obert durant la seva exposició a Sant Eugeni, sinó en un taüt de fusta; i després en una caixa de fusta platejada quan sigui instal·lat definitivament a Santa Maria de la Pau, l'església de la prelatura.

Les despeses de la causa

En una conferència de premsa donada a Roma, el postulant de l'Opus Dei, Flavio Capucci, indicà que les despeses de la causa de beatificació de Mons. Escrivá de Balaguer ascendien al voltant de 300 milions de lires (uns 30 milions de pessetes). Les despeses previstes per a les cerimònies pròpies de la beatificació no estan compreses en aquest import. (APIC/CIPBA).

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es trobasola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Balmes, 64, 3^a. 2^a.
Tels. 487 71 80 - 487 71 18
Pref. Concertar entrevista.

BARCELONA

• **L'APOSTOLAT DE L'ORACIÓ, L'OBRA D'EXERCICIS I BARMESIANA.**— Amb ocasió de la pròxima canonització del Beat Claudi la Colombière, us inviten als següents actes: Parlaments sobre "Procés espiritual de Sant Claudi la Colombière", a càrrec del P. J.A. Roig del Campo; "Claudi la Colombière i els Exercicis" a càrrec del P. José Assens. Seguidament, a les 20 h. celebració de l'Eucaristia presidida pel P. Alfred Muntané. Els actes tindran lloc el **dia 20 de maig**, dimecres, a les 19 h., a la Sala d'Actes de la Barmesiana, c/ Duran i Bas, 9.

• **CENTRE CRISTIÀ D'UNIVERSITARIS. CCU.**— Dia **22 de maig**, divendres, a les 20 h., XERRADA, "Construir sense excloure", a càrrec de Ramon Franquesa i Roselina Seleck, membres de la comunitat de l'ARCA, el Rusc (Tordera). Una experiència de vida amb disminuïts físics i psíquics. També parlaran sobre la propera

trobada europea de l'Arca a Estrasburg.

• **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.**— DEBAT PER A CAPELLANS. El dilluns, **dia 18**, tindrà lloc el debat per a capellans corresponent a aquest mes de maig. Serà al Centre d'Estudis Pastoral, de dos quarts d'onze a la una. El dirigirà Mn. Josep M. Tubau, llicenciat en Medicina i en Teologia, i professor de Teologia Moral a la Facultat de Teologia de Catalunya. Versarà sobre: "Problemes de moral mèdica", amb especial atenció a l'avortament. No cal insistir en l'actualitat del tema. Després d'escoltar l'exposició, podrem dir-hi la nostra. Com sempre, hi haurà una bona hora destinada a la participació dels assistents. L'acte és obert a tothom. Tel. 317 48 58.

• **PELEGRINATGE A LOURDES.**— Dies 6, 7 i 8 de juny. Parròquia de Lourdes de Barcelona convida feligresos i devots de la Mare de Déu. Inscripcions: tel. 426 16 22.

• **III TROBADA DE BARCELONA.**— La Fundació per la Pau i Justícia i Pau convoquen la III Trobada Internacional de Barcelona per tractar el tema "Interdependència mundial". Tindrà lloc a Barcelona del **21 al 23 de maig**. Més informació: Fundació per la Pau, c/ Casp, 30 pral. 1a. 08010 Barcelona. Tel. (93) 302 51 29; Justícia i Pau, c/ Rivadeneyra, 6, 10è. 08002 Barcelona. Tel. (93) 317 61 77.

VIC

• **HOSPITALITAT DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES.**— Enguany les Hospitalitats de la Mare de Déu de Lourdes de les diòcesis de Vic i de Solsona celebren el XXV aniversari de la seva fundació. Pels **dies 18 al 22 de juny**, tindrà lloc el XXV Pelegrinatge a Lourdes amb malalts i minusvàlids, presidit pels nostres Bisbes, Mons. Josep M. Guixi Ferreres i Mons. Antoni Deig i Clotet.

ORGANITZACIÓ INTERNACIONAL DE COOPERACIÓ SANITÀRIA
MEDICUS MUNDI
amb
BURKINA FASO

OUAGADOUGOU
CAMPANYA DE LLUITA CONTRA EL DÈFICIT DE IODE

per a més informació:
MEDICUS MUNDI
c/ Elisa 14, baixos • 08023 Barcelona
tel. 418 47 62 • 418 48 66

Federació de Cristians de Catalunya

DISSABTE 30 DE MAIG A MANRESA

Homenatge al doctor Pere Tarrés i Claret metge, feiocista i sacerdot

En commemoració del cinquantenari de la seva ordenació sacerdotal i de la celebració de la primera missa.

Visita a la Seu i a la capella romànica de la Mare de Déu de la Salut de Viladordis. —Dinar de germanor a Sant Fruitós de Bages—. Taula rodona d'homenatge al doctor Tarrés en el Saló d'Actes de la Cova de Sant Ignasi. Concelebració eucarística.

Sortida en autocar de Barcelona —Inscripcions fins el 25 de maig al Secretariat General de la Federació de Cristians de Catalunya. — Tel. 318 40 77 de 6 a 9 del vespre.

Mons. Escrivá al Monestir de Pedralbes

Un sant va passar pel Monestir "per aprendre". Això és una de tantes coses que ens va dir Mons. Josemaria Escrivá de Balaguer el dia 27 de novembre de 1972. I, què podia aprendre, el gran Fundador de l'Opus Dei, prop de les pobres clarisses de Pedralbes? Els sants, com que es troben tan a prop de Déu, amiden la seva petitesa enfront de la Grandesa, la Bellesa, de la Bondat de Déu. I com que veuen Déu pertot arreu, però més particularment en els homes, tots els homes, i, qui sap?, més en les ànimes contemplatives, busquen d'aprendre alguna faceta del Creador.

"A l'Obra —deia el Fundador— sempre hem estimat els religiosos. L'Opus Dei ha comptat sempre amb l'admiració i la simpatia dels religiosos de tants ordes i congregacions, de manera particular dels religiosos i les religioses de clausura, que preguen per nosaltres, ens escriuen sovint i fan conèixer la nostra Obra de mil

maneres, perquè s'adonen de la nostra vida de contemplatiu enmig del carrer". Sí, aquest goig varem tenir, les germanes de Pedralbes, de veure i sentir un sant, que parlava d'Aquell del qual el seu cor desbordava. Humilitat, fervor, súplica, alegria, fulgien de tota la seva persona. Ens va dir en el lloc on estàvem reunides per escoltar-lo, al costat de la Capella del Santíssim, coses força íntimes de la nostra vida quotidiana, que s'entenen força bé en el context de les pedres set vegades centenàries del monestir, i que esperem que s'entendran prou en ser llegides a les pàgines d'un diari.

—L'Amor fa els grans miracles. Vosaltres i nosaltres, que som també contemplatiu, però al carrer, tenim el gran perill d'acostumar-nos a estar prop de Déu. I si ens hi acostumem, podem donar "ciento y raya" a la gent que vosaltres dieu del món. Jo no els dic així, perquè estic al món, però tenim el perill d'aburgesar-nos, de no viure d'Amor, de no dir-li a Jesús, primer amb la boca i el cor, després amb les obres, que l'estimem per damunt de totes les coses. Nosaltres també vam intervenir en la conversa, sobretot per agrair-li la visita. Però ell ens deia:

—Prop de Jesús us dic que estic aquí per aprendre de vosaltres. No he vingut a ensenyar-vos res, sinó a aprendre: del vostre recolliment, de la vostra oració, de les vostres mortificacions, de la vostra obediència, del vostre agraïment al Senyor perquè us ha cridat, perquè us té en les mans com el Diví Sembrador, i us estreny allí contra les seves Llagues, i després us deixa lliures dins de la clausura. Però, des d'aquí, podeu volar pel món sencer, per portar la sang redemptora de Crist, la bona olor d'aquesta casa, les virtuts de la vostra comunitat.

Es va interrompre:

—Gràcies! No volia dir-vos res. He vingut a parlar amb vosaltres una estona i resulta que quasi us he fet una mitja plàtica. Em perdoneu? Sóc un intrús. Protestem una mica per aquesta manifestació d'humilitat. La veritat és que nosaltres estem encantades que ens digui aquestes coses.

—Per una part sóc un intrús: per l'altra, no, perquè us estimo tant. L'amor fa que la meua presència aquí no sigui la d'un intrús. Gràcies! Perdoneu que hagi vingut a interrompre el vostre pla de vida. Estimeu les vostres Regles, els vostres horaris i estimeu-vos santament entre vosaltres. Sigueu ànimes d'oració.

En acabar la visita, ens deia:

—Poso les mans així —en gest de súplica— dient: per l'amor de Déu, una almoïna d'oració per mi, perquè sigui bo i fidel en aquests moments de deslleialtat. Ja que us estimo tant, corresponeu-me una miqueta.

Després de la plàtica se'l va convidar a visitar també la meravella gòtica del claustre, i, igualment, com si se sentís indigne del quadre artístic o de les contemplatives que el rebien amb devoció, semblava no gosar trepitjar el paviment o el terra del claustre multicentenari. I, inclinat, amb els braços d'acolliment, amb el rostre il·luminat per l'admiració i afecte, ens deia la confusió que sentia de veure's ell ben abrigat i nosaltres amb els peus descalços, en aquell matí humit i fred.

Un record intens i engrescador, amb l'alegria de saber que ben aviat serà beatificat. Que ens ajudi des del cel, Monsenyor Escrivá de Balaguer.

■ Clarisses del Monestir de Pedralbes

Quelcom més que una trobada

TARRAGONA

El passat dilluns, dia 4 de maig, tingué lloc a Poblet una Trobada de Preveres dels vuit bisbats que formen la Tarraconense, especialment convidats pels Bisbes que integren la Conferència Episcopal Catalana.

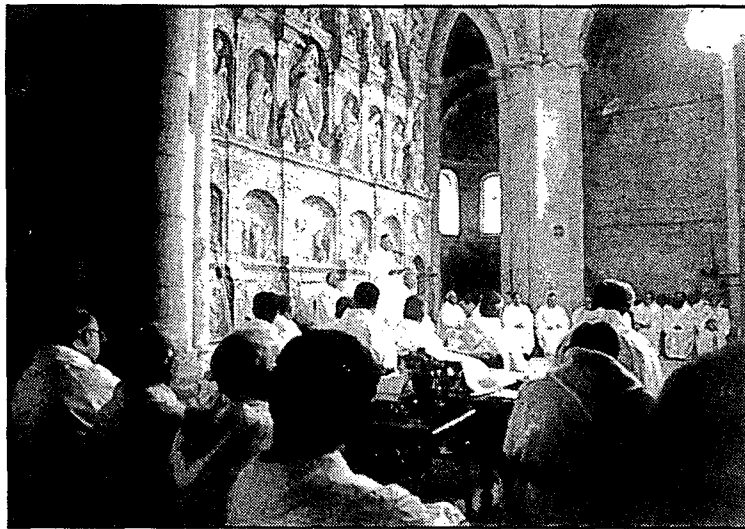
L'esmentada trobada s'inclou dins els actes del IX Centenari de la Restauració de Tarragona com a Seu Metropolitana i Primada. Era just que entre els actes que s'estan desenvolupant al llarg d'aquest any hi hagués una convocatòria específica al clergat diocesà per commemorar l'efemèride.

El motiu d'escollir el marc incomparable del Monestir de Poblet per a la Trobada responia, tant al desig de no concentrar tots els

seu entorn per donar acollida a l'elevat nombre d'assistents que es preveia.

A partir de les 10 del matí anaven arribant a les places del Monestir membres dels presbiteris de les 8 diòcesis, i se'ls lliurava una mínima documentació i informació sobre els actes del dia. Aviat s'hi van sentir veus amb parles diferents, però amb una voluntat comuna d'aprofundir els lligams de les diferents Esglésies amb l'Església de Tarragona.

Les naus de la basílica de Santa Maria de Poblet gairebé resultaren petites per acollir els 700 preveres que es disposaven a concelebrar l'Eucaristia, presidida pel Dr. Ramon Torrella, arquebisbe metropolità de Tarragona, acompanyat per la totalitat dels bisbes titulars i

riorments'adreçaria a l'assemblea. No cal dir que fou una celebració molt participada i emotivament intensa. Poques vegades com en aquests tipus de trobades es fa visible tan bé la unitat de l'Església en la diversitat. Esglésies diocesanes que s'aglutinen al voltant d'una Seu Metropolitana per avançar conjuntament. Església que contempla un passat històric per llançar-se coratjosa vers el futur.

En acabar l'Eucaristia, els assistents es traslladaren a la Sala d'Actes del Casal de la veïna població de l'Espluga de Francolí per escoltar la conferència que pronuncià —tot llegint-la en castellà— l'Arquebisbe de Burdeus. Cal subratllar que no fou una interessant conferència teològica sobre el tema del presbiteri diocesà, sinó més aviat una suggerent reflexió pastoral per viure la realitat d'un presbiteri al voltant del seu bisbe.

En acabar la conferència prengué la paraula el Dr. Ramon Torrella, el qual s'adreçà als bisbes i

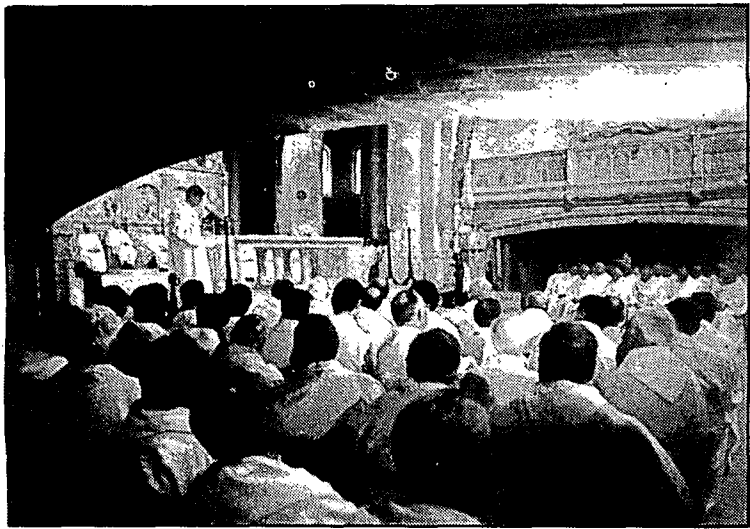
preveres en un to molt familiar i sincer per llegir el comunicat en sis punts, en el qual s'hi recollia la voluntat de l'arquebisbe metropolità de convocar un proper Concili Provincial. I es donaven alhora els primers passos concrets en anunciar la constitució d'una comissió, que en el termini de dos mesos, ha de fer la tasca preparatòria que permeti fer la convocatòria oficial del Concili. L'aplaudiment intens amb què eren acollides les paraules del Dr. Torrella no eren simplement un formulisme, sinó que palesava un desig de l'Església catalana d'entrar en una fase de revisió i progrés, en una tasca solidària i germanada, com requerirà el Concili.

Tot seguit, al Pavelló esportiu del Casal, degudament abillat per la commemoració, se serví un autèntic dinar de germanor, durant el qual llegiren composicions seves alguns dels poetes preveres assistents, com Joan Roig, Climent Forner, Pere Ribot i Joan Montalà, Xavier Morlans, per la seva banda, hi afegia l'aportació musical a la cordial sobretaula.

Era mitja tarda, quan els preveres retornaven als seus llocs d'origen. Es posava així cloenda a la Trobada que havia estat proposada com un dels actes importants del IX Centenari. El facsimil de la butlla, mitjançant la qual el Papa Urbà II conferia l'any 1091 al bisbe de Vic, Seniofred de Lluçà, el càrrec d'Arquebisbe de Tarragona, i retornava les diòcesis a la Seu de Fructuós posant fi als anys de dependència de Narbona, esdevindrà un feliç record.

Algú dirà que anàvem a Poblet per commemorar el passat de la restauració de Tarragona com a Seu metropolitana. Però tots podem dir que tornàvem de Poblet, mirant el futur: la proximitat d'un Concili provincial que enllaçarà amb la fecunda història dels concilis de la Tarraconense, suspeses a mitjans XVIII. Poblet, certament, havia estat quelcom més que una trobada.

■ M. C. T.

actes a la ciutat de Tarragona, ja que la commemoració és diocesana i interdiocesana alhora, com a l'aprofitament de les òptimes condicions que reuneix Poblet i el

auxiliars que actualment regeixen les 8 Esglésies que componen la Tarraconense. També hi era present Monsenyor Pierre Eyt, arquebisbe de Burdeus, que poste-

FETS I CRITERIS

Significat d'una trobada

El dia 4 de maig se celebrà a Poblet una trobada del clergat de les diòcesis de la Tarraconense presidida pels Bisbes i Abats de Catalunya.

El motiu fou la celebració del IX Centenari de la restauració de la Seu Metropolitana de Tarragona. La intenció de fons no era pas simplement la de commemorar un fet del passat sinó mirar el futur amb realisme, deixar-se interpel·lar per l'Esperit i saber donar resposta a allò que el mateix Esperit demana a totes les Esglésies que peregrinen a Catalunya.

La presència de més de sis-cents sacerdots de totes les diòcesis catalanes ja expressava l'interès per la convocatòria i l'expectació positiva que anava més enllà del fet mateix de la trobada.

La concelebració eucarística i l'estímul de la Paraula de Déu, que en el temps pasqual recorda especialment la presència activa i transformadora de l'Esperit, ajudà a renovar el compromís al servei de l'Evangelí, a sentir-nos cridats a treballar per una Església humil, oberta i evangelitzadora. Una Església de testimonis que amb coratge anuncia el Crist resuscitat i comunica nova esperança a la societat actual.

El recer dels murs centenaris del Monestir de Poblet i l'acolliment entusiasta i discret de la seva comunitat feren que aquesta trobada hagi tingut l'escalf d'una vivència espiritual ben plena.

Després Monsenyor Eyt, arquebisbe de Burdeus, pronuncià una conferència de sobre el "presbiterium", bisbes i sacerdots en l'Església i en el món d'avui. La necessitat de viure la comunió eclesial com a signe de l'amor de Déu Pare per Jesucrist en

l'Esperit Sant, ens portava a reflexionar en profunditat sobre la missió dels bisbes i dels preveres.

L'arquebisbe Eyt, en sintonia amb la teologia del Concili Vaticà II, remarcava el servei pastoral dels bisbes i preveres en la promoció d'un laicat responsable i participatiu. No descuidà tampoc la dimensió espiritual o "mística": "La fe en Déu, la fe en el que vivim o fem, com a sacerdots, solament es viu pels actes i pels gests de la mateixa fe i, en primer lloc, per mitjà de la pregària i dels sacraments".

Com a arquebisbe metropolità em corresponia dir unes paraules que fossin una resposta clara al comunicat que la Conferència Tarraconense publicà en la reunió del 4 de febrer, a Montserrat. La meua comunicació se centrà en aquest punt: "Es veu absolutament necessari constituir, en la reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense que s'ha de celebrar a Poblet, una Comissió per tal que estudiï a fons la iniciativa de convocar un Concili, temàtica possible, configuració, preparació, funcionament, iter a seguir i altres aspectes adients".

Al final de les meves paraules l'aplaudiment fou molt espontani i sorollós. Vaig sentir-me confirmat a exercir el meu servei de metropolità per a totes les diòcesis catalanes de manera irrenunciable.

El dinar, símbol i realitat de germanor, ajudà a compartir l'amistat amb cants i poesies. Després de la Trobada de Poblet tots estem compromesos, amb l'ajuda de l'Esperit, a col·laborar, amb responsabilitat i confiança mútua, en la unitat pastoral de Catalunya.

■ † Ramon Torrella i Cascante
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Casa d'Espiritualitat del Santuari d'El Miracle

EXERCICIS ESPIRITUALS PER A TOTHOM Del 20 al 24 de juny

- Quatre dies en un ambient acollidor de silenci, reflexió, pregària i repòs, enmig d'una natura plàcida i solitària, ideal per al retrobament amb Déu i amb si mateix.
- Dirigits per Mn. Ignasi Montraveta, vicari de Pastoral.
- Comencen el dissabte, dia 20, a les 7 de la tarda i acaben el dimecres 24, dia de Sant Joan, a les 4 de la tarda.

PER A INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS

Per telèfon: (973) 48 00 45. De 9 a 12 i de 16 a 20, tots els dies.

CASA D'ESPIRITUALITAT. 25287 EL MIRACLE (El Solsonès)

FINESTRAL DE LA CARITAT

Creix la distància

Mentre la lluita contra la pobresa i les mesures contra l'exclusió social continuïn essent programes europeus i nacionals de segon i tercer ordre, continuarà creixent la distància entre rics i pobres.

113.— Matrimoni amb cinc fills petits. El pare està malalt. La mare fa feines de neteja. Es va trencar el peu i no pot treballar. Per a ajuda aliments 35.000 ptes.

114.— Jove sol. Té una malaltia mental. Viu en una pensió que li costa 42.000 ptes./mes. En cobra 34.000 d'invalidesa. Per a ajudar-li a pagar l'hospedatge, tres mesos, 60.000 ptes.

115.— Pare de família nombrosa amb uns ingressos mínims. Té deutes de llum. Necessita 13.263 ptes.

116.— Mare sola, amb dos fills en edat escolar. Cobra 52.000 de subsidi d'atur. Té deutes de necessitats bàsiques. Li falten 65.084 ptes.

117.— Matrimoni amb dos fills en edat escolar. El pare té una greu sordesa que el limita per a la feina. Per poder comprar un audífon li falten 48.760 ptes.

118.— Esposa separada amb una filla a càrrec seu. Fa feines eventuals de neteja. Té rebuts pendents de llum. Li falten 12.808 ptes.

119.— Senyora gran. A causa d'una malaltia no pot continuar rentant a mà. Per poder comprar una rentadora li falten 18.000 ptes.

120.— Pare de família amb sis fills. Un, acabat de néixer. Tenen la llum tallada per falta de pagament. Per a recobrar el subministrament, 17.753 ptes.

121.— Matrimoni amb tres fills i recursos mínims. El fill més petit ha d'anar diàriament a una escola especial. Per ajuda despesa transport, 24.000 ptes.

122.— Venedor ambulat. Té tres fills petits. Un d'ells té una intolerància alimentària que requereix una dieta especial. Per a ajuda, 25.000 ptes.

123.— Anciana amb una pensió de 32.000 ptes. mensuals. S'ha endarrerit en el lloguer. Urgeixen 23.086 ptes.

124.— Matrimoni amb un fill petit i un altre a punt de néixer. El marit està convallescent d'un accident. Tenen deutes de llum que no poden pagar. Són 25.000 ptes.

125.— Senyor sol. El seu estat de salut és precari. Només ingressa 35.000 ptes. mensuals. S'ha endarrerit en el lloguer del seu piset. Li urgeixen 98.796 ptes.

126.— Esposa separada amb dos fills a càrrec seu. Per ella poder treballar ha de deixar els nens al menjador escolar. Els seus pocs ingressos no li permeten pagar-lo. Per a tres mesos de menjador dels nens, 50.000 ptes.

127.— Mare sola amb tres fills en edat escolar. Cobra una beca de 42.000 ptes. mensuals per la participació en un curs de formació de l'INEM: Deu llum i aigua. Són 38.972 ptes.

128.— Matrimoni amb tres fills en edat escolar. Per greu situació econòmica s'han endarrerit en el pagament del lloguer. Per a evitar el desnonament 85.000 ptes.

NOTA: Tots els donatius envieu-los a: CARITAS DIOCESANA - Plaça Nova, 1- 08002 Barcelona. Tel. 301 35 50.

Mons. Martí Alanís analitza el divorci deu anys després de l'aprovació de la llei

"No acontentar-se a posar pegats a uns plats trencats"

URGELL

LA SEU D'URGELL.— Deu anys després de la publicació de la llei de divorci, el Bisbe d'Urgell, en una carta pastoral, que publica la revista "Església d'Urgell", enumera algunes conseqüències del divorci i urgeix l'acció pastoral amb les famílies.

El Bisbe Joan analitza sobre tot el trauma familiar que viuen els fills dels divorciats. Lamenta que només es contemplin les conseqüències econòmiques, "quan són molt més greus les humanes i espirituals". Als països on el divorci

fa més anys que va ser legalitzat, el resultat és devastador: una de cada tres famílies ha fracassat. Segons els resultats d'una enquesta realitzada a la Gran Bretanya, "llevat de casos extrems, creuen que era preferible viure junts, encara que això suposés comptar amb conflictes". L'escrit pastoral arriba a afirmar que "els nens haurien patit menys, ben sovint, per la mort del pare que per les conseqüències del divorci". En el primer cas el pare hauria estat un ésser engrandit en el record i, en el segon, no serà fàcilment separat d'una traïció.

L'actitud de l'Església ha de ser d'acolliment i comprensió, però cal insistir principalment en la previsió. Preparar els nvis, acompanyar els matrimonis joves, sostenir-los en les crisis. En aquest terreny nosaltres hi podem fer molt. No acontentar-se "a posar pegats a uns plats trencats", sinó formar les consciències, crear la vida de fe, insistir en la virtut cristiana. "La vida de família i l'amor matrimonial són dons molt grans", que cal demanar en la pregària i mereixer-los cada dia.

■ Antoni Mirabet

Oferts setmanalment pel bisbat de Girona

"Església viva" i "Músiques i cants", dos programes religiosos transmesos per una vintena d'emissores

GIRONA

El Departament de Ràdio del Bisbat de Girona ofereix cada setmana a les emissores dos programes anomenats "Església Viva" i "Músiques i cants" que actualment transmeten més de vint emissores de diferents poblacions. El programa "Església Viva" inclou un

apartat de notícies, un comentari de l'Evangeli del diumenge que fa mossèn Pere Carreras i un comentari sobre temes d'actualitat que realitza el bisbe, monsenyor Jaume Camprodon. Aquest comentari, titulat "La paraula del Bisbe", és retransmès per separat per quatre emissores.

El programa "Músiques i Cants" és conduït pel Delegat

de Mitjans de Comunicació del Bisbat, mossèn Josep Maria Pont i té una duració de trenta minuts. El programa parla de melodies i composicions antigues i modernes, relacionats amb aspectes cristians i humans.

Les emissores que emeten algun dels programes religiosos o tots dos són: (Diumenge) Ràdio Sarrià, Ràdio Grup, Ràdio Cassà, Ona Jove de Riudellots, Ràdio Santa Coloma de Farners, Ràdio Shalom de Palau, Ràdio Sant Joan les Fonts, Ràdio Montgrí, Ràdio Banyoles, Ràdio La Vall, Ràdio les Planes, Ràdio Palafrugell, Ràdio Pineda de Mar, Ràdio Popular de Figueres i Ràdio Aranyes de Mar; (Dilluns), Ràdio Sarrià; (Dimecres) Ràdio Montgrí, Ràdio La Vall i Ràdio Pineda; (Divendres), Ràdio Arenys de Munt, Ràdio L'Escala i Ràdio Platja d'Aro; i (Dissabte) Ràdio Malgrat, Ràdio Salt, Ràdio Bisbal, Ràdio Grup, i Ràdio 5.

El responsable dels programes és el jove Àngel Rodríguez que dirigeix les gravacions que s'efectuen en un local del Bisbat.

■ M. Caballé

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"En les meves oracions demano al Senyor que els mantingui en la tasca tan formosa que realitzen al servei de l'Evangeli arreu del món." Fra Juan José Aristi . BOLÍVIA

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRI;

ANGELINA BUFI BRUTAU GRJALBA, 324 IBARRA ECUADOR.....	21.892 Ptes.
JORDI GISPERT SAUCH "VIDYA JYOTI" 23 RAJ NIVAS MARG DELHI 110006 INDIA.....	21.892 Ptes.
MARGARITA RIBAS I PADROS COL. M.SALVATORI CARACAS VENEZUELA.....	21.892 Ptes.
P SALVADOR ROMANO MISSION CATHOLIQUE GOUNOU GAYA BP 9 PALA (TXAD).....	21.892 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms..... Tel.....
 Direcció.....
 Població..... D.P..... Província.....
 subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
 (nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:
 taló que adjunto
 domiciliació segons l'adjunta autorització: gr postal

Domiciliació: Banc / Caixa.....
 Sucursal n.º.....
 N.º. compte corrent.....
 Població..... Província.....

Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
 Població..... Data.....
 Signatura.....

"CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2.º - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

Tot el poble es reuní al voltant de la parròquia

Benedicció de les Campanes de l'Església de Mosqueroles

BARCELONA

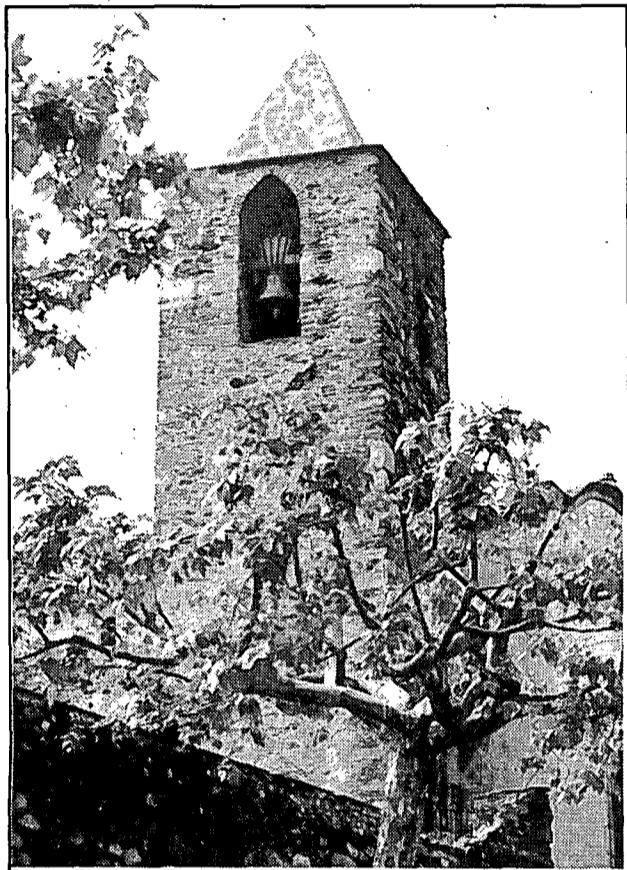
MOSQUEROLES.— En un bonic indret, a la falda del Montseny, tot un poble es reunia a redós de la seva parròquia, el dia 3 de maig. Malgrat que el dia no convidava, fou un dia rúfol i més aviat fred, no va fer acovardir uns cors totalment abrandats i emocionats, per un gran esdeveniment, la Benedicció de les Campanes de la bonica esglesiola.

Amb un silenci espectant, va sortir la comitiva, amb el Sr. bisbe emèrit auxiliar de Barcelona, Ramon Daumal, el Sr. Rector i d'altres preveres, i els escolans. En arribar a l'exterior, una gran ventada semblava com si la mateixa natura volgués unir-se a la festa; el Sr. Bisbe invità tothom a pregar, i després de llegir l'oració de la Benedicció de les Campanes, va aspergir-les amb aigua beneïda i les encensà. D'aquesta manera quedaren beneïdes les campanes: "Martina", "Roser", "Margarida" i "Francesca". En aquest moment, les campanes repicaren solemnement per primera vegada.

Després sota l'alegre dringadissa, la processó entrà al temple amb tota solemnitat pel corredor de la nau. En arribar

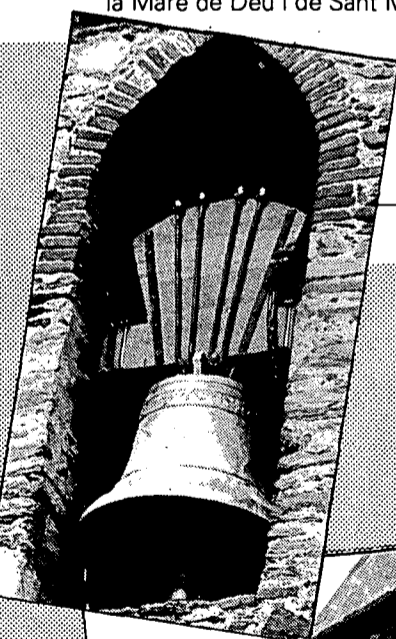
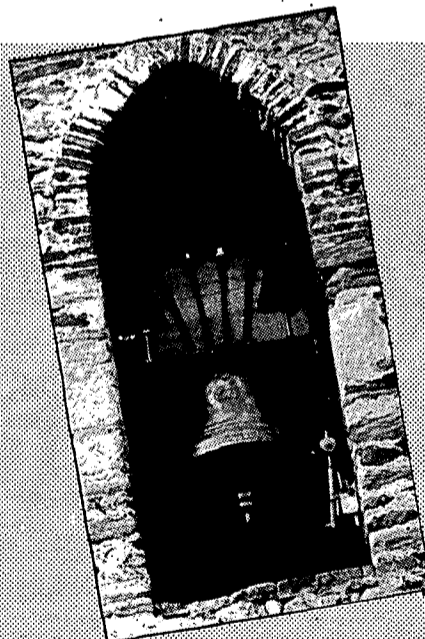
a l'altar, el Sr. Bisbe va convidar la gent a entonar l'himne del Glòria. Tota la celebració continuà de forma habitual, les lectures convidaven a la festa, la resposta del salm era tot un clam, en ser entonades aquestes paraules per l'Assemblea: "Amb quin goig us exalço, Senyor!". Amb aquest ambient va prosseguir tota la celebració, amb una atenció amatent a tot el que s'esdevenia. Tothom hi participava dins les seves possibilitats: llegint, cantant o contestant.

En acabar, es procedí a la benedicció de les roses i tot seguit, cantant els Goigs del Roser, es venerà la imatge de la Mare de Déu del Roser, acabada de restaurar. Per acabar s'entonà el Virolai. Que aquestes campanes convoquin a tot el poble cristià, a viure i a celebrar la nostra fe amb l'ajut de la Mare de Déu i de Sant Martí patró de la parròquia.

"Mare de Déu del Roser:
Que el vostre Fill,
germà i Senyor nostre,
ens guardi en la fe i
ens acompanyi sempre"

■ Isabel Giralt

Campanes de Mosqueroles

Campanes de Mosqueroles,
veu del Pare i del Senyor,
sigueu clam que a tots aplegui
al casal de fe i amor.

Campanes, amigues nostres,
de la veu de Déu ressò,
sigui el toc de cada dia,
goig de festa en cada cor.

CARTA DOMINICAL

Una història del port de Nova York

El 21 de gener de 1850, en el port de Nova York feia un fred molt respectable. Pels molls de llavors, en bona part encara de fusta, un capellà anava carregat amb un maletí. Anava mirant els velers que eren allí amarrats. Es recordava de molts i passava de llarg. El Pare Hubbard cercava els que no li eren coneguts, que acostumaven a ser els estrangers. Es tractava d'un passeig que li era habitual. ¿Amb quina finalitat?

Aquell dia, tot revisant els vaixells, va trobar un "brig" (és a dir, un bergantí) amb pavelló espanyol. El seu nom, pintat amb lletres grans, era "Relámpago". Mai no l'havia visitat.

Va pujar a bord, parlà amb el capità i aquest, bon cristià, va acceptar de bon grat l'obsequi que el sacerdot li feia: una biblia. Ja que no era altre el seu treball alguns dies: parlar amb les tripulacions i deixar-los una biblia que els acompanyés en les llargues i llavors perilloses travessies dels vaixells que feien la ruta d'Amèrica.

¿Que com sé tot això? Perquè tinc davant meu aquesta biblia, que va regalar el Pare Hubbard a un avantpassat meu, capità del "Relámpago". A casa li diem "la biblia marinera".

En la part interior de la portada es llegeix, en anglès, el que el sacerdot va escriure aquell dia: "Regalada per a la cabina del Capità del Brig Relámpago. New York, gener, 21, 1850".

El lector es preguntarà amb quina finalitat conto aquesta història. És molt senzill. La primera vegada que vaig visitar la llar per a mariners "Stella Maris" m'explicaven les diverses tasques que es duïen a terme. M'ensenyaren un prestatge ple de bibles en molts diversos idiomes, perquè una de les activitats que tenien era la de visitar els vaixells i deixar-los una biblia quan se n'anaven. Em va commoure de saber que cristians del port de Barcelona, continuaven fent el que algú ja feia, fa un segle i mig, en el port de Nova York. També a ells va impressionar de saber que la seva tasca era la continuació d'un treball amb una tradició tan llarga.

Ahir vaig inaugurar el nou "Centre Stella Maris" del nostre port. Fou una festa tan entranyable com solen ser totes les coses del mar. Tant de bo que fos, a més de la seva concreta finalitat apostòlica, un esforç més gran entre els que es van fent, des de diversos àmbits i institucions, per tal que la ciutat no visqui tant d'esquena al mar. Juntament amb Marsella, Gènova, El Pireu i Alexandria, el nostre és un dels ports més importants del Mediterrani. Les tripulacions que hi passen són moltes... i alguns tripulants es queden aquí desembarcats, sense feina i lluny de llurs països. El fet d'oferir-los una llar, mentre resolen llur problema, és una de les finalitats de Stella Maris.

Els pescadors de molts ports, almenys del sud de Catalunya i del nord de València, tiren les arts cada matinada al crit del patró que és "En el nom de Déu!". Alguna vegada vaig embarcar amb ella per a la pesca i era bo d'escoltar la veu ferma del patró donant una ordre que, alhora, era una expressió de fe.

També "en nom de Déu", moltes persones que es dediquen a col·laborar en l'Apostolat del Mar ajuden mariners de qualsevol raça o religió que siguin. Era de justícia i m'és molt grat de parlar-ne avui.

■ † Ricard M. Carles
Arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

Perdó i oblit

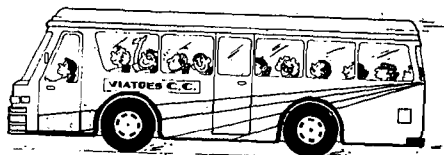
Penso que no serveix de res perdonar si no va acompanyat de l'oblit, perquè si no s'oblida, el perdó no té sentit. Igual com una confessió sense penediment, que no és vàlida per accedir al perdó.

Podríem arribar a aquella fórmula militar sobre el valor o valentia del soldat. Que es resol tranquil·lament amb un "se li suposa"...

Però el perdó no es pot suposar. El perdó ha de ser afectiu per ser efectiu. Es perdona o no es perdona. No es pot perdonar condicionalment, com exercint una mena de paternalisme. Quantes i quantes qüestions, grans o petites, que preocupen i donen mal viure s'haurien resolt si no es volgués perdonar condicionalment, mantenint encara que sigui a segon terme, allò que creiem un greuge a primera línia del nostre pensament, no tenint la valentia de llençar-lo al sac foradat de les deixalles i reservant sempre per a la sitja dels records només allò que val la pena i que sempre és un signe d'amor.

Reconec que la cosa no és gens fàcil. Però quan s'experimenta, és prou per induir a perdonar sempre. És bo provar-ho. Perquè perdonar sense reserves apropa a Déu.

■ Oriol Camps

LXXX Viatge Cultural

Dia 24 de maig

**ITINERARI: El Pedraforca -
Saldes - Gosol - Tuixén**

Sant Ponç de Molers

Preu: 3.500 ptes., comprenent viatges, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant. Sortida a les 7.30 en punt. Carrer de Balmes-València. Per reserves de places truqueu al tel. 215 27 84 Sra. Roser.

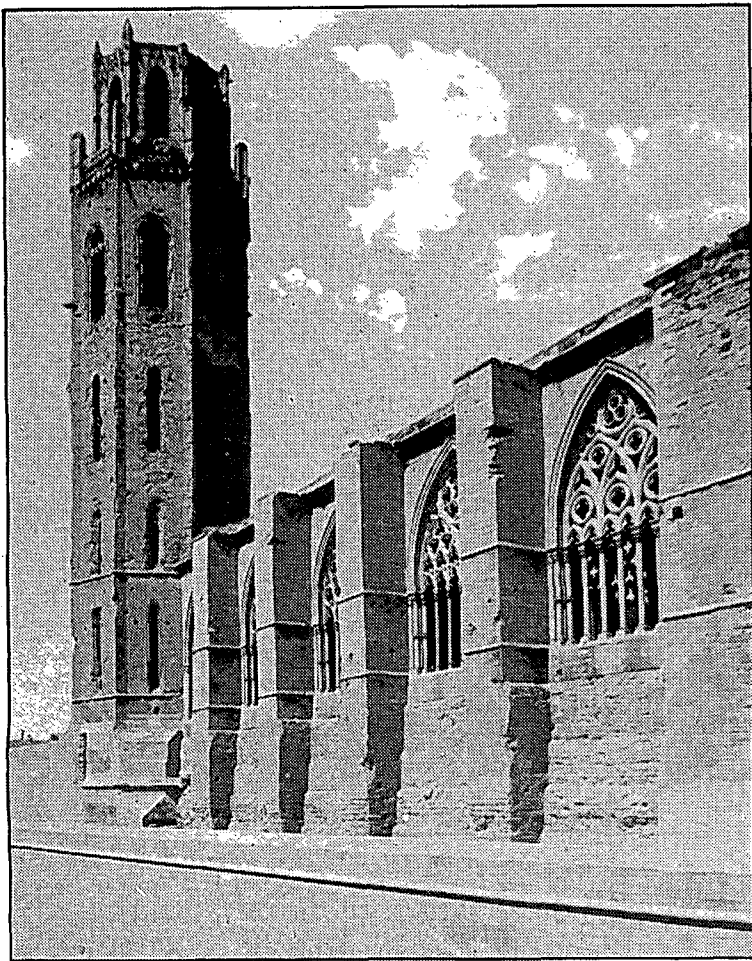
Dinarem
HOSTAL FRANCISCO
Carretera de Berga s/n
GOSOL

Preguem als participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada, en hora hàbil per complir el precepte dominical.

AVÍS La direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

47 Trobada dels cristians de Lleida

“Nova evangelització, un repte per avui”

LLEIDA

La diòcesi de Lleida en línia evangelitzadora i missionera ha celebrat també enguany el Recés Diocesà Extraordinari, que de manera ininterrompuda ve tenint lloc des de fa 47 anys. El lema d'aquest any “Nova Evangelització, un repte per avui”. Va aplegar més de 300 persones: cristians vinguts de totes les parts del Bisbat per viure una jornada de comunió diocesana i compromís evangelitzador.

Monsenyor Damián Iguacén, bisbe emèrit de Tenerife va dirigir la reflexió parlant en una primera meditació sobre “Nova evangelització” i en un segon moment sobre “l'espiritualitat dels evangelitzadors”. Els participants van haver de donar resposta, en treball de grup, a un tipus d'enquesta que feia preguntar-se sobre la presència o no de l'Església en punts claus de l'entramat social i si aquesta presència era activa, missionera,

evangelitzadora.

El dia va acompanyar molt a l'esplendidesa de la jornada, que sempre es veu afavorida per la magnificència de la Seu Vella lloc on se celebra el Recés. A més va ser un dia de calor gairebé estiuenca.

Mons. Ramon Malla, bisbe de Lleida, assistí a tots els actes i presidí la concelebració eucarística. Tot i viure en un clima de refredament religiós, i precisament per això, Mons. Malla va fer notar l'actualitat i urgència de la nova evangelització. Que demana preparació, autenticitat i generositat en el servei de tothom i més en particular en l'atenció als més pobres i marginats. També va fer una crida a favor de les vocacions al sacerdoci i a la vida religiosa.

La diada d'aquest diumenge 26 d'abril començà a les 10 del matí per acabar a les 5 de la tarda amb la Missa. L'hora de dinar, pels claustrats i al menjador de la Casa d'Exercicis és un dels bons moments de la jornada ric en el compartir i en l'amistat.

La celebració del Recés és un repte que cada any afronten amb decisió i confiança els organitzadors. Podríem dir que el Recés és un dia en el qual el laïcat és el protagonista primer.

■ **Jaume Montaña**

La Confraria de Montserrat celebra la festa de la Moreneta

LLEIDA.— El dia 27 d'abril, festa de la Moreneta, la Confraria de Montserrat de Lleida, va celebrar la festa de la Mare Déu com cada any des de 1947 en què va ser restaurada la Confraria a Lleida.

L'altar de la Moreneta a la Catedral, el dia de Montserrat és un lloc obligat de visita per a una gran majoria de lleidatans. Des de primera hora del matí fins al vespre, fidels, entitats, escoles i particulars passen a fer l'ofrena d'una pregària, d'una rosa a la Moreneta patrona de Catalunya.

A la tarda, a última hora, el Sr. Bisbe de Lleida Mons. Ramon Malla va presidir la Missa concelebrant Mn. Maria Rodrigo director de la confraria i altres capellans.

La Confraria de Montserrat fou erigida a Lleida pel bisbe Costa i Fornaguera que l'agregà al Seminari diocesà, però fou tal l'impuls que va prendre i arrelament entre els fidels que tan sols dos mesos després, el 12 d'octubre es traslladà a l'oratori dels Dolors, on va romandre fins al 1936 que va quedar en el silenci. Restaurada el 27 d'abril de 1947, va tenir sempre un gran valedor en Mn. Ramon Espasa i Mor a la qual va dedicar tot tipus d'esforç fins als últims temps de la seva vida. Avui la confraria està a la Catedral.

La Romeria de la Confraria a Montserrat, enguany serà els dies del 9 al 16 de juliol.

■ **J.M.**

CATALUNYA / 92

Poca, o massa, tranquil·litat

Un munt d'esglésies gairebé al cel suspeses, o perdudes per entre els camps de blat, o formant part de colònies tèxtils, passen els dies entre la solitud amb poca parròquia i menys sacerdots, mentre a les ciutats el clergat no sap on reunir el poble de Déu a les noves urbanitzacions. No anem a l'hora, ni en un lloc ni en l'altre.

Canvien els temps i els costums són tots uns altres. Quan centenars de milers de cotxes fugen de les metròpolis tot transportant de mitjana dos o tres ciutadans, cap de setmana darrera cap de setmana, vol dir que quelcom de molt important ha canviat al si de la nostra gent. Quants capellans els acompanyen, quants diaques permanents els substitueixen aquí i allà? Són preguntes amb respostes impossibles perquè simplement, ni ací ni a arreu d'Europa, no s'han sabut trobar. Senyal que, o bé, senzillament

no existeix, o bé no ens en sortim entre uns i altres.

Tot barceloní té un vilatà a la segona o a la tercera generació, i tots ens delim per escapar-nos del Cap i Casal tan bon punt en tenim oportunitat. A la recerca, segons que sembla o s'ha d'interpretar, dels orígens amb el bon sentit de no perdre la identitat. De l'altra part, de tant de silenci i de tanta quietud en fugen. “Vostès vénen aquí tot cercant tranquil·litat, i nosaltres en tenim massa al llarg de la setmana. “En tot plegat hi ha quelcom que no funciona”, em deia un hotelier del Pirineu.

De moment estem en l'estadi de constatar el fet. No hem sabut encertar en la solució. Però ja és un pas endavant adonar-se'n.

■ **Antoni Platja i Mateu**

Cristians a l'Església

Testimonis en el món

Conferències dirigides a joves
i
matrimonis
a càrrec de

—Fra Valentí Serra
—Dr. Xavier Buxo

Dia: Dissabte, 23 de maig
Hora: 6 de la tarda
Lloc: Parròquia St. Sever i S.t Vicenç
de Paül. C/ Provença, 212

PERE ROVIRA

Vinyes, Cellers i Destil·leries.

Convivència d'Espiritualitat Matrimonial

32 parelles en el desert de la pregària

TORTOSA

Els dies 7 i 8 de març es va celebrar al Centre d'Espiritualitat Santa Teresa al Desert de les Palmes de Benicàssim, Castelló, una convivència d'Espiritualitat matrimonial, organitzada per la Delegació de Pastoral Familiar, la A.P.A. Diocesana i E.M.D. Aquesta convivència ha assolit una certa tradició entre els matrimonis dels E.M.D. de la Diòcesi, que són els qui acostumen a beneficiar-se'n més.

Aquest any hi han participat 32 matrimonis, provinents de Càlig, Amposta, Benicarló, Flix, Vinarós, Oropesa i Tortosa.

Mossèn Josep Lluís Arín ha dirigit les reflexions. El tema tractat fou "Els Salms i Història de la Salvació". Amb l'encert que el caracteritza, mossèn Arín, combinà aquestes reflexions amb estones de pregària personal, diàleg a nivell de parella i pregària comunitària: Laudes, Vespres i Celebració de l'Eucaristia.

Confessen les trenta dues parelles que l'hospitalitat de les

Germanes Carmelites, l'ambient de desert, silenci, natura i sobretot el perfil de parella dibuixat per un biblista que té, a més a més, la gràcia de la comunicació fàcil, ... els ha apropat més entre ells i en definitiva a Déu.

En la Providència de Déu, el sagrament del matrimoni equival a regalar als nuvis el dia que se l'administren com un talonari de xecs en blanc signats pel mateix Jesucrist. La parella i família, després no han de fer més que escriure peticions, lloances, serveis, creixement.

En definitiva augmentar la comunió interpersonal.

En aquesta línia de comunió, plena de vida i amor, s'han mogut, a la llum dels salms i la

Història de la Salvació, les gràcies sacramentals, ara i aquí, per a trenta dues llars diocesanes.

■ J. Blanc i Bahima

A Lourdes els pobres ens interpel·len

És cosa natural que quan hom es proposa un fi, es busquin els mitjans adients i eficients.

És per això que cada any el Consell Internacional de Pastoral de Lourdes, proposa un tema o unes propostes per tal que els pelegrinatges siguin eclesials i conciliars.

El d'aquest any i el del 93 es proposa el tema de la pobresa amb motiu de les encíclics socials "Rerum novarum" i "Centesimus annus".

El papa Joan-Pau II, alhora que evoca l'aspecte positiu del progrés, ens recorda també les misèries i els perills, diguem-ne, de la vida moderna.

Els cristians hem de ser "la veu dels que no tenen veu".

Lourdes és un servei d'Església i que està al servei de les Esglésies locals de tot el món.

A Lourdes es dona el trobament inevitable amb Maria i Bernadeta i per això tenen molt a dir-nos sobre la felicitat veritable que coneixen i viuen realment els pobres.

Maria i Bernadeta passen tastant i vivint en la realitat el que és la pobresa ratllant la misèria.

Avui, potser com mai hi ha gent

i famílies que viuen realment i materialment la misèria.

Deixem-nos interpel·lar i arribem al compromís, per petits i insignificants que ens semblin.

Lourdes ens crida novament i ens crida a una conversió de mirada i de cor per uns compromisos determinats i unes accions concretes.

Com hi correspondrem?

Tu tens la paraula.

Units espiritualment a tots els pelegrins a Lourdes, heu aquí les dates dels pelegrinatges de les diòcesis catalanes:

Juny

5-10 Barcelona
8-11 Urgell
12-16 Tortosa
18-22 Vic-Solsona
24-28 Girona

Juliol

9-13 Tarragona

Setembre

11-14 Lleida
17-22 Barcelona

■ Hospitalitats de la Mare de Déu de Lourdes de Catalunya

Els nostres carrers

Diu que l'Ajuntament de Barcelona ha aprovat batejar una plaça de la ciutat amb el nom d'Alfons Carles Comín. Això m'ha dut a reflexionar sobre el tema. A mi no se m'hauria ocorregut mai aquesta possibilitat, màxim quan tots podríem esmentar alguns noms de personalitats sobradament mereixedores d'algun tipus d'homenatge cívic o de record oficial i popular, i que semblen totalment oblidats.

Amb això no vull pas expressar un rebuig a l'homenatge dedicat a en Comín. Simplement, aquest fet m'ha dut a considerar els insospitats viarans, els laberíntics i capriciosos processos, o les tendencioses intervencions que poden operar des del suggeriment d'un nom fins a veure'l aprovat. De retruc, se'm fa present aquesta pràctica, que ja tothom considera normal, i que és tan habitual a cada canvi de règim: suprimir tots els noms de carrers i places dedicats als polítics vençuts i substituir-los pels dels vencedors... fins al nou canvi. I sense tenir en compte que aquesta operació costa un diner i ocasiona injustificades molèsties i despeses a tots els ciutadans.

També, recentment, diu que l'Ajuntament d'Ivars d'Urgell ha decidit suprimir tots els números 13 de tots els carrers del municipi, amb la finalitat d'evitar que algun ciutadà maniàtic pugui sofrir la més mínima incomoditat en el cas que li toqués el 13 a casa seva.

D'acord amb aquesta regla, també s'hauria de respectar la contrarietat que podria representar a un republicà viure a un carrer dedicat a un rei; a un militant d'esquerra viure a un carrer dedicat a un marquès; a un industrial al carrer d'un líder sindicalista, i així tot una col·lecció d'antagònics.

Per a evitar tots aquests casos d'una vegada i per sempre no m'agradaria pas el sistema americà de posar números als carrers (encara que també s'haguessin de saltar el 13). És un sistema que trobo un xic antipàtic, que gairebé es pot dir que són remeis pitjors que la malaltia. Com a solució definitiva crec que hauríem de renunciar als noms de polítics dels quals només excepcionalment se'n podria admetre algun que pogués justificar haver realitzat una gesta o una labor de prou importància i d'interès general.

I per a designar els carrers i places hi ha noms de sobres que poden ser acceptats de manera definitiva: metges, inventors, pintors, escriptors, artistes, flors, rius, muntanyes, pobles, comarques, oficis, minerals, vegetals, en fi, i tants d'altres temes que fornirien noms plaents a tothom i per sempre.

■ Antoni Munné i Tomàs

CREIX I CREIXERÀ MÉS
SI L'AJUDES

RODERGAS, BARRERA & ASSOCIATS

UN TEMPLE PEL MÓN
UN SÍMBOL PER UN POBLE

Capta 15, 16 i 17 de maig de 1992

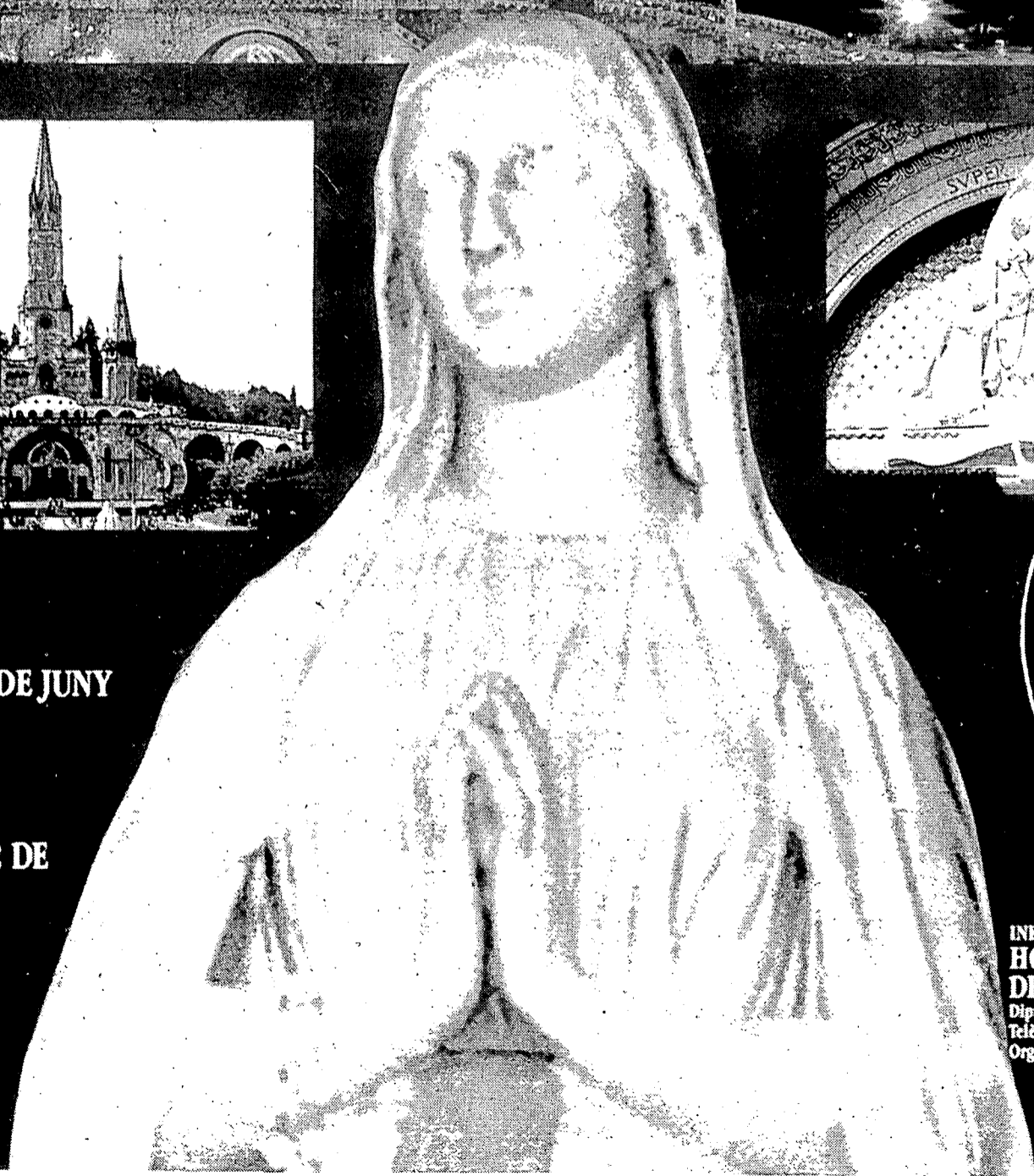
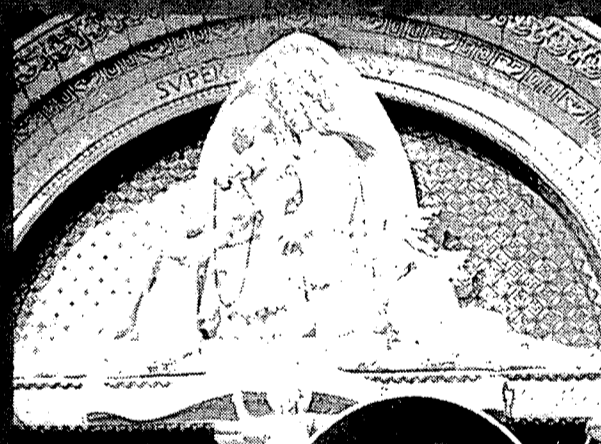
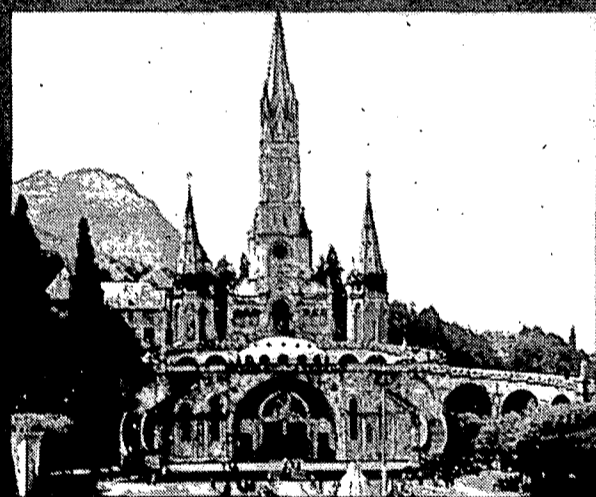
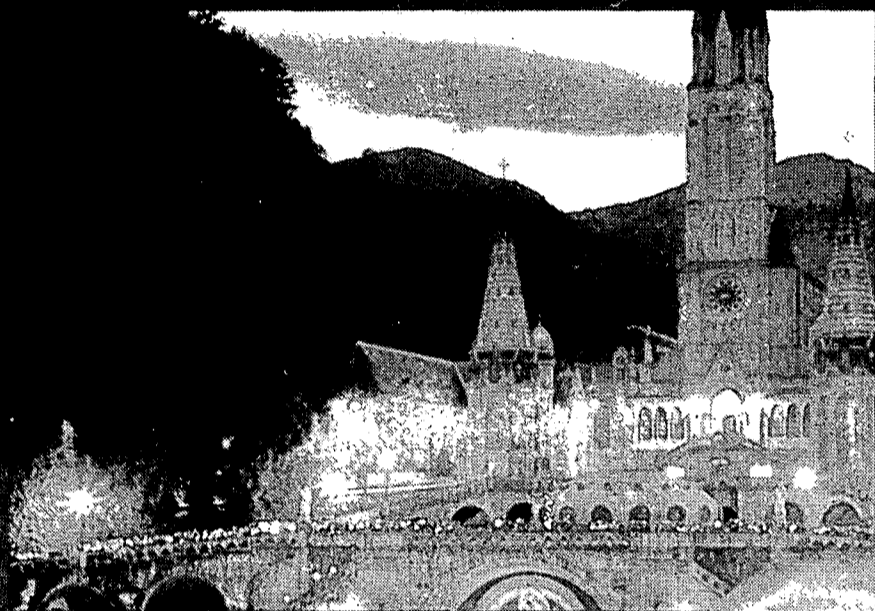
LOURDES 1992

PELEGRINATGES DE L'HOSPITALITAT
DE BARCELONA

AMB MALATS I MINUSVÀLIDS

PRESIDITS PEL

Sr. ARQUEBISBE Dr. RICARD MARIA CARLES

112è

DEL 5 AL 10 DE JUNY

113è

DEL 17 AL 22 DE
SETEMBRE

INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS:
HOSPITALITAT DE LA MARE
DE DÉU DE LOURDES
Diputació, 235 · 1er. 1a.
Telèfon: 487 40 09 - 08007 BARCELONA
Organització tècnica: G.C. 8

Entrevista amb el delegat de Pastoral de la Salut de la diòcesi de Barcelona, Fra

"L'home d'avui està millor atès però està més

Ens disposem a celebrar un any més a les diòcesis catalanes i espanyoles el "Dia del Malalt", sota el lema "Descobreix el seu món". El tema escollit és en aquesta ocasió "Església i sanitat". Es tracta d'aprofitar l'ocasió per destacar la importància i transcendència de la sanitat. El que s'esdevé en el seu àmbit, d'una manera o altra, en afecta a tots. És important que la nova evangelització sigui present en un sector tan important com el dels malalts. Sacerdots, religiosos, religioses, laics han d'implicar-se en aquesta tasca tan important pel conjunt de la societat. El germà Francesc Solà Pagola, delegat de Pastoral de la Salut a la Diòcesi de Barcelona, ens parla d'aquesta celebració i d'altres aspectes de gran interès relacionats amb la pastoral sanitària.

—Quins objectius pretén la celebració del "Dia del Malalt"?

—a) *Prendre el pols a la Sanitat* per veure els seus èxits i detectar els seus principals problemes i necessitats;

b) *Discernir les nostres actituds* i prendre consciència de la nostra responsabilitat;

c) Promoure un compromís seriós de tots en la millora de la Sanitat.

d) Celebrar tot el que hi ha de bo, saludable i esperançador en el món sanitari, fins i tot en les situacions límit.

—Quina relació hi ha entre l'Església i la Sanitat?

—La Sanitat planteja a l'acció evangelitzadora de l'Església uns reptes i unes oportunitats, com:

- Conèixer més i millor el món de la Sanitat.
- Revisar la seva presència en ell.

- Redescobrir la seva aportació a la llum de l'Evangelí, de la seva tradició assistencial i de les necessitats actuals.

- Reflexionar conjuntament: Pastors, Teòlegs, Professionals de la Salut, Religiosos/es, seglars, sobre l'oportunitat pastoral de l'Hospital Catòlic.

- Ser ferment i testimoni dels valors evangèlics.

- Aclarir els problemes ètics.

- Humanitzar l'assistència sanitària.

- Promoure un laïcat compromès en aquest camp. En especial els dedicats per vocació o professió a l'assistència sanitària: religiosos, religioses, professionals sanitaris cristians, preveres i voluntariat.

- Donar prioritats, en l'evangelització de l'Església, als moviments i associacions de malalts cristians

—Com veu vostè la situació actual?

—La situació actual arreu del món, i en particular en l'àrea europea, és definida com a insatisfactòria. Per bé que els avenços científics i tècnics permeten actualment eliminar unes malalties, controlar-ne unes altres i avançar de forma espectacular a posar remei a algunes, els recursos no s'estan utilitzant

de cap manera en la forma més idònia. Assistim cada dia a una espectacular cursa per aconseguir el trasplantament més efectivista, mentre que grans masses de població no disposen de la menor higiene preventiva. No estic en contra del progrés, sinó de la manera com els recursos s'estan utilitzant per finançar-ho de forma anàrquica.

res que no van a l'arrel de les coses.

—Cap a on apunta avui el dret a la Salut?

—Apunta sobretot en dues direccions:

- Igualtat d'accés a les cures sanitàries i

- les mesures necessàries contra els perills per a la salut, davant els quals l'individu o grup se sent impotent.

☆ L'Església celebra el "Dia del Malalt"

—Considera important la dimensió ètica?

—S'ha produït una ruptura en la manera d'entendre la salut. Per això s'ha complicat encara més el problema de la distribució dels recursos sanitaris i no hi ha principis ètics que regeixin aquesta distribució.

—Què opina sobre les crítiques adreçades contra els sistemes de salut?

—Que no tracten el nivell més profund, el de la filosofia que els inspira, acontentant-se amb censu-

—Quins plans de futur estima més oportuns?

—A Europa l'acció preferent ha d'anar encaminada a aconseguir els pre-requisits per a la salut: pau i justícia social, alimentació sana i equilibrada, aigua i mitjans sanitaris adequats, política racional de treball, i, sobretot, un suport real i efectiu per part dels poders públics.

—Avui tothom exigeix millors serveis sanitaris, ¿quin és el seu parer?

—Que la Salut, més que un privilegi que reivindicar, és una responsabilitat. L'individu ha de col·laborar amb les autoritats sanitàries assumint totes les responsabilitats per a la conservació de la pròpia salut i treballar constructivament per millorar la salut, analitzant com l'afecten els seus hàbits, actituds, experiències i maneres de viure.

—Té importància l'educació sanitària?

—Un punt especialment important: en l'educació sanitària serà fomentar en les persones el convenciment que, normalment, cada un de nosaltres és la millor font de recursos assistencials.

—Hi ha alguna relació entre la promoció de la salut i la tasca evangelitzadora?

—Hem de lluitar per la salut, no solament posant els mitjans per superar la malaltia sinó esforçar-nos per conservar-la i fer-la possible per a tots els membres de la societat. "Estem descobrint —diu Tillard— que la salut representa un deure envers els altres: constitueix una de les dimensions més primordials de l'amor al proïsme".

—Hi ha oposició entre tècnica i humanització?

Voluntariat al servei de la salut

La nova evangelització ha d'obrir-se pas en un sector tan clau com el dels malalts i marginats. Tota la comunitat cristiana ha d'estar-hi implicada: sacerdots, religiosos, religioses, laics. Però també els mateixos malalts. La nova evangelització en la Pastoral de la Salut serà realment alliberadora quan els mateixos malalts siguin els seus portadors i gestors.

El voluntariat és, cada vegada més, una forma de servei desinteressat al malalt. Es dirigeix a la persona quant a persona, sense buscar res a canvi, de forma totalment gratuïta. Valora, estima i serveix el malalt per ell mateix. La seva aportació personal neix de la crida a seguir Jesús en el seu amor i lliurament al que sofreix.

Francisco Sala, l'autor del llibre, parla des d'una experiència. Com a Germà de Sant Joan de Déu coneix a fons les grandeses i misèries del món del malalt i del seu entorn. A l'asèpsia i fredor del tracte exclusivament professional vol afegir l'escalf humà i la sensibilitat del voluntari. Per això ens ofereix en aquest llibre suggeriments concrets per l'organització i posada en marxa de grups de voluntaris per l'hospital, la tercera edat, la drogodependència, la sida, el Tercer Món. I acaba assenyalant les directrius per un hospital regit per religiosos dins de les coordinades de la nova evangelització.

Un llibre suggerent, ple d'idees i projectes, que farà un gran servei als rectors, religiosos, religioses, professionals cristians de la salut i laics amb inquietud i ganes de servir Crist en el malalt i marginat.

VOLUNTARIADO CRISTIANO Y MUNDO DE LA SALUD
Sentido. Misión. Cómo organizarlo en la parroquia.

FRANCISCO SOLA

ncesc Solà

clínicament, sol"

—La tècnica és avui un factor dominant en el món de la salut. És indispensable, sense renunciar a un procés humanitzador, prescindir de la tècnica, però una utilització de la qual que no se sotmeti a la crítica pot tenir significats molt negatius per a la nostra societat.

—Quins efectes està tenint la tècnica en les relacions humanes?

—La tècnica no és un déu. Té limitacions i aspectes negatius però té molts aspectes positius i pot i ha de portar-nos —si es posa al servei de la dignitat humana— a Déu.

La seva mala utilització ha empobrit enormement les relacions humanes entre el professional de la salut i el malalt i la seva família. Actualment, l'home està millor atès clínicament, però sofreix més sol i mor més abandonat.

—Tenen algun risc els malalts més necessitats en la societat de consum actual?

—En la nostra societat consumista, als crònics, als disminuïts físics i psíquics, als dement, als alcohòlics, als afectats per la SIDA, als vells, als terminals, l'heroisme màxim que se'ns permet, és tolerar-los. Tots els nostres esforços, tots els nostres neguits s'encaminen als recuperables, als que poden enrolar-se en la roda de la producció.

—Quina actitud hem d'adoptar amb els malalts i en especial amb els més desatesos?

—El que es fa per l'home malalt —el pobre més pobre entre tots els pobres— es fa pel mateix Jesucrist. A Déu, personalment, no el veiem mai, ningú no l'ha vist, ens diu Sant Joan. L'únic espill en què se'l pot veure i l'únic lloc en què se l'ha d'estimar és l'home. El qui allí no li vegi i allí no l'estimi està fora de joc, fora del programa de Jesucrist. Davant de Déu i davant de l'home, sense cap excepció, cal adoptar la mateixa postura.

Donada aquesta identitat entre l'home i Déu, una conclusió sembla clara: els drets humans del malalt són al mateix temps drets divins.

—Actualment es parla molt de la humanització en l'atenció als malalts, ¿en què consisteix?

—Humanitzar no vol dir fer millors els malalts i els seus familiars, sinó donar respostes més adequades a les seves necessitats que han atènyer a l'home sencer. És a dir,

que tingui en compte els aspectes físics, emocionals, socials i espirituals del malalt i la família com a unitat a tractar.

—És cert que assistim al que s'ha donat per anomenar segrest i negació social de la mort?

—La mort fa nosa a una societat secularista i tecnificada.

En alguns països ha aparegut la figura del tanatopracta, un professional de la mort que, lliure d'emocions per la seva professionalitat, sigui capaç de fer rendible, en termes de salut, el morir i la mateixa mort.

Em pregunto a mi mateix i als cristians de la nostra diòcesi: ¿han d'obrir-se uns altres camins? Gràcies a Déu se n'estan obrint...

—Quina missió correspon al voluntariat cristià en el món de la salut?

—S'insereix, des de la fe, en una necessària opció preferencial pel complex món de la salut, la malaltia i la mort. Tot cristià ha de lliurar-se als altres, defensant-se de l'egoisme —SIDA de l'esperit—, fent-se promotor del voluntariat cristià al servei de la salut.

"Visitar els malalts és una invitació no solament literal —escrivia Mons. Javier Osés, responsable de Pastoral de la Salut a la Conferència Episcopal Espanyola—, sinó també històrica de Jesús. Per ser cristià avui, doncs, cal visitar malalts".

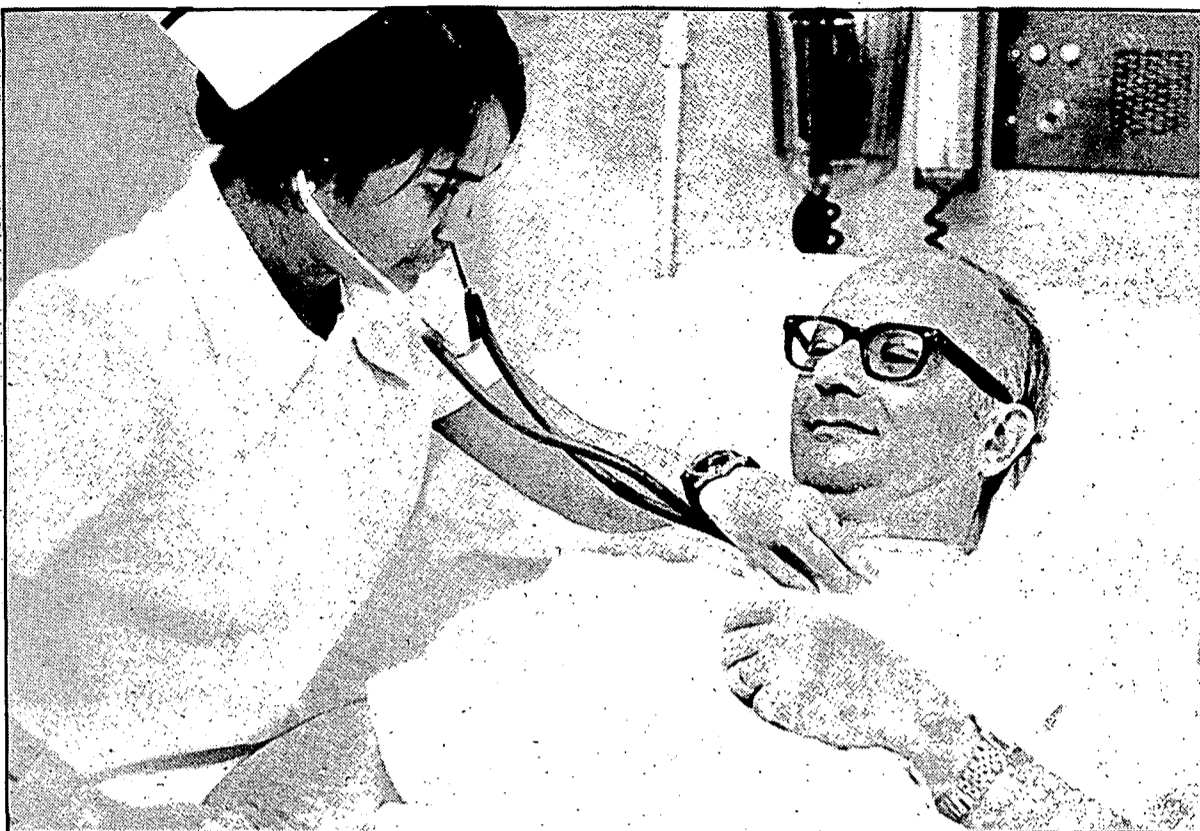
—El malalt, ¿ha de fer alguna cosa, alguna missió especial en l'Església?

—Està per reflexionar el més nou de l'exhortació Apostòlica "Christifideles Laici" traient les inevitables conseqüències de tan evangèlica doctrina. Diu Joan Pau II en el n° 54: "Un dels objectius fonamentals d'aquesta renovada i intensificada acció pastoral —que no pot deixar d'implicar coordinadament a tots els components de la comunitat eclesial— és considerar el malalt, el minusvàlid, el que sofreix, no simplement com a terme de l'Amor i del servei de l'Església, sinó com a *subjecte actiu i responsable de l'obra d'evangelització i de salvació*".

—Com podria resumir la responsabilitat de tot cristià pel DIA DEL MALALT'92?

—Molt senzillament. La visita als malalts no és un consell. Hi ha en joc el nostre destí etern. És necessari:

a) "descobrir el seu món" amb la

La nova evangelització en la Pastoral de la Salut serà realment alliberadora quan els mateixos malalts siguin els seus portadors i gestors.

Els religiosos i religioses desenvolupen un paper molt important en la pastoral sanitària

col·laboració de tots els membres de la comunitat i l'ajut d'experts;

b) tenir un cor accessible a la misèria, el sentir misericòrdia o, com ho expressa la senzilla psicologia de la Bíblia: "el commoure's les entranyes" a la vista de la misèria humana i

c) ajut eficaç, assegurant el bé real del malalt: "el que la realitat mostra, exigeix i fa possible, això ha de fer-se".

Sense oblidar que el malalt té una gran necessitat de comprensió, consol i amor. I encara que demana amor, abans demana justícia, perquè sense justícia no hi ha amor possible i menys llibertat.

LLIURA'T ALS ALTRES

Defensa't de l'egoisme
(immunodeficiència de l'esperit)

Fes-te promotor
del voluntariat cristià
al servei de la Salut

Voluntariado cristiano
y mundo de la salud

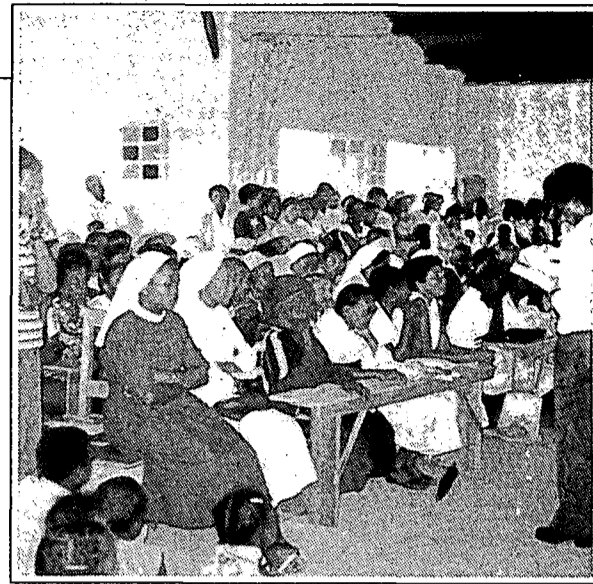
Coordinador: Joan Vallvé i Benach
Delegació de Pastoral de la Salut
Rivadeneira, 6, Planta 9 T. 317 15 97

Monja benedictina a Koubri (Burkina-Faso). La pregària, inefable expressió de la caritat, obre els camins de Déu en el cor de les persones i dels pobles

El Sant Pare acull afectuosament el nen Nicolo Paolucci, protagonista de la nova versió de "Marcelino, pan y vino", de Luigi Comencini

La Paraula de Déu, escoltada i acollida, és llavor d'esperança humana i cristiana, pels cristians de la República Malgaixa (Madagascar)

5, dimarts

Sarajevo: el calvari de Bòsnia, pitjor que el de Croàcia

El president de Bòsnia i Hercegovina, **Alija Izetbegovic**, musulmà, ha fet una crida patètica a la Conferència sobre Seguretat i Cooperació a Europa, demanant ajut militar per poder fer front a l'hostilitat de les tropes de l'exèrcit federal ajudat per les milícies sèrbies. La situació s'ha agreujat després de l'emboscada de les milícies musulmanes contra un comboi de les tropes federals. La reunió prevista entre el president de Bòsnia i el cap de les forces federals ha estat suspesa. Tampoc no sembla que pugui tenir èxit l'entrevista de l'enviat de l'ONU, **Marrack Goulding**, amb el ministre iugoslau de Defensa, **Butros Ghali** ha fet una crida als bàndols enfrontats perquè acabi la violència.

Poblet: s'estudia la convocatòria d'un concili provincial

En la reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense que té lloc a Poblet després de la jornada sacerdotal d'ahir, els bisbes catalans estudiaran la possible creació d'una comissió que prepari l'estructura i contingut del que podria ser el concili provincial de les diòcesis catalanes, després de dos segles. L'últim se celebrà el 1757. Pel juliol, la Conferència estudiaria el dossier de la comissió i decidiria el quan i el com de la convocatòria i realització del concili.

Duixanbé: crisi al Tadjikistan

A la capital de la República del Tadjikistan, comandada encara per un govern comunista, es desencadenà ahir una autèntica batalla campal entre forces lleials al govern i l'oposició. **Nàbiev**, el seu president, fou elegit el mes de novembre amb el 58% dels vots, pertanyent a la nomenklatura de l'antic règim, ha promès mesures socio-econòmiques, per tal de desmantellar l'oposició. La República, però, és la més pobra de l'Àsia central ex-soviètica.

6, dimecres

Sarajevo: guerra civil, pànic i confusió

La decisió de les autoritats de la República de Iugoslàvia, recentment constituïda, de deixar el comandament de les tropes de l'exèrcit federal situades a Bòsnia-Hercegovina als líders de les tres ètnies que conviuen en aquest territori no es creu que pugui minvar la complexa situació de guerra civil, ja que l'exèrcit està format majoritàriament per sèrbies i compten també amb les milícies sèrbies de la zona. Aquesta retirada s'hauria de fer realitat dintre dels pròxims quinze dies. Sembla, per altra part, que la defensa territorial bosniana guanyi terreny a les forces serbo-federals. L'enviat de l'ONU, **Marrack Goulding** no va poder arribar a la ciutat.

Simferòpol: el Parlament de Crimea vol la independència

La Cambra legislativa de la península de Crimea, territori pertanyent a la República d'Ucraïna, aprovà ahir a la ciutat de Simferòpol, per àmplia majoria, una declaració d'independència de Crimea, tot i que la seva entrada en vigor queda supeditada al resultat d'un referèndum que s'haurà de celebrar en els pròxims mesos. Les negociacions amb **Kiev** no seran fàcils; Crimea és la principal base de la flota russa del Mar Negre.

Alger: fracassa la vaga; petits aldarulls

El FIS havia convocat per ahir, 5 de maig, una jornada de vaga i sublevació, com a protesta contra el govern per haver il·legalitzat el Partit. El resultat general ha estat de fracàs, llevat d'alguns tirotejos, algunes barricades a Alger, alguns incendis, alguns enfrontaments aïllats amb la policia, tancament de les universitats, etc. La vigília de la jornada de protesta, un tribunal militar condemnà tretze integristes a pena de mort per l'assalt, amb el resultat de morts i ferits, al post fronterer de **Guemmar**, entre Algèria i Tunísia.

7, dijous

Hèlsinki: els EUA i la CE en total desacord amb Sèrbia

Ahir es reuní en sessió d'urgència i a petició d'Àustria, la Conferència de Seguretat i Cooperació a Europa, per parlar de la greu situació en el país balcànic de Bòsnia-Hercegovina. Els EUA i la CE han expressat la seva petició que Sèrbia, almenys temporalment, sigui exclosa de la CSCE. La CE tampoc no vol reconèixer la nova República Federal de Iugoslàvia, formada per Sèrbia i Montenegro, i que voldrien que fos l'hereva de la representació de l'antiga Iugoslàvia en els organismes internacionals. Per altra banda el president de Bòsnia i Hercegovina, **Alija Izetbegovic**, va mostrar-se favorable a la divisió de l'actual territori, en una regió per a musulmans, una per als croats i una altra per als sèrbies. Cal reconèixer que la situació geopolítica balcànica és ben complicada. Eslovènia i Croàcia demanen la seva admissió a les Nacions Unides; Croàcia formula certes pretensions sobre territori bosnià; i mentrestant, a les rodalies de Sarajevo i altres zones de Bòsnia continuen els enfrontaments armats.

Beirut: vaga i aldarulls

Sempre plou sobre mullat. Ahir el centre de la capital del Líban fou escenari d'actes de vandalisme durant el primer dia de vaga (i n'hi ha cinc de convocats). Joves musulmans i cristians libanesos s'uniren per protestar contra la situació socio-econòmica del país. El primer ministre **Omar Karame**, després d'una ràpida visita a Damasc, presentà la dimissió.

Duixanbé: estat d'emergència al Tadjikistan

El decretà dimarts el president de la República, **Rakhman Nàbiev**. L'oposició es manté ferma en la seva voluntat d'enderrocar l'últim règim comunista de la CEI. Destacaments armats dels partits polítics s'han apoderat de llocs claus de Duixanbé, la capital. Líders religiosos i polítics intentaven calmar la població, i establir converses amb el president de la República.

8, divendres

Sarajevo: no hi ha alto-el-foc que valgui

A les deu de la nit d'ahir les milícies musulmanes iniciaren un atac contra el quarter general serbi, després d'un dia de relativa calma en el qual sèrbies i bosnians respectaren la treva que aprofitaren per enterrar els morts de dies anteriors. A l'activitat de les forces de l'exèrcit iugoslau i de la defensa bosniana, s'hi afegeix la de les unitats paramilitars que actuen incontroladament. Els combats més violents d'aquests dies han tingut lloc a Mostar, una ciutat que, com Vukovar a Eslovènia, està pràcticament destruïda. Entre els ferits de la jornada cal comptar un soldat de la força de pau de l'ONU (cascos blaus).

Perú: matança en un penal de la capital

Durant divuit hores centenars de soldats i policies maldaren per dominar un pavelló d'una presó de Lima on s'havien fet forts 600 guerrillers, la majoria de Sendero Luminoso, els quals respongueren l'atac amb àcids i armes de tota mena. Encara que semblava impossible, els guerrillers empresonats disposaven d'armes en gran quantitat i estaven perfectament organitzats, cosa que va dificultar l'acció de l'exèrcit i la policia que, seguint ordres del president **Fujimori**, volien traslladar 200 presoners a un penal de més seguretat.

Duixanbé: el president Nàbiev abandona la capital del Tadjikistan

L'oposició islàmica i liberal enderroca els comunistes i es fan càrrec del poder a la República del Tadjikistan. El president **Nàbiev** ha abandonat la capital, anunciant, però, que conservava la presidència de la República. S'espera que dintre pocs dies s'estableixi un "govern de concòrdia" que faci avançar el país per camins de democràcia.

El P. Carles Biasin, amb els seus estimats pigmeus d'Ituri, Zaire

Barri del Huerto Hundido (Córdoba). Els grans ulls d'aquesta nena observen la col·locació dels clavells en les tradicionals creus de maig

L'Arquebisbe de Sevilla, Carlos Amigo (dreta), inaugura a Magaz de Pisuerga, el Congrés sobre: "Castellanos y leoneses en la Empresa de las Indias"

9, dissabte

Teheran: acord de pau per a Nagorno-Karabakh

Els presidents d'Armènia, **Levon Ter-Petrossian**, i de l'Azerbaidjan, **Iakub Mamèdov**, van firmar ahir sota els auspicis de l'Iran, un acord pel qual es comprometen a posar fi al sagnant conflicte de Nagorno-Karabakh. L'acord preveu un alto-el-foc no immediat sinó que entrarà en vigor una setmana després de la visita del mediador iranià **Mahmud Vaczi**. La firma d'aquest acord es produí després que els armenis van llançar una contraofensiva contra la ciutat de **Xuixa**, aconseguint les forces armènies entrar per primer cop a la ciutat.

Belgrad: el president serbi Milosevic purga l'exèrcit

El president de Sèrbia, **Slobodan Milosevic**, va ordenar una profunda neteja de la cúpula de l'exèrcit federal. Va destituir 38 generals i almiralls, i també el cap de l'Estat Major, **Blagoje Adzic**, que substituï per **Zivota Panic**. Amb aquest cop d'efecte, aquesta purga, **Belgrad** trenca amb els màxims responsables d'un exèrcit que Occident considera el gran responsable de la guerra als Balcans.

Washington: la visita privada de Gorbtxov a USA

En la seva visita al **Westminster College de Fulton (Missouri)**, va pronunciar una conferència des del mateix pòdium en el qual **Winston Churchill** va declarar la "guerra freda" fa quaranta-sis anys. En el curs de la conferència, **Mikhail Gorbtxov**, va demanar la instauració de la democràcia arreu del món, i va apostar per un esforç internacional que permeti el canvi democràtic per a tota la humanitat i no "només per la meitat". **Gorbtxov** va defensar la caiguda del "mur" Nord-Sud que divideix els països en rics i pobres.

Los Angeles: Bush visita les zones afectades pels desordres

El president **Bush** va visitar, acompanyat dels líders ètnics, les zones devastades pels conflictes, i va prometre una ajuda de 600 milions de dòlars destinada a la reconstrucció de la ciutat.

10, diumenge

Moscou: continua la lluita per Nagorno-Karabakh

Tot i l'acord firmat a Teheran entre àzeris i armenis, continuen els combats a la regió de Nagorno-Karabakh, on els armenis diuen controlar la ciutat de **Xuixa**, considerada l'últim bastió àzeri. Per altra banda s'anuncia una gran contraofensiva de l'Azerbaidjan per recuperar la ciutat.

Sarajevo: es respira guerra civil arreu del país

Després de la purga militar duta a terme pel govern de **Belgrad**, tot el territori de la nova República de Bòsnia i Hercegovina és escenari de combats entre les forces de la defensa bosniana i les milícies sèrbies incontrolades. També es rumoreja que el president de Croàcia, **Tudjman**, i el de Sèrbia, **Milosevic**, mantenen converses secretes per repartir-se el territori bosnià, sense tenir en compte la minoria musulmana.

Manila: les eleccions generals a Filipines

El poble filipí, després de la campanya electoral que es va cloure ahir, el dedica a la reflexió abans de les eleccions que se celebraran demà a tot l'arxipèlag. La campanya electoral ha estat força violenta i en les últimes hores s'han produït dotze morts que se sumen als més de cinquanta que la campanya ha causat durant els tres mesos que ha durat. Entre els candidats figura la vídua del que fou dictador de Filipines, **Ferdinand Marcos**, si bé els pronòstics no li donen gaires probabilitats de ser elegida.

Washington: els fets de Los Angeles i la campanya electoral

El president **George Bush** es troba una mica lligat després dels fets de la setmana passada a **Los Angeles**. Durant la seva visita a la ciutat devastada durant els desordres, va prometre una sèrie de millores socials per a la ciutat, a més d'una gran aportació econòmica dedicada a la reconstrucció. **Clinton**, el possible candidat demòcrata, va aplaudir les propostes de **Bush**, però va criticar els demòcrates que defensen polítiques ja superades i els republicans per oblidar-se dels pobres i marginats.

11, dilluns

Nagorno-Karabakh: un conflicte per resoldre

Armènia que dissabte passat es féu amb el control de la ciutat de **Xuixa**, últim enclavament àzeri a Nagorno-Karabakh, ha demanat la intervenció de les Nacions Unides. Avui s'espera que l'Azerbaidjan faci el mateix. També els països que van participar en la cimera islàmica d'**Aixkhabad, (Turkmenistan, Kazakhstan, Uzbekistan, Kirguiziatan — Repúbliques musulmanes de la CEI— Iran, Turquia, i Pakistan)**, han fet una crida al Consell de Seguretat de l'ONU sol·licitant el desplegament dels casos blaus. Per altra banda, ahir a **Duixanbé**, capital de Tadjikistan, es varen trencar les negociacions entre el govern comunista i l'oposició islàmico-democràtica.

Manila: avui, eleccions presidencials, provincials i municipals a Filipines

Són trenta-dos milions els filipins que avui han d'eleger nou president del país, diputats, consellers, alcaldes i regidors. Després de la llarga dictadura de **Marcos** i de l'etapa de **Cory Aquino** al capdavant del govern, el gran interrogant és, si les eleccions d'avui demostraran la consolidació de la democràcia, o segons qui sigui l'elegit, el país pot tornar a un règim autoritarista. Els candidats són quatre: **Fidel Ramos, Danding Cojuangco, Ramon Mitra i Miriam Defensor**. És molt difícil pronosticar el guanyador perquè la ciutadania i les institucions estan molt dividits en el suport a un altre candidat.

Sarajevo: continua el drama

La situació no millora a Bòsnia-Hercegovina, justament quan els soldats serbis i montenegrins han rebut l'ordre de retirar-se de Bòsnia. Ahir, les cotxeres dels autobusos i la seu de la **Creu Roja**, varen resultar incendiades a causa dels bombardejos; "Sarajevo en flames" va titular la televisió de **Belgrad**. El nombre de víctimes de la guerra de Bòsnia es calcula en 1.300 persones, però es desconeix on són, més de 2.000. També Bòsnia ha sol·licitat l'enviament de forces de pau de l'ONU.

La societat del malestar

La marxa dels marines nord-americans sobre Los Angeles, i no pas precisament per cap desfilada commemorativa, delata unes esquerdes no previstes en el nou ordre mundial sorgit de la guerra del Golf.

Els Estats Units estan aquests dies en plena revisió dels fets. Què ha passat? I les fredes explicacions academicistes es barregen amb les passions preelectorals.

A l'hora que els dos candidats a la presidència visiten l'escenari dels fets, els teòrics que els acompanyen en la seva travessa a la Casa Blanca revisen la història.

El president Bush s'ha vingut a preguntar: no serà que els negres han adquirit una mentalitat d'assistits, que indirectament seria la causa dels greus aldarulls? D'aquesta manera culpa la política social del president Lyndon Johnson, demòcrata, entré el 1963 i 1968. Anomenada "la Gran Societat", aquesta política encetava l'època dels grans subsidis.

És a dir. La pobresa urbana, no l'hauran provocada en part aquests subsidis, que han adormit la gent? És a dir, posar els pobres no són altra cosa que una colla de poc espavillats.

En un cap de setmana hi va haver els morts que mai hi ha hagut en el procés cap a la independència de les repúbliques bàltiques. Aleshores, quan les forces soviètiques imposaven la llei pels carrers de Vilnius, Riga o Tallin, les nacions occidentals exhortaven el govern de Moscou a la moderació i al respecte dels drets humans. El mateix a Iugoslàvia o a Romania.

Els Estats Units s'han estalviat aquesta vergonya, i cap país amic li ha recordat la carta dels drets humans.

Hi ha hagut alguna diferència entre els algerians revoltats l'any 1989 per la pujada del preu del pa, o els veneçolans del "caracazo" que van saquejar el mateix any les principals ciutats del país després del decret de grans restriccions econòmiques, i els negres nord-americans?

Podríem coincidir que és la revolta dels desposseïts, que només necessiten una espurna per sortir al carrer i rebentar. El cas dels Estats Units, certament, és desesperant pel contrast entre l'opulència i la misèria d'un carrer a l'altre.

Però les diferències internes també són a Europa. Uns sistemes construïts sobre la base dels principis de la democràcia-cristiana i de la social-democràcia que han desembocat en la societat del benestar. Però les restriccions pressupostàries—tema monogràfic dels polítics—obliguen a retallar moltes de les victòries socials dels anys d'expansió econòmica.

Tot esperant la millora de la macroeconomia, mitja Alemanya està aturada, i a l'Estat espanyol es prepara una altra vaga general.

■ Jordi Roigé i Solé

Els astres i l'astrofísica

*El cel parla de la glòria de Déu,
l'estelada anuncia el que han fet
les seves mans.*

(Salm 18)

47. El Sol, la "nostra" estrella

Prou sabem avui dia que el Sol no és altra cosa que una simple estrella de les més "normals". No és pas de les excepcionalment grosses com Antares o Betelgeuse que tenen un diàmetre 300 i 400 vegades més gran, o sigui un volum 27 i 64 milions de vegades el seu, ni tampoc és un estel tan petit com Sírius B de diàmetre 100 vegades més curt, o sigui de només una milionèsima del volum del Sol. És una estrella de tipus molt corrent, si bé tirant a petita; la mitjana de la mida dels estels de la nostra galàxia resulta ser un xic més gran, no gaire més, que la del Sol. Però, per vulgar que sigui com estrella, per nosaltres és excepcionalment important: és la "nostra" estrella, la que ens dona vida. Gairebé tota l'energia que existeix al nostre planeta prové directament o indirecta del Sol: és cert que només ens n'arriba mitja mil·lionèsima part de la que ell expel·leix cap als espais còsmics, i que després els núvols i l'aire en reflecteixen un altre cop cap a l'espai un 25%, però, així i tot, la que ens resta encara supera en 10.000 vegades el consum energètic industrial de tot el nostre món; o, si voleu un altre càlcul, tres dies d'irradiació solar ens regalen tanta energia com la que es conté en totes les reserves constatades de combustibles fòssils (carbó, gas natural i petroli) que ens queden sobre la Terra.

Que el Sol és font de vida ja ho havien reconegut els antics que van considerar l'astre rei com una divinitat: és el Ra dels egipcis, el Surya del Rigveda dels indis, l'Hèlios o Àpol·lo dels grecs, ... Un dels càrrecs que motivaren la condemna a l'exili d'Anaxàgores, a Atenes, el 450 aC, fou l'acusació d'impietat contra Hèlios, per haver dit que el Sol no era més que una rosa incandescent més gran que el Peloponès. També l'Amèrica dels maies tenia molts temples dedicats al Sol, Papautl en la seva llengua.

I, efectivament, el Sol no solament ens dona llum i calor, amb els vents, els

corrents dels oceans, les pluges que porten l'aigua amunt on els pantans ens proporcionaran electricitat, ... sinó que també és de la seva energia que les plantes obtenen la que, per la fotosíntesi, és emmagatzemada en els aliments que mengem o mengen els animals. És impensable sense el Sol la vida sobre la Terra. Per això, per banal que sigui com estrella, ens interessa conèixer-lo bé, ja que hi estem tan íntimament relacionats:

Dimensions del Sol

Ens il·lumina des de 149,5 milions de km de distància mitjana, o sigui que la llum, corrent com corre a uns 300.000 km/s, triga 8,3 minuts per anar d'ell a nosaltres; sempre el veiem tal com era 8,3 minuts abans. És enorme aquesta distància a escala humana, ja que és de gairebé 24.000 radis terrestres o 400 vegades la distància de la Lluna, però petita a escala astronòmica, ja que l'estrella més pròxima, després del Sol, es troba 250.000 vegades més lluny: Si posem el Sol a un metre es trobaria a 250 km.

El volum del Sol és molt més que el del Peloponès; és més d'un milió de Terres, ja que el seu diàmetre mesura 109,1 diàmetres terrestres. La seva massa és només 333.000 vegades la del nostre planeta, perquè la seva densitat és 1,4, contra 5,5 que té la Terra en relació a l'aigua. La matèria solar no és tan densa perquè fonamentalment està constituïda d'hidrogen, el gas més lleuger de tots. Així i tot, el Sol té 750 vegades més matèria que tots els altres cossos del sistema solar plegats, planetes amb els seus satèl·lits,

asteroides, cometes; ... O sigui que el 99,87 de la matèria del conjunt es troba al Sol; la resta, en comparació, són unes quantes brosses... La brossa Terra pesa tres grams si fem un Sol de 1.000 kg.

La "cara" del Sol

Encara que el veiem com una bola de contorns força definits, en realitat és una massa gasosa que no pot tenir una delimitació clara, i de fet quan es vol precisar bé amb el telescopi el seu diàmetre només es pot fer amb una aproximació de més o menys 100 km. Allà on veiem que s'acaba l'esfera de llum és la part superficial lluminosa del Sol, constituïda per una capa fina en relació a la magnitud de l'astre: té només un gruix de 500 km, cosa que no arriba a una tresmil·lèsima part del seu diàmetre, és a dir tan prima, o més, en comparació, que la pell d'una poma en relació a la fruita: en un Sol de tres metres de diàmetre seria d'un mil·límetre. Aquest embolcall lluminós s'anomena **fotosfera**, i la seva temperatura mitjana és d'uns 5.500°C; hi ha punts que són a més de 6.000°C, i uns altres de més "freds", a uns 3.500°C, que són petites regions no tan lluminoses que, per això, reben el nom de "taques solars"; ja en parlarem més endavant.

I com es pot saber la temperatura superficial del Sol? La teoria física en què es basa el mètode és senzilla: tot cos irradia amb un màxim d'intensitat en una longitud d'ona precisa que depèn de la temperatura a què es trobi. Aquesta és la causa del canvi de color, de vermell fosc fins a blanc brillant; del ferro a mida que

augmenta de temperatura quan se'l fa roent: a cada temperatura té el màxim d'intensitat en una longitud d'ona diferent. Si es fa la gràfica de la intensitat lluminosa del cos incandescent sobre les diferents longituds d'ona s'hi veu un màxim, un "pic", en un punt que depèn només de la temperatura. Així descomponent la llum que ens arriba d'un astre a través d'un espectroscopi, on aparegui el pic ens indicarà la temperatura, segons l'escala feta aquí a la Terra amb gasos incandescents. En el cas del Sol el pic es troba a l'ona de 0,55 microns que pertany a la radiació del groc i correspon a la temperatura de 5.500°C que hem dit. Si fos més fred s'envermelliria, i més calent es faria blavós, i a milions de graus emetria principalment raigs ultraviolats i fins i tot raigs X.

Però el que els astrònoms veuen del Sol no s'acaba amb la fotosfera (=espera de llum). Al seu damunt hi ha la capa anomenada **cromosfera** (=esfera de color, perquè és rosada, encara que força transparent) que és com l'atmosfera baixa del Sol. És un embolcall que arriba fins a uns 10.000 km d'alçada i que només és visible clarament a les eclipses totals de Sol. La seva temperatura creix amb l'altitud: a 1.000 km és de 7.000°C i a 6.000 ja arriba al milió de graus. Però no s'acaba encara aquí el Sol. Al damunt de la cromosfera hi ha la **"corona solar"** o atmosfera alta que s'estén immensament fins a uns 20 radis solars, i curiosament la seva temperatura encara és més alta que la de la cromosfera: es manté entre un i dos milions de graus constantment. Només en les eclipses es pot veure i analitzar.

Ara bé, més interessant que l'anàlisi del que es pot veure externament és encara l'estudi del que passa a dins del Sol. Serà aquest tema de la setmana que ve: com està fet l'interior del Sol.

■ **Francesc Nicolau**

Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

**Catalunya
Cristiana**

València 244. 2n.
08007 Barcelona

Nom Adreça
Població D.P. Província Tel.
Se subscriu a exemplar (s) ^{català}/_{castellà} del setmanari **Catalunya Cristiana**.
L'import anual, 9.100,- ptes. es liquidarà de la forma següent:

domiciliació bancària
(En aquest cas vulgueu emplenar l'ordre de domiciliació)

xec nominatiu que adjunto
 altra forma de pagament (indiqueu-la)

Data Signatura

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agència

Adreça

Senyors,
Els prego que d'ara endavant, fins nou avís, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA**, amb càrrec al meu ^{compte corrent}/_{llibreta}

Data Signatura

Moviment Cristià

DE GENT GRAN

Participació en la litúrgia i la cultura

Preparació de la Pasqua

Les parròquies de Sant Josep Oriol i Sant Francesc de Pau, de la nostra ciutat, van confiar-nos la celebració d'unes conferències quaresmals. Quant als possibles fruits espirituals, hem de dir, com l'Apòstol: —"A nosaltres ens toca plantar, i deixar que el Senyor faci **creixer** la llavor". A propòsit d'això, saludem amb goig la incorporació al nostre moviment del grup que s'ha constituït a la primera de les esmentades parròquies.

En l'àmbit cultural

Lleida. En un acte presidit pel Sr. Bisbe, Dr. Ramon Malla, i amb la presència del senyor Abel del Ruste, va ser presentat a la capital del Segrià, el llibre de **Josep Teixidor i Balcells**, "Viure en pau la Tercera edat". El nostre Consiliari, P. Sobrero, presentador i prolonguista d'aquest llibre, va ressaltar l'aportació de l'autor en pro de la pau, la serenitat, el despreniment i el servei als altres, virtuts de la gent gran s'ha d'esforçar a viure i a comunicar amb joia i esperança.

Barcelona. Al Casal Parroquial de Sant Vicenç, de Sarrià, va celebrar-s'hi una Taula rodona, organitzada pels Serveis Socials del Districte, sobre el tema "Qualitat de vida".

Partint del material extret dels llibres "Quan ens fem grans", del P. Sobrero i del de Núria Parés, "Qualitat de vida", els 200 participants a l'acte van constituir-se en diferents tallers per a elaborar les seves respostes a un qüestionari que se'ls havia facilitat prèviament, per veure com eren considerats, i viscuts vivencialment, el diàleg i la convivència, tan essencials i necessaris per a un bon desenvolupament personal i social. Els components de la Taula, Dr. Josep M. Forcada, Núria Parés i el P. Sobrero, van exposar llurs punts de vista sobre les qüestions debatudes en aquella Trobada.

Diada de Sant Jordi. L'Editorial "Scripta", tenia prevista per a aquest dia, la sortida al mercat del llibre "Siempre hay una mañana", versió castellana del de la Gna. Maria Cos, m.b. "Com un capvespre d'estiu" que, segons sembla, ha esgotat ja la seva primera edició.

Concurs musical

També ens agrada ressenyar que el nostre bon amic i militant, **Solé Margarit**, de Gavà, ha estat guardonat amb un Accèssit en el Certamen "Cantem sardanes", organitzat per Catalunya Ràdio i amb la col·laboració del Departament de Cultura de la Generalitat i dels Ajuntaments de Barcelona i de Roses. La nostra enhorabona!

Tot plegat, bones notícies i un esperó a continuar treballant, amb fe i confiança, de cara al bo i millor per a la gent gran del nostre país.

El treball

És un fet indubtable que cada vegada es valora més l'ésser humà pel que és i no tant pel que té. Cada vegada, almenys teòricament, fem més poques distincions entre les persones; cada vegada sentim més la unitat de la naturalesa humana. Malgrat que això sigui veritat, molts se senten decebuts perquè manca encara molt per a aconseguir, en la pràctica, la desaparició de tota discriminació. Abans que la Revolució Francesa proclamés **Llibertat, Igualtat i Fraternitat**, la Paraula de Déu ens donava el veritable sentit d'aquests valors humans i ensems divins, però potser no tothom se n'adonava o ho admitia...

Joan Pau II, en l'Encíclica **Laborem Exercens** sobre el treball, afirma que l'ésser humà i la seva dignitat com a persona, roman sempre, sigui quin sigui el treball que realitzi, ni que es tracti del servei més humil i del treball més monòton en l'escala humana d'avaluació, o fins i tot del més marginador.

El treball, afirma Joan Pau II, ens fa també imatges de Déu; el treball és una activitat transitiva, com ho és l'amor: treballar és, doncs, a la vegada estimar... Tots sabem que a voltes estimar comporta dolor, renúncia, esforç, fatiga... i tot això sabem ben bé que va molt unit al fet de treballar. És veritat que els aspectes fatigosos del treball

poden tenir el seu origen en el pecat, però Joan Pau II ens invita a transfigurar el treball; a considerar-lo, no tant com a un càstig i, sí, més com a la nostra col·laboració a l'obra creadora de Déu, obra d'amor generós...

Només els éssers humans tenim capacitat de capital el donà Déu a la humanitat en oferir-li tota la creació perquè la sotmetés, la dominés i n'arrenqués tot el que és necessari per viure i perfeccionar-se, utilitzant-la i ensems estimant-la...

A través dels segles, l'acció dels éssers humans sobre la natura ha proporcionat a la humanitat uns béns dels quals les generacions successives ens en beneficiem. Amb el nostre treball d'avui preparem també els treballs dels qui vindran darrera nostre... Avui, el nostre capital el constitueix el bon esperit que els predecessors ens llegaran i l'objecte, la finalitat del nostre treball i del nostre esforç, no és precisament guanyar-nos el pa de cada dia, sinó també la de portar el pa de la comprensió, de la joia i del servei al germà necessitat, contribuint així a harmonitzar la vida i fer-la més humana, més fraterna, més cristiana...

■ Lluís Antoni

"De vegades, ens hem acostumat a moure'ns com uns robots, a base d'estímul-resposta; a un estímul positiu li donem una resposta positiva: Però, això no fa **CRÉIXER**".

(A. Blay Fontcuberta, a "Psicologia de l'autorealització". Ed. Llar del Llibre)

Vellesa i integració

Als qui per vocació ens sentim impel·lits a estimar i donar testimoni dels valors positius que hi ha en la vellesa, ens agrada veure com, a poc a poc, aquests valors van essent reconeguts i situats al lloc on els pertoca.

Un bon exponent d'aquesta realitat el veiem en el fet que s'hagi arribat a confeigir, a casa nostra, el "Pla integral de la Gent gran". Sobretot si es té en compte que en la seva elaboració hi han intervingut, a més de l'Administració, els mateixos interessats, a través de les diverses associacions i organitzacions que els representen, i que són l'origen i el motor de tot aquest desvetllament col·lectiu.

Per a nosaltres, tot el que signifiqui **integrar** mereix el nostre aplaudiment, alhora que ens esperona a donar-hi tot el nostre suport i la col·laboració possibles.

El "papu"...

És de doldre, però —no hi ha mai cara sense creu!—, que, malgrat aquests avenços, encara hi hagi persones que temen la vellesa com un "papu" i que els dolgui haver de reconèixer que han deixat de ser joves. Potsé perquè intueixen la vellesa com un estat de vida aterrador, deplorable i que no mereix sinó compassió i llàstima...

També n'hi ha que, tot i reconèixer —almenys en teoria— que "vellesa" i "malaltia", o decre-

En la vellesa, la persona pot continuar desenvolupant-se

pitut, no són mots sinònims ni exclusius, per a aquesta edat, reacionen instintivament en contra i no volen renunciar a la seva il·lusió de mantenir-se encara als seus 25/40 anys d'edat...

Uns i altres, no s'adonen potser que, amb el seu rebuig, es neguen ingènuament al goig de pertànyer a una edat de major plenitud i maduresa, en la qual —per poc que la salut hi acompanyi— es pot viure i continuar desenvolupant-se de forma assenyada i aiant.

Aquesta injustificada actitud constitueix la primera barrera, la més pròxima i la més difícil de franquejar en què topen els qui veuen la vellesa com un triomf sobre les escames del temps. I, a més, un honor del qual no estaria bé envanir-se'n, però al qual tampoc no es pot renunciar per una exagerada, i tal vegada no gaire sincera, modèstia.

Tot respectant, doncs, la lliure opció que cadascú prengui per a si mateix, esperem que, reciprocament, s'accepti el que nosaltres hi diguem també la nostra. Ací, i on calgui de fer-ho.

Protecció i dinamització

Precisament, el primer dels àmbits previstos per a l'execució d'aquest Pla integral de la gent gran, fa referència a aquests dos aspectes que sempre hem considerats essencials per viure una vellesa suportable, digna, i alhora dinàmica. Ser protegits, en el que calgui i quan calgui, però potenciant ensems el dinamisme que poden desplegar encara un bon nombre de persones jubilades.

Com sempre, no deixarem de lloar tot el que s'ha fet, el que es fa i el que es proposa de fer per protegir i salvar les necessitats,

limitacions i mancances que puguin produir-se a la nostra edat... Però insistim en la nostra preocupació perquè les energies i possibilitats de molts dels nostres consensibles no restin ignorades ni excloses del quefer general de tots els que s'esforcen perquè el nostre país es trobi sempre entre els més avançats i justos d'arreu del món.

Mentre escrivim això, ens arriba la notícia que la Federació Catalana de Voluntariat social, organitzada per aquest mes de maig la celebració d'una "Iª Trobada de gent gran", en la qual les entitats convocades participin en tot allò que, des del govern català, es faci per les persones d'edat avançada.

A més de moltes altres qüestions importants que hi seran debatudes, observem que hi serà presentat el "Pla d'Actuació Social" pels anys 1992-1995. En el nº 3 dels principis d'actuació, hi llegim aquesta proposta: "Cal aconseguir que la persona gran no quedi marginada per motius del seu envelliment i desenvolupi la seva vida quotidiana de forma normal, com qual-sevol altre ciutadà de la comunitat i plenament integrat al seu entorn. És ben evident que tot el contingut d'aquest Pla és important i que mereixerà seguir insistint de parlar-ne. Però, avui per avui, ens ha agradat trobar-hi aquesta felicitat coincident i fer-ne un especial esment.

I, no cal dir com desitgem que tot plegat ens condueixi a poder viure una vellesa integral i integrada... I, si se'ns permet, encara gosaríem demanar més: Que sigui integradora. Com ho és tot allò que genera vida i solidaritat!

■ J. N. C.

Campanya del Moviment de Centres d'Esplai Cristians

Cap infant sense colònies!

Des del Moviment de Centres d'Esplai Cristians (secció de la Fundació Institut Pere Tarrés d'Educació en l'Esplai) cada any en arribar aquestes dades, iniciem la campanya "CAP INFANT SENSE COLÒNIES!" que preté posar a l'abast d'aquells infants que pateixen, amb la seva família, situacions socio-econòmiques difícils les nostres activitats d'estiu (colònies, campaments, rutes, camps de treball i casals).

El Moviment de Centres d'Esplai Cristians és la federació de centres d'educació en el temps lliure de la diòcesi de Barcelona, que aplega més de 170 centres, amb més de 2.600 monitors i amb una participació d'uns 16.000 infants, adolescents i joves en les activitats d'aquestes centres. És membre de la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai i del "Bureau International Catholique de l'Enfance" (BICE). És precisament a través de l'estructura

que suposen aquests centres d'espai que el nostre Moviment cerca i acull els nois i noies que pateixen aquesta situació i que difícilment, d'altra manera, podrien gaudir d'unes activitats educatives durant l'estiu. Tot i així, l'oferiment dels centres va molt més enllà i pretén integrar-los en la dinàmica de les activitats que es fan durant tot l'any. Evidentment les colònies són una bona manera d'iniciar-se en la participació continuada en el centre d'espai i bona part d'aquests infants s'hi integren plenament. Potser algú es preguntarà sobre el perquè del nostre interès a arribar a aquests infants. Doncs, és molt senzill! Nosaltres estem convençuts de les possibilitats educatives de l'educació en l'espai, en la qual volem proposar un **temps lliure amb sentit** a tots els nois i noies que hi participen. El sentit que hi donen els **monitors** amb el seu treball voluntari i gratuït, fruit d'un

compromís i d'una responsabilitat propis de la seva **militància cristiana** i de la seva preparació. **Compromís**, ja que l'educació exigeix per part de l'educador la coherència personal que el fa capaç de transmetre allò que es viu. **Responsabilitat** de dedicar el temps lliure a l'educació en el temps lliure dels altres, amb la creativitat capaç d'engrescar i fer possible un clima joios i festiu. El sentit que hi dóna el voler **educar abraçant la globalitat de la persona** en totes les seves dimensions (la vital i corporal, l'afectiva i intel·lectual, la social, la moral i transcendent, l'ecològica...), ja que és tot l'home que ha de créixer, de manera harmònica i equilibrada.

EDUCACIÓ INTEGRAL

El sentit que més ens defineix, és **l'educació a partir dels valors de**

l'Evangeli, on es troben els valors de la plenitud de l'humà. On també hi trobem els valors de l'educació integral expressats en les benaurances i encarnats en **Jesús de Natzaret**, el nostre Amic, que ens fa sentir fills d'un mateix Pare i dóna autèntic sentit a la nostra vida.

A més a més, volem fer la nostra tasca amb un estil educatiu que sigui acollidor de tothom, sensible a la singularitat humana, arrelat a cada lloc concret, obert a fer comunitat... Estem convençuts i entusiasmat amb aquesta proposta educativa que sabem que hem de seguir millorant dia a dia, amb el nostre esforç i amb tot el treball que es fa des del MCEC i des de cada centre d'espai. Proposta educativa, però, que ben segur ajuda a créixer i madurar els nois i noies que hi participen. Per tant, no podem deixar que aquells que especialment ho necessiten no tinguin l'oportunitat de participar-hi, de compartir amb altres infants aquest temps lliure amb sentit que proposem.

El curs passat vàrem treballar la campanya de reflexió "Eduquem els infants, defensem els seus drets" a partir de la Declaració dels Drets de l'Infant i la seva Convenció aprovats per les Nacions Unides. Des de la nostra òptica, entre altres aspectes es va valorar la importància de garantir que "tot infant tingui dret a un espai digne". Però aquesta formulació no es pot quedar en la teoria sinó que cal anar-la fent realitat. La nostra campanya intenta ser una aportació en aquest sentit.

Avui, podem fer que molts nois i noies descobreixin i comparteixin l'amor i solidaritat cristians en un centre d'espai. La vostra generosa ajuda pot fer possible que el nostre lema es vagi fent realitat: **Cap infant sense colònies!**

Segons un informe de l'ONU

El creixement demogràfic comportarà conseqüències catastròfiques

El creixement demogràfic del planeta, si no s'atura, comportarà conseqüències catastròfiques pel que fa al seu desenvolupament, afirma el Fons de l'ONU per a la població en el seu informe del 1992.

La població mundial (5,5 mil milions) passarà segons la hipòtesi a 8,5 mil milions l'any 2025, i a 10 mil milions l'any 2050.

Aquest creixement (97 milions d'habitants de més cada any) es produeix en un 83 per cent en les zones urbanes (14 de les 20 concentracions de més de vuit milions d'habitants no existien l'any 1950).

Aquesta puja s'esdevé la meitat a l'Àfrica i l'altra a Àsia: Àfrica triplicarà la seva població d'aquí a l'any 2050 i totalitzarà el 34 per cent de la població mundial, mentre que l'Àsia ho farà en el 18 per cent.

Cada naixement disminueix la part potencial de renda, d'educació i d'alimentació per habitant, i el nombre de pobres cada vegada creix més, subratlla l'ONU.

Es calcula que hi ha 1,15 mil milions d'humans que viuen en la pobresa absoluta (212 milions més que l'any 1970). El nombre de persones subalimentades ha augmentat en 15 anys en uns 50 milions.

Més de 900 milions són analfabets (més de 60 milions d'infants no escolaritzats en 15 anys). Es creu que 1,5 mil milions d'homens no

tenen accés ni a l'aigua potable ni a les atencions de salut.

Cada any, més d'un milió "d'emigrants de la pobresa" se'n van cap a un país més ric i, fins i tot alguns demanen asil polític. Més de 70 milions de persones, sobretot del tercer món, viuen legalment o clandestinament a l'estranger.

Certes regions de la terra han ultrapassat la seva capacitat de reabsorció

de les deixalles sòlides, líquides i gaseoses produïdes per l'espècie humana, assenya la l'ONU, que denuncia l'eutrofització de les aigües, la destrucció de la capa d'ozó, la "mort dels boscos", les marees rojes.

La pujada de les aigües, per "efectes al·luvials" es una amenaça per als deltes fluvials i les baixes terres (10 per cent de la població de Bangladesh se'n ressentirà). La part de terra conreable per habitant disminueix cada vegada més, i d'aquí a l'any 2050 s'artigaran 4,5 milions de km² suplementaris de boscos o de vegetació natural per a les necessitats humanes. A títol de comparació, la superfície protegida del planeta es de 6,5 milions de kms.

En fi, subratlla l'ONU, la presència humana exclou les espècies concurrents i "la llista de les espècies animals en perill cada any augmenta".

■ Josep Lluís Clèries i Gonzalez

President del Moviment de Centres d'Esplai Cristians

Donatius

Moviment de Centres d'Esplai Cristians

Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona "La Caixa"
OF. 3.200 /compte corrent
2201111788

Imatges en dolomia —pedra del Pirineu— reconstituïda i amb acabat policromat, o bé en marfilina (blanques), fetes a mà per les Monges Betlemites als seus tallers artesanals.

COMANDES:

Per telèfon, al núm: (93) 301 37 18, o bé per correu, enviant la Butlleta de Comanda als **AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA**
Pça. Urquinaona 11, 3r. 3a. A. 08010 Barcelona.

També s'hi poden adquirir personalment, i a **LA FORMIGA D'OR**: Avda. Portal de l'Àngel, 5.

DEMANEU EL CATÀLEG D'ARTESANIA IL·LUSTRAT.

ARTESANIA DE LA FAMÍLIA MONÀSTICA DE BETLEM

Un bon regal de Primera Comunió

BUTLLETA DE COMANDA

EN DOLOMIA:

- MdD Benaurada..... 15.200,—
 MdD a Natzaret..... 12.800,—
 MdD amb romànica.. 14.800,—
 MdD amb Infant..... 8.200,—
 Sant Josep..... 9.960,—
 Sant Francesc..... 9.840,—

EN MARFILINA:

- MdD de Montserrat..... 9.440,—
 Sta. Anna i MdD..... 9.960,—
 Dptic Jesús i Maria..... 5.440,—

nom i cognoms

adreça

població

codi postal

telèfon

Demano les imatges assenyalades al marge, per un valor de + 510,— * = Pts.
* (són les despeses d'emballatge i tramesa)

Adjunto xec barrat, a nom d'Amics de Catalunya Cristiana.

Ho pagaré contra reemborsament.

Signatura:

..... de..... de 1992

Martín-Endje Ngonde és membre de la comissió de l'oposició guineana a l'exili, encarregada de negociar la transició política en aquest país amb el president Teodoro Obiang, segons l'acord assolit pel règim de Guinea i el cap del Govern espanyol, Felipe González. Això no obstant, Obiang refusà, un cop més, el compliment de la paurla donada i va reprendre la persecució dels opositors polítics.

L'oposició guineana demana el reconeixement dels territoris històrics de cadascuna de les ètnies existents al país

—Quin és el programa bàsic de la comissió negociadora de l'oposició?

—Hem fet uns tempteigs preparatoris, però encara no hem arribat a un acord sobre l'ordre cronològic de les reformes. Molts demanaven un model espanyol: primer eleccions lliures i, un cop constituït el Parlament, s'elabora una Constitució. Altres, com el meu cas, som partidaris de no aplicar totalment el model espanyol i iniciar les reformes amb la constitució, ja que a Espanya hi havia un garant del fet que el procés continuaria, que era el Rei, però aquesta figura no existeix a Guinea. Actualment a Guinea està governant l'ètnia Fang, segons denunciïn els informes d'Amnistia Internacional. Jo veia el perill que si es constitueix primer el Parlament amb una majoria Fang, les altres ètnies ja no podran fer tirar res endavant. Per tant, sóc partidari

del fet que primer revisem la Constitució per introduir el reconeixement dels territoris històrics de cada ètnia i posteriorment anem a les eleccions.

—Quina és la situació un cop Obiang es va negar a dialogar amb l'oposició?

—El règim d'Obiang no pot aguantar més temps i suposo que l'actitud ferma d'Espanya, que mai no havia reaccionat com ara,

L'oposició vol negociar amb Obiang

Guinea Equatorial: la democratització no arriba

ila d'Europa, Estats Units i l'ONU, faran que Obiang sigui conseqüent.

—Però el diàleg serà difícil amb una persona que ha demostrat la seva falta de voluntat negociadora.

—Obiang està demostrant que no es pot comptar amb ell en un procés de canvi pacífic. Fins ara la transició es plantejava amb Obiang. Ara hem de veure què és difícil actuar amb ell. Però,

pensant-ho bé, encara hi ha possibilitats perquè si Obiang accepta negociar o si deixa actuar els partits polítics perdrà força la seva posició de líder únic. Des del moment que s'avanci en una situació democràtica s'anirà extingint la figura d'Obiang. Si es respecten els drets humans, Obiang s'acaba, perquè el seu poder es basa en la violació dels drets humans. No hi ha por, per tant, de continuar el procés

projectat: que Obiang continuï com a president, es nomeni un cap de Govern i continuar avançant.

—Sorprèn el canvi d'actitud espanyola cap a la seva ex-colònia perquè fins ara hi havia una gran deixadesa pel que fa a Guinea.

—Si no fos per la Comunitat Europea, que tracta de pal·liar el problema de l'emigració acabant amb les dictadures, no crec que hagués arribat a produir-se aquest canvi. França pressiona les seves 47 ex-colònies perquè totes adoptin el mateix sistema democràtic. La situació d'Espanya era insòlita, perquè així com les altres es preocupen de les seves ex-colònies, Espanya no. Em fa la impressió, i puc estar equivocat, que Guinea no era més que un lloc on poder fer negocis tèrbols amb la classe governant.

● INT

BREUS

La desforestació de l'Amazònia es va incrementar en 1991

Malgrat les seves promeses, el Govern brasiler no ha aconseguit aturar la desforestació de la selva amazònica, segons denuncia el científic nord-americà Philip Fearnside, que desenvolupa la seva tasca a Manaus. L'Ibama, organisme oficial de recursos naturals i medi ambient del Brasil, havia previst per al 1991 que la superfície destruïda de l'amazònia seria d'uns 9.000 quilòmetres quadrats enfront els 13.818 de 1990. Però les observacions des de satèl·lits artificials van detectar 143.783 incendis forestals

durant l'any passat, un 37 per cent més que el 1990. Encara que l'Ibama assegura que aquesta dada no significa que hi hagi una major superfície destruïda, Fearnside, basant-se en la informació dels satèl·lits i en les seves visites a les àrees afectades, considera que la desforestació podria ser fins i tot superior a la de 1990. Malgrat tot, aquest científic admet que el ritme de desforestació ha disminuït durant els darrers anys, més per la crisi que pateix el Brasil que per l'acció del Govern.

L'exèrcit es el "pitjor" transgressor dels drets humans a Guatemala, segons els EEUU

El departament d'Estat nord-americà, en el seu informe anual davant el Congrés, va assegurar que els militars guatemalencs són els "pitjors" violadors dels drets humans a Guatemala, i per aquesta raó Washington continuarà vetant l'assistència militar a aquest país. En la classificació de l'ONU, Guatemala ocupa el tercer lloc quant a desaparicions forçades, tan sols superada per Sri Lanka i Perú, i aquella organització va tornar a acusar l'Exèrcit de ser el principal responsable d'aquesta situació. Un informe recent de l'Agència Centroamericana de Notícies indicava que en els darrers 20 anys han estat executades extrajudicialment més de 100.000 persones, i unes altres 40.000 han desaparegut. A aquesta terrorífica estadística s'hi afegeixen les 440 poblacions esborrades del mapa, el milió de persones desplaçades de les seves llars, les 50.000 vídues, els 200.000 orfes o els prop de 200.000 exiliats, i tot això davant la total impunitat de les forces de seguretat de l'Estat.

Encara no el teniu?

El trobareu a les bones llibreries

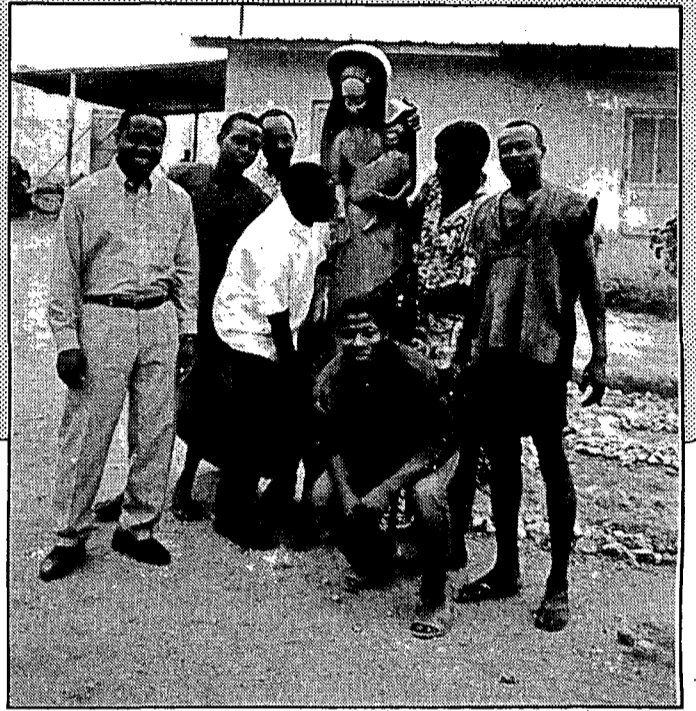
Títol: Només un granet de sorra
Autor: Antoni Munné i Tomàs
Pròleg: Ramon Folch i Camarasa
Edita: La Llar del Llibre

Recullen deu tones de material

Joves Cristians de l'Hospitalet ajuden els presos de Costa d'Ivori

Des de fa dos anys, joves cristians de l'Hospitalet de Llobregat porten a terme una campanya de solidaritat amb els presos i altres persones necessitades de Bouaké (Costa d'Ivori). Fins ara, els joves, pertanyents a l'Agrupament Escolta Arrels, han tramès prop de mil quilos de roba, medicaments i material didàctic mitjançant Carles Galerón, missioner dels Clergues de Sant Viator, antic fundador de l'Agrupament. Però aquest curs la campanya de solidaritat ha esdevingut molt més activa; els joves es van proposar una nova fita, "Deu tones de solidaritat cap a Costa d'Ivori". I pràcticament ho han aconseguit. Aquest cap de setmana —en el marc de la seva V Diada— ompliran un contenidor de vaixell amb tot el material que han recollit i presentaran el llibre "Proverbis de llibertat", escrit pels presos de Bouaké.

Presos del Club del Saber del Camp Penal de Bouaké amb una escultura de la Mare de Déu realitzada per ells mateixos.

Ben segur que els responsables de l'Agrupament Escolta Arrels poc s'imaginaven a principis de 1990 que la iniciativa sorgida a la unitat de Truc tindria tant d'èxit. "Per a nosaltres —assenyala Lluís Esteve, Cal d'Agrupament— es tractava de viure el valor de la solidaritat d'una forma activa, alhora que ens comprometiem en el camp del Tercer Món. La millor manera de fer present a la nostra vida la solidaritat amb els més pobres fou plantejar una campanya adreçada als més marginats de Costa d'Ivori, els presos. Comptàvem amb el suport i l'orientació del qui va fundar el nostre Agrupament, Carles Lluís Galerón, que exerceix la tasca de consiliari-animador de la fe al Camp Penal de Bouaké, la segona ciutat d'aquell país centrafricà".

Una campanya creativa

D'ençà l'inici de la campanya s'ha tramès prop d'una tona de material de tot tipus, sobretot roba i medicaments. Aquest ajut humanitari, a través de la Procuradoria Catòlica i del mateix Carles Galerón, ha servit per pal·liar les difícils condicions en què es troba la població reclusa —uns tres mil homes— del Camp Penal de Bouaké i resoldre algunes situacions molt greus de famílies marginals que viuen a la ciutat.

Per tal de fer front a les despeses de les trameses mensuals, els joves de Truc han emprat qualsevol mitjà: treballs manipulatius, venda de roses, de castanyes i de records fets pels presos del Camp Penal,

elaboració de samarretes, edició d'un cançoner, instal·lació d'un estand al Fòrum Home i Evangeli, quotes per als socis i amics que vulguin col·laborar, etc. Com reconeix Marcos Ares, jove de Truc i coordinador de la campanya, "hem fet servir la nostra creativitat per aconseguir recursos. Malgrat que semblava difícil, sempre pots trobar una idea nova, engrescadora i que sigui útil per a la campanya. A més, tot cercant noves formes per materialitzar l'ajut, vius amb més intensitat el projecte."

"Deu tones de solidaritat"

Esperonats pels primers resultats, aquest curs els joves i la resta de l'Agrupament es van plantejar donar un pas més i assumir el repte d'omplir un contenidor de vaixell: "Deu tones de solidaritat cap a Costa d'Ivori". Material escolar, roba, medicaments i calçat, junt amb mig

milió de pessetes, sortiran a finals de mes amb vaixell cap al país centrafricà. Allà el contenidor serà rebut, entre d'altres, pel Cònsol de l'Estat espanyol a Bouaké.

La campanya de solidaritat, coordinada per l'Agrupament Escolta Arrels, ha estat possible gràcies al suport i interès del barri de la Torrassa —en especial del Col·legi Santiago Apòstol— i dels altres esplais i grups de joves de l'Hospitalet. A més, han comptat amb la valuosa col·laboració de Montse Corbi, persona que ha anat diverses vegades a Costa d'Ivori, i ha facilitat molts contactes entre les autoritats d'aquell país.

Aquestes "Deu tones de solidaritat" es col·locaran a dins del contenidor de vaixell en el decurs de la V Diada de l'Agrupament, que se celebra aquest cap de setmana. En un acte públic, a la plaça Espanyola del barri de la Torrassa, amb la presència, de l'Alcalde de la ciutat, dels Directors Generals

de Joventut i de Serveis Penitenciaris i d'altres autoritats, culminarà la campanya, però la feina que porta a terme aquest grup cristià.

Akwaba

A partir d'aquesta iniciativa, els joves de Truc han volgut donar continuïtat a la seva tasca i han creat un grup de solidaritat batejat amb el nom de Akwaba, "benvinguts" en llengua baoulé, una de les ètnies de Costa d'Ivori. El grup Akwaba, sorgit de l'Agrupament i que es presenta públicament en aquesta V Diada, pretén realitzar

accions concretes envers les persones necessitades del mateix barri de la Torrassa.

Fins ara, aquest grup ha condicionat una casa on viuen emigrants guineans i han pintat i millorat dos habitatges de veïns del barri. Es tracta, segons explica Lluís Esteve, de donar també una resposta ara i aquí a les necessitats de les persones que ens envolten. Els joves estan motivats i sensibilitzats i han cospat que ens hem de comprometre primer amb els més propers".

Camp de treball

Així mateix, els joves escoltes han organitzat un camp de treball que tindrà lloc l'estiu de 1993 a Costa d'Ivori. L'activitat es planteja com una experiència de solidaritat al tercer món. Una experiència arrelada en el valor del compromís i en la vivència de la fe.

Al llarg de 21 dies, els vint joves participants realitzaran quatre actuacions a diferents indrets del país: la construcció d'un porxo per espai de trobada, de reunió i de pregària al Camp Penal de Bouaké; la neteja, la construcció de sanitaris i la reforma de la instal·lació elèctrica a la leproseria de Manikro; la pintura i l'adequació de vuit aules i de la façana exterior a l'escola del barri de N'Gattakro; i la neteja i la construcció de dutxes a l'hospital de Sakasou.

El finançament del camp inclou les aportacions dels participants, els treballs realitzats per a aquesta finalitat i el suport de diferents institucions, com ara l'Ajuntament de l'Hospitalet, la Direcció General de Joventut i el Departament de Justícia, entre d'altres.

"Proverbis de llibertat", des del Camp Penal

El dissabte dia 16 també es presenta públicament el llibre "Proverbis de llibertat", un recull de proverbis i de contes en forma de llegenda que s'han anat transmetent gràcies a la tradició oral entre les ètnies de Costa d'Ivori.

El llibre, tal com expressen els seus autors a la introducció, els presos del Club del Saber del Camp Penal de Bouaké, "recorda els pensaments i les paraules dels savis africans".

La vida a la presó en dibuixos

"Proverbis de llibertat" inclou una primera part de proverbis de diferents ètnies i una segona que recull algunes de les llegendes més tradicionals, com la "Llegenda de la Reina Pokou", un conte baoulé que reproduceix l'arribada d'aquest poble al país centrafricà.

El llibre també mostra la vida quotidiana al camp penal i de l'escoltisme africà, a través d'un ampli ventall d'il·lustracions realitzades pels presos mateixos, amb els escassos mitjans de què disposen.

Il·lustracions que reflecteixen fidelment la tendresa, la imaginació, la sensibilitat i el misteri africans.

Traduït del francès al castellà per Natàlia Ares, jove de Truc, "Proverbis de llibertat" constitueix una de les aportacions i dels signes visibles de la relació que, des de fa dos anys, mantenen els joves cristians de l'Hospitalet i els presos del Camp Penal de Bouaké.

Aquest vincle consisteix en l'apadrinatge que cada jove de l'Agrupament fa d'un intern del camp penal. Bàsicament a través de cartes i d'intercanvis de records, dibuixos i regals, els nois i els presos s'expliquen mútuament les seves respectives formes de vida. La majoria dels presos pertanyen al Club del Saber, que agrupa els catòlics del camp penal. En aquest Club, amb una organització modèlica, els que saben llegir i escriure ensenyen els altres, i, sobretot, viuen comunitàriament la seva fe. Animats pel religiós Carlos Luis Galerón, pregunten en comú i acullen els que volen rebre el sagrament del baptisme, tot realitzant una acurada catequesi.

Residència Geriàtrica BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

Temes d'avui

Involució demogràfica

"La població mundial es multiplica amb tal rapidesa que si no es prenen mesures per disminuir la natalitat —l'avortament seria una d'aquestes mesures— aviat no hi haurà aliments suficients per a tothom".

Davant tan catastròfiques afirmacions, un demògraf eminent, el Dr. Josué de Castro, escriu **Geopolítica de la fam:**

"La política malthusiana d'una economia deshumanitzada que preconitza deixar morir els dèbils i els malalts, ajudar els famolencs a morir més ràpid, que fins i tot arriba, com fa Votg, a desaconsellar l'assistència mèdica i sanitària a les poblacions més miserables, no expressa més que **el sentiment egoista i mesquí dels que viuen bé i se senten plens d'horror davant la inquietant presència dels que viuen malament.** Lamentablement continua essent veritat allò de "l'home llop per a l'home".

Hi ha a més un fet indiscutible: incloure l'avortament en la política demogràfica és una aberració. De fer-ho així —i dins d'una

concepció del món estrictament materialista— no hi hauria raó per negar la possibilitat de suprimir els malalts incurables, als impetits, als que superen una determinada edat, etc. i així reduir el nombre d'habitants.

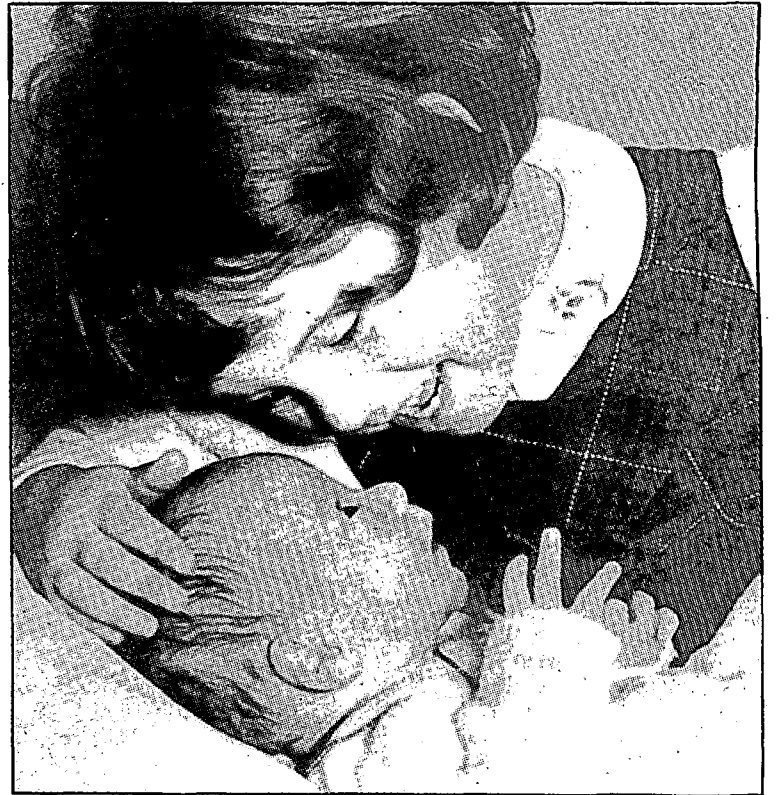
Per altra part, quin engany en això de l'explosió demogràfica! A Alemanya, segons els experts en població, per a l'any 2000 haurà disminuït en sis milions el nombre d'habitants i d'aquest cent anys gairebé arribarà els vint. A França, aviat sobran mestres perquè no hi haurà nens suficients a qui fer classe. A Espanya i Itàlia neixen respectivament —dades corresponents a 1989— 1,44 i 1,33 fills per matrimoni. (Serien necessaris 2,1 per mantenir el nivell de població). El problema també es produeix a Nord-amèrica que ha passat de 3,5 fills per matrimoni el 1957, a l'1,6 de l'any passat. Fins a la despoblada Austràlia, la natalitat no garanteix ja el relleu de generacions. Pensin el que això significa quant a detenció del progrés cultural i tècnic, gerontocràcia i conservadurisme generalitzat, pèrdua de l'esperit

creador, reducció dràstica del mercat, etc.

La civilització occidental, en perill

Aquest fenomen fou detectat per primera vegada per demògrafs francesos i anglesos. A ells s'uniren més tard sociòlegs, historiadors i economistes. Fa dos anys, el Consell d'Europa publicà un document en el qual es fa referència a aquest perill que amenaça al vell continent, malgrat això, la majoria de la bibliografia i de la informació continua insistint en el tema de l'explosió demogràfica quan **actualment el veritable problema, especialment en els països industrialitzats, és el contrari, el de la implosió o involució demogràfica,** fenomen que condueix a:

—una sobrecàrrega de les generacions productives joves que, essent més reduïdes en nombre, han d'atendre a un percentatge major de generacions

Es preocupant el descens d'habitants en els països occidentals

no productives. Així, mentre el 1950 hi havia a Europa 136 ancians per cada 1.000 persones actives, l'any 2.000 hi haurà 526 ancians per cada 1.000 persones actives; —un descens de la població escolar i de batxillerat, descens que compromet el nivell cultural;

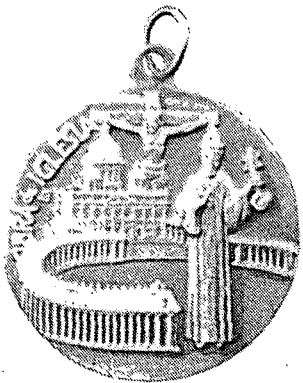
—una disminució quant a les possibilitats de reposició de cervells, amb les negatives conseqüències subsegüents.

De continuar el present ritme de descens de natalitat l'anomenada "civilització occidental" està condemnada a desaparèixer en un futur no llunyà.

És clar que aquestes dades no els interessa divulgar-los als defensors de l'avortament.

■ **Luis Riesgo Ménguez**
Carmen Pablo de Riesgo

Psicòlegs

L'OBRA DE L'ESGLÉSIA organitza

LES JORNADES D'ESGLÉSIA

Missió apostòlica

L'ampli conjunt de persones, institucions i activitats que abraça l'Obra de l'Església ho té la Mare Trinitat projectat cap a una missió directament apostòlica. En la seva acció col·lectiva l'Obra vol ser una manifestació perenne del misteri de l'Església. Sacerdots i seglars participen conjuntament segons les possibilitats de cada un en totes les tasques apostòliques.

A les parròquies encomanades a l'Obra de l'Església es procura donar la

vida divina als feligresos, i donar-li abundantament pels mitjans tan rics i variats de què disposa l'acció parroquial, de manera que els fidels prenguin consciència del seu cristianisme i exerceixin la caritat envers Déu i el proïsme intentant resoldre els problemes espirituals i materials de la feligresia.

En les seves cases d'apostolat, l'Obra de l'Església organitza per a tot tipus de persones "Jornades" i "Vivències d'Església", "Dies d'Orientació Juvenil", recessos, xerrades setmanals, con-

vivències, etc. i també els seus membres van a unes altres parròquies, a comunitats religioses, seminaris, col·legis... a presentar en formes adients per a cada cas l'insondable misteri de l'Església.

Les 600 xerrades de la Mare Trinitat recollides en cintes magnetofòniques, i els seus nombrosos escrits que ocupent avui 29 extensos volums, (tres, ja publicats: "Frutos de Oración", "Vivències del alma" y "la Iglesia y su Misterio"), un tresor de llum i vida per l'Església, són la font de la qual els membres de l'Obra de l'Església cullen per donar abundo-

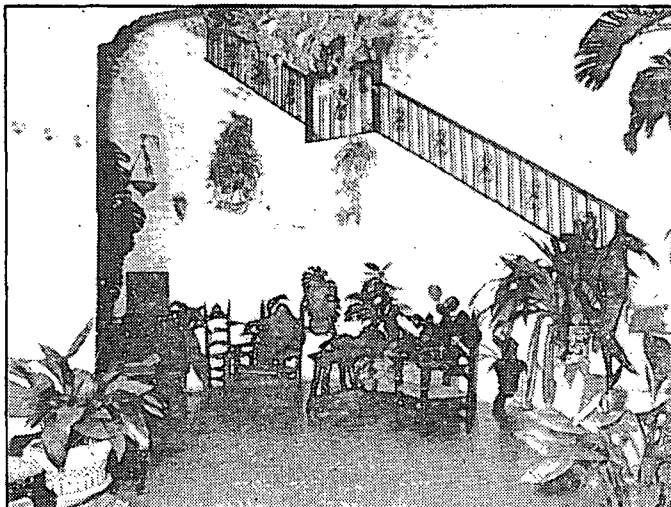
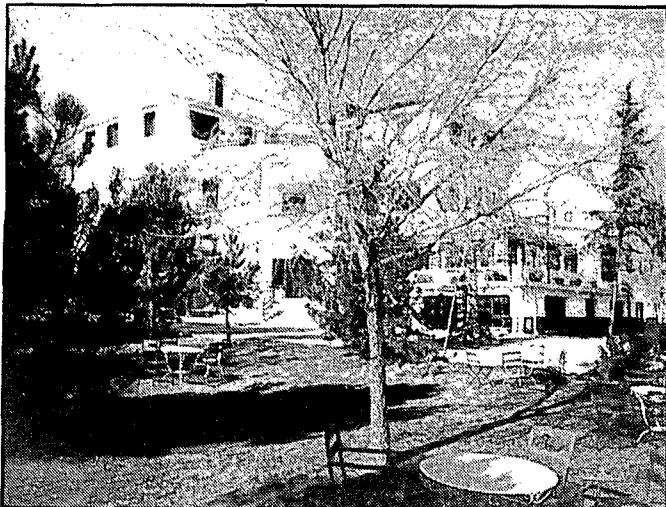

La Mare Trinitat Sánchez Moreno

sament als altres. El contacte amb la riquesa de l'Església a través de la doctrina i la vivència de la Mare Trinitat, mantingut dia rera dia, és el que els va capacitant per descobrir aquesta mateixa riquesa, desentranar-la i manifestar-la.

Són molts ja els milers de persones que ja en els centres de l'obra, o fora d'ells han rebut aquesta teologia viva, aquest dogma encès en l'amor, de què parla la Mare Trinitat: professors de Teologia en els seminaris o Universitat eclesiàstiques, obrers de la construcció, religioses, mestresses de casa, universitaris o noies de servei. Tothom va coneixent més l'Església, estimant-la més i replets de la seva vida.

Així aquesta senzilla dona amb la seva admirable saviesa, la seva paraula enamorada i la seva Obra de l'Església està fent córrer per les venes de l'Església un corrent vitalitzador de profunda renovació.

LA SARDANA I LA DANSA

Sardanes de set tirades

S'han interpretat a Barcelona les sardanes amb set tirades, o sigui reduïdes a dos curts, dos llargs, un curt, un llarg i un contrapunt, segons acord de la Coordinadora d'Entitats Sardanistes de Barcelona, formada per L'Ideal d'en Clavé de les Roquetes, Agrupació Cultural Folklorica, Unió de Colles Sardanistes, Colles de Barcelona, Associació del Parc de l'Escorxador, Secretariat d'Entitats de Sants, Hostafrancs i Bordeta, Unió Sardanista de la plaça de Sòller, Obra Sardanista Violetes del Bosc, Grup de Sardanes de Sarrià i Grup Sardanista d'Horta.

La mesura s'adopta a tall experimental per estudiar les reaccions, avantatges i inconvenients que pugui produir el nou sistema, i poder prendre després una decisió.

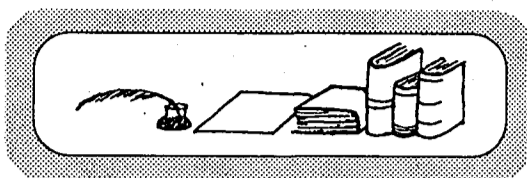
Cal calibrar dos aspectes importants de la mesura adoptada. El primer és la seva unanimitat. Són deu entitats barcelonines, possiblement totes les que hi ha a la ciutat que organitzen sardanes periòdicament. Això vol dir que a punts tan tradicionals com la plaça de Sant Jaume i el Pla de la Catedral, i també el barri de les Roquetes, les ballades coneixen el nou sistema, però vol dir també que l'acord, no obstant i estar-hi tothom a favor, no es fa definitiu, no s'imposa a ningú, sinó que es convida a una reflexió deduïda del període de prova que es porta a la pràctica.

Falta ara saber la reacció que es produirà a comarques genuïnament sardanistes, les que anomenem "el bressol de la sardana", però ja s'ha dit que les cobles es decanten per la innovació i això fa pensar que en un temps no gaire llunyà, les sardanes amb deu tirades puguin passar a l'armari dels records o, potser també, que només es practiquin en casos especials com, per exemple, els concursos de colles.

Aquí, com s'ha dit moltes vegades, el temps esdevé sempre el millor jutge.

■ Josep Ventura

RACÓ DEL LLENGUATGE

TV3 (i 3)

Mentrestant, tots els capaços de crítica, els que ensenyem i els que aprenen amb nosaltres, sentim créixer la indignació i ens preguntem: Per què no hi ha o per què no funciona un bon assessorament de supervisió de la dicció i de correcció en el llenguatge? Algú responsable hauria de fer llaurar dret els qui, ara malmeten l'idioma. Tal com estan les coses, qualsevol sense ofici de presentador o locutor, hō podria fer millor que molts dels qui ho fan ara. Hom nota una inquietant carència de dignitat professional en la majoria dels qui ens parlen. No costa tant, de preparar-se, amb l'ajuda d'un bon coneixedor del llenguatge, i sortir amb una expressió mínimament acceptable. Fóra desitjable que, per pròpia voluntat dels professionals hi hagués algun progrés en aquest sentit, però com que això, de moment, no es produeix, hi hauria d'haver des de dalt, una exigència amb poder de dissuasió sobre els qui ens haurien de ser capdavanters en el bon parlar.

Falta, també, adequació als nivells de llenguatge. De tant sentir enguany, suara, quelcom i signar, suplantant sistemàticament aquest any, ara mateix, alguna cosa i firmar, el poble arriba a creure que si els parlen en català perfecte no ho entendran. S'ha d'evitar, de totes passades, l'encarcament i la dificultat del llenguatge. La batalla s'ha de plantejar sobre la base de correcció i naturalitat alhora, no sobre un sol d'aquests dos factors, com propugnen els introductors d'aquest "sisplau". La balança cau massa cap al cantó de la vulgaritat

i de la incultura, i de vegades, desmesuradament. I és que el desencís ja ha penetrat en el gran públic. Repasseu les cartes al director dels diaris—sobretot la Bústia i l'Avui— i ja és un clam popular. Cada dia més, la gent es queixa d'estar mal servida quant al llenguatge públic. Hom creu que té dret a un llenguatge correcte.

És estrany, també, que els comentaris habituals de les seccions de llenguatge, que n'hi ha de molt bons, veritables autoritats lingüístiques, no es pronuncien amb crítiques dures i persistents sobre aquesta lamentable situació.

Totes aquestes queixes, encara que vagin encapçalades amb el títol de TV3—de qui tant esperàvem— ja deuen haver comprès que valen per a tots els mitjans de comunicació, tant parlats com escrits.

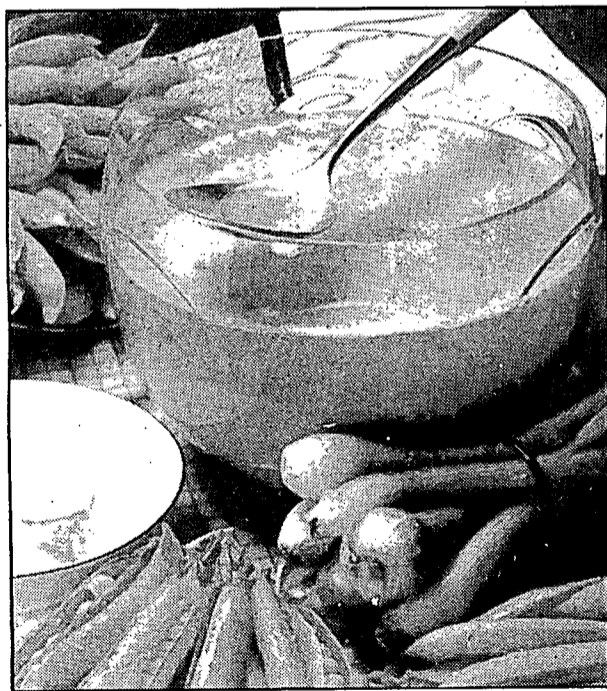
Voldria citar, per acabar, unes paraules del recentment traspassat Jaume Vidal i Alcover llegides en un butlletí interior de la Delegació d'Ensenyament del Català: "Un bon lingüista ha de tenir tres qualitats, avui dia molt mal vistes; ha de ser aristocratitzant, academicista i conservador". M'hi adhereixo i les faig meves.

PERLES ORTOGRÀFIQUES

En una cerveseria, pizzeria, creperia, veig escrit un rètol gran que anuncia: PATATES FREGIDAS. No cal comentar-ho, oi?

■ Albert Pera

Crema de pèsols frescos a la menta (quatre persones)

INGREDIENTS:

- 1 kg. de pèsols frescos
- 1 ull d'enciam
- 2 cebes tendres, 1/4 litre de brou de verdures
- 2 cullerades d'oli d'oliva
- 6 fulles de menta fresca
- 2 cullerades grans de crema de llet sal i pebre

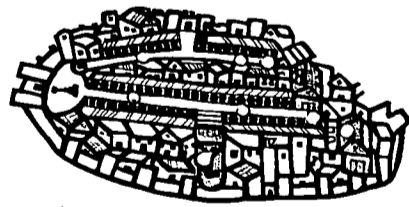
ELABORACIÓ:

Peleu i piqueu les cebes. Desfulleu l'enciam i renteu-lo amb cura, talleu-lo a tires. En una cassola guiseu amb l'oli, les cebetes i l'enciam a foc suau, uns 10 minuts. Afegiu-hi els pèsols, coeu-ho uns 30 minuts junt amb 1/4 de litre de brou de verdures. Quan siguin al punt, tritureu-ho amb el pimer, però abans retireu unes quantes cullerades de pèsols per decorar la crema. Deixeu-ho refredar a temperatura ambient. Finalment, afegiu-hi la crema de llet fresca, la menta fresca picada i els pèsols reservats sencers. Serviu-ho fresc en bols individuals.

Es pot espessir la crema afegint-hi 2 rovells d'ou batuts.

■ Maria Teresa Dachs

Jerusalem llibre de vida

Fundació Catalunya Cristiana

Traduït del francès per J. E. JARQUE i editat per la Fundació Catalunya Cristiana, és a la venda al públic, el llibre "Jerusalem, llibre de vida" les pot trobar a les llibreries religioses. No és cap exageració qualificar-lo d'un extraordinari llibre d'espiritualitat evangèlica—tot ell és un enfilall de cites bíbliques, evangèliques i patristiques— que, bo i donant a conèixer les idees-mare que inspiren la vida contemplativa i activa dels grups comunitaris de monjos i monges de Jerusalem, ubicats al cor de les ciutats i viles, assenyala el camí a seguir per tots els cristians que vulguin viure generosament la seva fe i, unida per l'Esperit, testimoniar-la i comunicar-la a les dones i homes del món d'avui, en el fons tan assedegat i famolenc de Déu.

Llibres

Un model d'Església: Joan Calví

La Col·lecció **Clàssics del Cristianisme** ens ofereix un document de primera mà sobre les anomenades Esglésies de la Reforma: la **Institució de la religió cristiana** de Joan Calví. Amb aquest volum, doncs, podem felicitar-nos els cristians catalans perquè podrem llegir un dels grans reformadors del segle XVI i així intentar avançar en el que sembla malmenat **ecumenisme**, que els catòlics van impulsar tan decididament des del Concili Vaticà II.

No és el primer autor no-catòlic que presenta la Col·lecció (recordem que ja va ser editat Thomas Müntzer o els autors metodistes), però sí un dels estendards — juntament amb Luter i Zwingli, que també estan previstos— del que serien noves maneres de veure el cristianisme occidental, nous models d'Església.

Joan Calví (1509-1564) va ser un humanista i teòleg que acabà a Ginebra proposant un cristianisme rigorós en matèria moral i acceptat —de més o menys bon grat— pels seus habitants. El més important de la seva vida, més enllà de les acusacions que

hom li pugui fer, és el seu convenciment que calia una nova religiositat, més autèntica i cristiana de la que havia rebut en la seva educació en el catolicisme pre-tridentí. **Com més s'aprofundeix en el pensament del reformador, més s'aprecia la labor d'un testimoni, la fe d'un creient, que amb la seva obra enriqueix el conjunt vari de la teologia cristiana** (p. 9). I les acusacions —sobretot la que imposà una dictadura a Ginebra que portà, entre altres coses, a execucions com la de l'antitrinitari Miquel Servet— avui no ens han d'entretenir. Potser les deien els catòlics per tapar la Inquisició o els luterans per evitar idèntiques acusacions; no cal dir que el resultat van ser cent-cinquanta anys de guerres de religió que devastaren Europa fins a la meitat del segle XVII.

Afortunadament el llibre ens ofereix una magnífica i ecumènica **Introducció**, a càrrec de Carles Capó. En ella es posa en relleu que allò nuclear del Calví no és la doctrina de la predestinació —com és comú dir— sinó que aquesta rep un des-

.....
Joan Calví. INSTITUCIÓ DE LA RELIGIÓ CRISTIANA
 Edicions Proa.

envolupament més o menys complet en lluita amb altres adversaris teològics. El nucli de Calví és la seva obra: **la Institució de la religió cristiana**, voluminosa obra que es presenta en el llibre a partir de la primera edició del 1536 i que s'anirà engrèixant fins a la darrera edició del 1559. En ella, Calví comença parlant dels manaments, continua examinant la fe del Credo, la pregària del Parnostre i els sacraments i acaba amb la llibertat del cristià.

— Un detall per acabar: potser allò que crida més l'atenció d'un lector catòlic d'avui

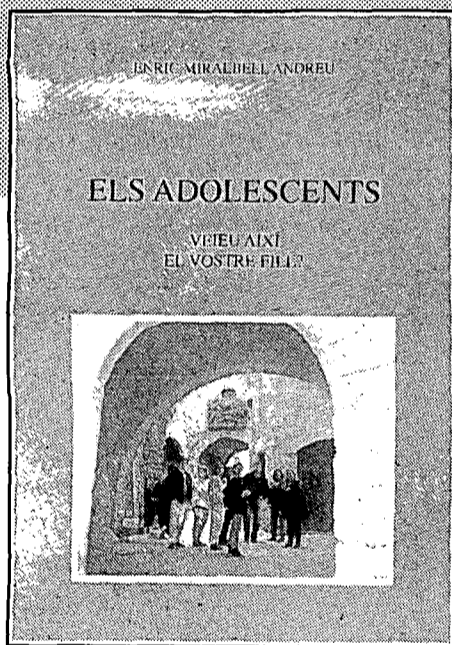

és la reducció dels sacraments a dos: Baptisme i Cena. I potser és en l'eclesiologia on l'ecumenisme resta més malmès i ens caldria recuperar allò que era lema del mateix Calví: **solí Deo gloria**.

■ **Agustí Boadas i Llavat,**
o.f.m.

El món dels adolescents

Enric Miralbell Andreu
ELS ADOLESCENTS
 Ed. Gráficas Fomento.

Des d'una òptica tan humana com científica, el Dr. Enric Miralbell Andreu ens acaba d'oferir un llibre ple de qualitats educadores, ric d'identificacions cíviques i, sobretot, curull d'una recerca autènticament cristiana per a tots els infants i adolescents.

El Dr. Miralbell ha estat director de diferents serveis públics com a metge pediatre-puericultor, i és, actualment, Cap dels Serveis de Pediatria de l'Ajuntament de Barcelona.

La seva trajectòria professional i àdhuc com a educador d'infants, per experiència personal i com pare de 14 fills, avala tota una labor assumida amb responsabilitat, estima i dedicació.

Els problemes actuals de l'estament juvenil, els criteris de desenvolupament, les condicions sociobiològiques, les necessitats vitals, els fenòmens de la violència dels nois d'avui i llur responsabilitat envers el futur, tenen en el llibre una autèntica i congruent explicació.

Els pares, els tutors, tenen una gestió responsable gairebé total en l'arranjament vivencial dels nois. "Penso —diu el Dr. Miralbell— que és imprescindible que els pares s'interessin i preguntin als seus fills quins són els estudis, costums, maneres de fer, esports, etc. de cada un dels companys amb qui fan colla". L'actitud positiva dels pares fa més viable l'actuació cívica dels fills i permet d'aconseguir, rere els anys, un desenvolupament natural del caràcter conscient en la ment juvenil.

El llibre del Dr. Miralbell s'estén en raonaments educatius i en consideracions necessàries per a la vida digna dels adolescents. L'afecte amical, el comportament sexual, les tendències sentimen-

tal, els neguits culturals, els valors morals de l'individu resten ben explicats i, si cal, qüestionats envers les vivències dels joves.

D'uns anys ençà, es palesa com mai que manca una relació concordant entre progrés científic i condicions humanes. Les crisis d'identitat, el repte d'assoliment de la pròpia personalitat, l'estima conscient dels valors cristians i la manca d'una unitat casolana, desarticula moltes vegades les arrels familiars.

Citem del llibre del Dr. Miralbell: "La taula familiar, ha estat el lloc, des de fa no solament segles, sinó mil·lennis, on s'ha forjat primordialment la intimitat, el sentit vivencial de la llar i el gresol on es forma la persona".

La formació de la consciència és el repte urgent que hem d'assolir en el jove d'avui i ens cal també a nosaltres "fer-nos capir que el que fem o pensem o desitgem està bé o malament".

— "Exigir, convida i estimar", heus aquí una recepta humana bàsica per als joves (nois i noies) que han de viure la vida, que han d'encarar-se amb l'esdevenidor, que són fills d'una societat que tots volem bona, lliure i plena d'harmonia.

— "Veieu així el vostre fill?" —ens pregunta l'autor.

Cal llegir el llibre acuradament. És bo d'assabentar-nos del què i el com de les coses del viure quotidià i és grat de pensar en un demà més vital pels nostres adolescents, com és humà, tanmateix, reconèixer les pròpies negligències i esmenar-les.

El llibre és una ofrena cristiana a la sensibilitat dels pares per a l'educació dels nois i la lectura, amena i entenedora, permet d'assaborir gratíssimes lliçons de civilitat, de formació, de convivència social.

■ **Pere Vives i Sarri**

Guia per a la realització de vídeos

John Hedgecoe. El libro de... El Video. Ed. del Brac

Fa al voltant de 15 anys que aparegueren les primeres càmeres de vídeo casolà. La tecnologia ha avançat molt des d'aleshores i milions de persones han descobert la llibertat creativa que ofereix el vídeo. Sobretot per la possibilitat de reproduir instantàniament familiars i amics en la pantalla de televisió i poder conservar la imatge i el so al mateix temps.

Algunes de les tècniques de la fotografia es poden aplicar a aquest nou camp però d'altres no, ja que apareixen els conceptes de moviment i acció. Per això els consells d'aquest llibre permeten a l'aficionat a aquest nou hobby treure el màxim rendiment a la seva càmera i a les seves pel·lícules casolanes, tot això de la mà d'un mestre.

Aquest llibre està concebut com una guia per adquirir les tècniques necessàries per captar millor qualsevol tema amb un vídeo. S'ocupa dels aspectes tècnics però també posa èmfasi en la comprensió artística, visual i de la disciplina.

Magníficament il·lustrat, el Llibre del Vídeo presenta els fonaments, el treball amb gent, temes i seqüències, desenvolupament d'una història, tècniques d'edició... En fi, és una completa guia tècnica i creativa per a la realització de vídeos.

John Hedgecoe és un dels més prestigiosos especialistes en fotografia i vídeo del món. Professor de fotografia del Royal College of Art, de Londres, és autor de diversos llibres sobre la matèria dels quals ha venut més de **5 milions d'exemplars arreu del món**.

TROBADA D'EXPERIÈNCIA DE DÉU, segons el mètode del P. I. Larrañaga, (caputxi)
 Serà dirigida pel matrimoni Coordinador de les Trobades, José Luis Wagner i Isabel Cuenca.
 Lloc: Tibidabo "MATER SALVATORIS"
 Data: 30 i 31 de maig, i 6, 7 i 8 de juny.
 Són invitats tots els "Talleristes" al DESERT del dia 8 de juny de 92, final de la Trobada

Incertesa a la lliga

Cap dels tres equips implicats en la lluita pel títol de lliga ha mantingut enguany una línia gaire regular i han alternat moments d'una certa brillantor amb partits impropis d'equips del seu renom. Aquesta irregularitat, en el torneig que premia la regularitat, motiva que enguany visquem un final de lliga renyit en què pot passar de tot si Madrid, Atlético i Barça segueixen mostrant-se tan imprevisibles.

La Jornada d'aquest cap de

setmana és, sens dubte, transcendental amb l'enfrontament entre Madrid i Atlético. L'equip que s'emporti la victòria té moltes possibilitats d'assolir el campionat. El Madrid té l'avantatge de jugar a casa, però l'Atlético passa per un moment excel·lent de joc.

El Barça, és a 2 punts del líder, és l'equip que ho té més difícil, ja que depèn de les errades dels altres, i mai no se li han donat massa bé aquests finals de lliga tan ajustats. O sigui les errades es

paguen cares i el conjunt de Cruyff ha ofert tardes de bon futbol però també partits molt dolents. No hi havia la mateixa motivació en les confrontacions de lliga que en les europees. Sap greu constatar que el Barça si no es produeix un miracle, ha desapropiat una ocasió òptima per aconseguir el títol de lliga per segon any consecutiu.

■ Tomàs Puntí

FUTBOL

PRIMERA DIVISIÓ

Mallorca	2	Burgos	2	At. Madrid	2	Sp. Gijón	1
Español	2	Albacete	0	Osasuna	1	Sevilla	0
R. Sociedad	1	Deportivo	1	València	3	Ath. Bilbao	1
Zaragoza	3	Logroñés	2	Tenerife	0	Valladolid	0
Oviedo	1	R. Madrid	0	Cádiz	0	Barcelona	2

1. Real Madrid.....	49 +15	34
2. At. Madrid.....	48 +14	34
3. Barcelona.....	47 +13	34
4. València.....	42 + 8	34
5. R. Sociedad.....	39 + 5	34
6. Albacete.....	38 + 4	34
7. Zaragoza.....	37 + 3	34
8. Burgos.....	35 + 1	34
9. Sp. Gijón.....	34	34
10. Sevilla.....	33 - 1	34
11. Oviedo.....	32 - 2	34
12. Logroñés.....	32 - 2	34
13. Osasuna.....	31 - 3	34
14. Tenerife.....	29 - 5	34
15. Español.....	29 - 5	34
16. Ath. Bilbao.....	29 - 5	34
17. Deportivo.....	26 - 8	34
18. Valladolid.....	24 - 8	34
19. Mallorca.....	23 - 13	34
20. Cádiz.....	23 - 11	34

Castillo (Español)

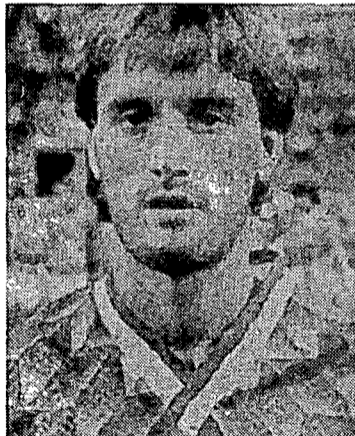
GOLEJADORS

Manolo (At. Madrid)	23
Hierro (R. Madrid)	19
Fonseca (Valladolid)	13
Laudrup (Barcelona)	12
Penev (València)	11
Pizzi (Tenerife)	13
Polster (Logroñés)	12
Stoichkov (Barcelona)	12
Butragueño (R. Madrid)	12
Koeman (Barcelona)	12
Urban (Osasuna)	12
Zalazar (R. Madrid)	12
Zamorano (Sevilla)	12

SEGONA DIVISIÓ

Sabadell	3	Palamós	2	Rayo	0	Málaga	0
Bilbao Ath.	1	Barcelona B	0	Compostela	0	Mérida	1
Betis	3	Las Palmas	0	Celta	4	Sestao	0
Avilés	2	Castellón	1	Murcia	1	Eibar	0
R. Madrid	1	Lleida	0	Figueres	0	Racing	0

1. Celta.....	51 + 15	36
2. Rayo.....	46 + 10	36
3. Figueres.....	45 - 9	36
4. Betis.....	44 - 8	36
5. Lleida.....	41 + 5	36
6. Barcelona B.....	38 + 2	36
7. Mérida.....	37 + 1	36
8. Compostela.....	37 - 1	36
9. Racing.....	36	36
10. Sabadell.....	35 - 1	36
11. Murcia.....	35 - 1	36
12. Bilbao Ath.....	34 - 2	36
13. Palamós.....	34 - 2	36
14. Castellón.....	33 - 3	36
15. R. Madrid.....	33 - 3	36
16. Eibar.....	32 - 4	36
17. Sestao.....	31 - 5	36
18. Málaga.....	30 - 6	36
19. Avilés.....	26 - 10	36
20. Las Palmas.....	22 - 14	36

Xavier (Lleida)

GOLEJADORS

Gudelj (Celta)	26
Paquito (Mérida)	19
Milojevic (Mérida)	15
Amavisca (Lleida)	13
Comas (Rayo)	11
Miladenovic (Castellón)	11
Carreras (Barcelona)	11
Javi (Barcelona)	10
Márquez (Figueres)	10
Bilek (Betis)	10
Jose M. (R. Madrid)	9
Mel (Betis)	9
Guillermo (Castellón)	9

La Peña se'n surt

Després de 5 partits de màxima tensió, amb tot el dramatisme del bàsquet d'alt nivell, la Peña va superar el fogós equip de l'Estudiantes, que en tot moment va plantar cara i va posar les coses molt difícils als de Badalona.

Aquesta semifinal, igual que la que enfrontà el Madrid amb el Taugrés, ha estat d'una gran bellesa i emoció. Tots els equips han lluitat de valent i han fet un bàsquet molt seriós i espectacular. La Peña no ho tindrà fàcil en la final, però es mereix el títol per la regularitat mostrada durant l'any. Però, per aconseguir-ho, no obstant, hauran de jugar al màxim de les seves possibilitats.

■ T.P.

Una font de vida espiritual, un pla d'acció lluminós, una força de superació constant, una base d'equilibri psíquic i un trampolí de llançament vers ideals capaços d'omplir la vida encera.

El teu buit... només el pot omplir Déu.

El trobaràs en uns EXERCICIS ESPIRITUALS

EXERCICIS ESPIRITUALS

Dirigits per un capellà de la Unió Sacerdotal Lumen Dei, inspirats en S. Ignasi, en règim d'internat i silenci

Data: 23 - 24 DE maig

Comença la vigília

INFORMACIÓ: Xuclà, 19 Barcelona
TELÈFONS: 301 31 94 i 317 88 07

LA TRAVESSA

JORNADA 36 (10-5-92)

1. Mallorca - Burgos	X
2. Español - Albacete	1
3. R. Sociedad - Deportivo	X
4. Zaragoza - Logroñés	1
5. Oviedo - R. Madrid	1
6. At. Madrid - Sp. Gijón	1
7. Osasuna - Sevilla	1
8. València - Ath. Bilbao	1
9. Tenerife - Valladolid	X
10. Cádiz - Barcelona	2
11. Ath. Bilbao - Barcelona B	1
12. Betis - Las Palmas	1
13. Avilés - Castellón	1
14. Compostela - Mérida	2
Pleno 15	
Sabadell - Palamós	1

PROPERA BUTLLETA

JORNADA 37 (17-5-92)

1. Barcelona - Mallorca
2. Burgos - Español
3. Albacete - R. Sociedad
4. Deportivo - Zaragoza
5. Logroñés - Oviedo
6. R. Madrid - At. Madrid
7. Sp. Gijón - Osasuna
8. Sevilla - València
9. Ath. Bilbao - Tenerife
10. Valladolid - Cádiz
11. Sabadell - Racing
12. Lleida - Rayo
13. Málaga - Compostela
14. Mérida - Celta
Pleno 15
Eibar - Figueres

PROPERA JORNADA

PRIMERA DIVISIÓ

1. Barcelona - Mallorca
2. Burgos - Español
3. Albacete - R. Sociedad
4. Deportivo - Zaragoza
5. Logroñés - Oviedo
6. R. Madrid - At. Madrid
7. Sp. Gijón - Osasuna
8. Sevilla - València
9. Ath. Bilbao - Tenerife
10. Valladolid - Cádiz

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

Repertori d'himnes per a la celebració cantada de la Litúrgia de les Hores

Aquest nou llibre que tenim el goig d'oferir-vos conté els himnes del Diurnal i d'altres de nova creació, tots ells musicats de manera digna i lloable per coneguts autors musicals. Aquests himnes constitueixen un ampli i enriquidor repertori per tots els temps litúrgics, per les celebracions solemnes o festives del santoral, així com per la litúrgia ferial.

De venda a les llibreries.

Format: 14x20 cms. 408 pàgines - Impres a dues tintes. Enquadernació Gualflex, amb dues tintes. P.V.P. (amb IVA): 2.350 ptes.

EDITORIAL REGINA, S. A.

Mallorca, 87 - 89 - 08029 Barcelona

televisió

Programació del 17 al 23 de maig del 1992

TV
3

DIUMENGE, 17

09.15 Sardanes
09.30 Club super 3
12.25 Marc i Sophie (D)
12.50 Benson (D)
13.15 Amor a primera vista
14.30 Telenotícies - El temps
15.05 Club super 3
15.35 Tarda de cine: «L'alt comandament»
17.25 Dibuixos animats
17.45 El salt
18.35 L'imperdible Parker Lewis
19.05 Magnum (D)
20.00 Gol a gol
20.30 Telenotícies - El temps
21.05 30 minuts
21.40 Dallas (D)
22.25 Gran estrena: «Louisiana»
23.20 Innocent o culpable (D)
23.40 **SIGNES DELS TEMPS**

ESPAIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

09.50 Gradul's, ara pot
10.20 Informació agrària
10.30 Universitat oberta
10.55 Mil paraules
11.00 El meu carrer (D)
12.30 2/4 de Bachs
14.00 T/M comarques
14.30 Telenotícies Migdia

15.15 El temps
15.20 Bona cuina
20.20 Bona cuina
20.30 Telenotícies - El temps

DILLUNS, 18

11.30 Això és massa
13.10 Riviera (D)
13.35 Veïns (D)
15.25 El meu carrer (D)
15.55 Com a casa
17.05 La bella i la bèstia (D)
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.05 Actualitat 92
21.15 Betes i films
21.45 Pantalla(D): «Encontres a la tercera fase»
24.00 Telenotícies - Diners
00.45 La dimensió desconeguda

DIMARTS, 19

11.30 VÍbria
11.45 Personal i intrasferible
13.10 Riviera (D)
13.35 Veïns (D)
15.25 El meu carrer (D)
15.55 Com a casa
17.05 La bella i la bèstia (D)
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.10 Tres estrelles

21.40 Amor a primera vista
22.55 A dreta llei (D)
23.35 Telenotícies - Diners
00.30 La dimensió desconeguda

DIMECRES, 20

11.30 Versió directa
13.10 Riviera (D)
13.35 Veïns (D)

15.25 El meu carrer (D)
15.55 Com a casa
17.05 La bella i la bèstia (D)
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.05 Actualitat 92
21.10 Cinema 3: «California Suite»
23.10 L'informatiu cinema(D)
23.40 Telenotícies - Diners
00.25 La dimensió desconeguda

DIJOUS, 21

11.30 Més enllà del 2000
12.00 Informatiu cinema (D)
13.10 Riviera (D)
13.35 Veïns (D)
15.25 El meu carrer (D)
15.55 Com a casa
17.05 La bella i la bèstia (D)
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.10 Teresina, S.A.
21.40 El joc del segle
23.10 Actual
24.00 Telenotícies nit - Diners
00.50 Motor a fons

DIVENDRES, 22

11.30 Actual
13.10 Riviera (D)
13.35 Veïns (D)
15.25 El meu carrer (D)

15.55 Com a casa
17.05 La bella i la bèstia (D)
17.55 Club super 3
19.35 2/4 de Bachs
21.10 Actualitat 92
21.15 La vida en un xip
00.20 Telenotícies - Diners
01.05 Pel·lícula: «Una bona noia com jo»

DISSABTE, 23

09.15 Sardanes
09.30 Club super 3
12.40 El joc del segle
14.00 Betes i films
14.30 Telenotícies - El temps
15.00 Bona cuina
15.10 Clup Super 3
15.35 Tarda de cine: «Estat d'alarma»
17.10 Gran Hawai (D)
18.15 Adderly (D)
19.10 Hostes vingueren que de casa ens traqueren
19.50 L'espantacoells i la Sra. King
20.20 Bona cuina
20.30 Telenotícies
20.55 El temps
21.00 Això és massa
22.00 Cine nit: «Els set magnífics»
00.20 Cinema de mitjanit: «L'inspector Lavardin»

TV
2

DIUMENGE, 17

08.00 Longitud, latitud
08.30 Montserrat: en vostre nom comença nostre història
09.00 **SANTA MISSA**
09.45 Tria bé, tria TVE
10.00 Dibuja 2
10.30 Cine para todos: «La muchacha del Nilo»
11.55 Redacció de la 2
12.00 Domingo deporte
18.30 Días de cine
19.00 Cine paraíso presenta: «El diablo dijo no»
20.45 Documentos TV
21.45 L'informatiu cap de setmana
22.00 La vida es juego
23.00 Vuelta ciclista a España
23.30 Estudio estadio
00.45 Off cinema: «Buenos tiempos»
02.15 Glasnost

ESPAIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

07.30 Informativos en lenguas extranjeras
09.00 Cadena de las Américas
12.45 Ciudad fronteriza
16.25 Redacció a la 2

DILLUNS, 18

08.00 La vida es juego
13.10 Clip clap video
13.30 Atac i gol
14.00 Bellesa i poder
14.30 Menjar bé
15.00 Cifras y letras
15.30 Grandes documentales

16.30 Primera sesión: «El abominable hombre de las nieves»
18.00 Peligrosamente juntas
18.55 Redacció de la 2
20.00 L'informatiu vespre
20.30 Contrapunt
20.45 La barberia
21.15 Cine por un tubo
21.45 La estrella es... Burt Lancaster: «Novecento»
00.30 Cine club: «Dueña de su destino»

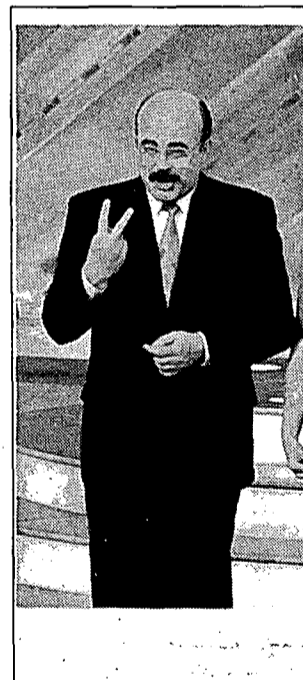
DIMARTS, 19

08.00 Peligrosamente juntas
13.10 Clip clap video
13.30 Xafarranxo
14.00 Bellesa i poder
14.25 L'apuntador
14.30 Menjar bé
15.00 Cifras y letras
15.30 Grandes documentales
16.30 Primera sesión: «La busca»
18.00 Peligrosamente juntas
18.55 Redacció de la 2
19.00 Falcon Crest
20.00 L'informatiu vespre
20.30 Contrapunt
20.45 Barcelona retalls
21.15 Punto y aparte
22.00 Colecciones de la 2
23.30 Línea 900
00.00 Leyendas de Guitarra
00.30 Cine club: «La salida de la luna»

DIMECRES, 20

08.00 Peligrosamente juntas

12.00 Que bello es nacer
13.00 Clip clap video
13.30 Xafarranxo
14.00 Bellesa i poder

14.25 L'apuntador
14.30 Menjar bé
15.00 Cifras y letras
15.30 Grandes documentales
16.30 Primera sesión: «Camino de rosas»
18.00 Peligrosamente juntas

18.55 Redacció de la 2
19.00 Falcon Crest
19.50 Futbol: Final Copa Europa
22.30 L'informatiu vespre
22.45 El supercine de la 2: «Todo lo que quiso saber sobre el sexo y nunca se atrevió a preguntar»
00.00 Cine club: «The verlesote firme»

DIJOUS, 21

08.00 Peligrosamente juntas
13.10 Clip clap video
13.30 Tenis: Torneo femenino
15.00 Cifras y letras
15.30 Grandes documentales
16.30 Primera sesión: «Café Metropole»
18.00 Peligrosamente juntas
18.55 Redacció de la 2
19.00 Falcon Crest
20.00 L'informatiu vespre
20.30 Contrapunt
20.40 L'apuntador
20.45 Paralímpics: jocs sense barreres
21.15 Quién sabe dónde
22.00 Jueves cine: «Gatos salvajes»
00.00 Metropolis
00.30 Cine club: «El joven Torless»

DIVENDRES, 22

12.00 Hablando claro
12.30 Xafarranxo
13.00 Clip clap video
13.30 Tenis: torneo femenino
15.00 Cifras y letras

15.30 Grandes documentales
16.25 Redacció de la 2
16.30 Primera sesión: «Bugambilla»
18.00 Peligrosamente juntas
18.55 Redacció de la 2
19.00 Falcon Crest
20.00 L'informatiu vespre
20.30 Que bello es nacer
21.00 Lateral
21.30 Força Barça
21.55 L'apuntador
22.00 El Mirall: «Se permuta»
01.00 Va de cine
01.30 Alicia
02.30 Cine club: «Ana Bolena»

DISSABTE, 23

08.00 Area reservada
09.00 Força Barça
09.25 L'apuntador
09.30 Xafarranxo
10.00 Dibuja 2
10.30 Cine para todos: «El mejor regalo»
12.00 Concierto ORTVE
13.30 Tenis: Torneo femenino
15.00 L'informatiu cap de setmana
15.30 Ponte las pilas
16.30 N.B.A.
17.30 Hípica: Copa naciones
18.30 Cara B
19.00 Especial
19.45 L'informatiu cap de setmana
20.00 Sala 2
21.50 Ven al paralelo
23.00 Playa de China
00.00 La tabla redonda
01.00 En escena

canal
33

DIUMENGE, 17

12.15 **SIGNES DELS TEMPS**
13.00 Hoquei patins
14.30 Tennis Wita
15.00 Gol a gol
15.30 Tennis
17.25 Moments olímpics
17.30 Bàsquet NBA
18.30 Futbol americà
19.55 L'equalitzador
20.45 Thalassa
21.30 Gol a gol
23.45 Canal 34
01.15 Informe mundial CNN

ESPAIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

17.00 Gradul's, ara pot
17.30 Universitat oberta
17.55 Victor
18.10 Veïns
18.30 Planeta terra
19.50 Tot l'esport
21.55 Mil paraules
22.00 Les notícies del 33
22.15 El temps
22.20 Diners

DILLUNS, 18

19.25 Basquetmania
20.20 Sputnik concert
21.20 Gent del barri

22.30 Segle XX
23.25 L'hora d'Alfred Hitchcock

DIMARTS, 19

19.25 Basquetmania internacional
20.30 Bàsquet
22.30 Versió directa
23.30 Star Trek, la nova generació

DIMECRES, 20

19.25 Compte enrera
20.20 Els joves
20.45 Sputnik Rewind
21.15 Sorteig Lotto 6/49

21.25 Gent del barri
22.30 60 minuts
23.25 Els intocables

DIJOUS, 21

19.25 Motor a fons.
20.20 Els joves
20.45 Sputnik Cliptobroquil
21.15 Sorteig Super 10
21.20 Gent del barri
22.30 Fila 33: «La màquina de l'amor»
00.45 Una caseta al camp

DIVENDRES, 22

19.25 Futbol 92

20.20 Sputnik Total
21.20 Gent del barri
22.30 Tres catorze setze
23.15 Sputnik

DISSABTE, 23

12.00 Zona V
12.30 Sputnik total
13.00 Sputnik
14.00 VÍbria
14.15 Personal i intransferible
15.00 Més enllà del 2000
16.00 Esports dissabte tarda
20.00 Futbol
21.55 Flash notícies 33
22.00 Futbol americà

TV
1

DIUMENGE, 17
 07.30 Cada mañana
 08.00 Informe semanal
 09.00 **TIEMPO DE CREER**
 09.15 Concierto
 10.00 **EL DIA DEL SEÑOR - SANTA MISA**
 11.00 **PUEBLO DE DIOS**
 11.30 Parlamento
 12.00 Star street
 12.30 Hola Raffaella
 14.35 Dibujos animados
 15.00 Telediario-1
 15.35 Erase una vez las américas
 16.00 Sesión de tarde: «Merlín, el encantador»
 17.30 Club Disney
 19.20 Cuentos inolvidables
 19.50 Acompáñame
 20.30 Telediario-2
 21.05 Juzgado de guardia
 21.30 Domingo cine: «Sabe que está sola»
 23.25 Exposiciones universales, un mundo en Sevilla
 00.30 Literal
 01.00 Barcelona retalls
 01.30 Mucho jazz

ESPÀIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:

07.35 Cada mañana
 08.05 Nuevo día
 12.55 Avance telediario
 12.00 La dueña
 13.00 Teleuna
 13.30 El menú de cada día
 14.00 L'Informatiu migdia
 14.30 No te rías que es peor
 15.00 Telediario-1
 15.35 Rubi
 16.30 Pasa la vida
 19.30 Mc Gyver
 20.30 Telediario-2

DILLUNS, 18
 09.00 Sesión matinal: «Carta de presentación»
 10.50 De par en par
 16.30 Pasa la vida
 17.35 Garfield
 18.00 Harry y los Henderson
 18.20 Pasando
 19.00 De tal palo
 21.05 Tercera planta, inspección fiscal
 21.35 El precio justo
 23.25 A debate
 00.20 Diario noche
 00.40 Punto de vista
 00.50 En busca de la noticia
 01.40 Cine 92: «Natacha»

DIMARTS, 19
 09.00 Sesión matinal: «Nacha Regulez»
 11.00 De par en par
 17.35 Garfield
 18.00 Harry y los Henderson
 18.20 Pasando
 19.00 De tal palo
 21.05 Videos de primera
 21.40 Sesión de noche con... Clint Easwood: «Ruta suicida»
 23.45 En portada
 00.15 Diario noche
 00.35 Punto de vista
 00.45 En busca de la noticia
 01.35 **TESTIMONIO**
 01.40 Cine 92: «Las ratas»

DIMECRES, 20
 09.00 Sesión matinal: «Bésame mucho»
 10.35 De par en par
 17.35 Garfield
 18.00 Harry y los Henderson
 18.20 Pasando
 19.00 De tal palo
 21.00 Muñecas
 21.35 ¡Ay, vida mía!
 23.00 Tango
 00.00 Diario noche
 00.20 Punto de vista

00.30 Los australianos
 01.20 Cine 92: «Cásate y verás»

DIJOUS, 21
 09.00 Sesión matinal: «La Lola se va a los puertos»
 11.00 De par en par
 17.35 Garfield
 18.00 Harry y los Henderson
 18.20 Pasando
 19.00 De tal palo
 21.05 Noche de humor: «¿Quién es el jefe?» - «Objetivo indistret»
 22.15 El primi-juego
 22.30 Estrenos TV: «Un lugar llamado Cold Sassy»
 00.25 Diario noche
 00.45 Punto de vista
 00.55 Los australianos
 01.40 Cine 92: «Pelota de trapo»

DIVENDRES, 22
 09.00 Sesión matinal: «Besos perdidos»
 10.20 De par en par
 17.35 Más vale prevenir
 18.05 Nuestra peli...: «Pobre niña rica»
 19.55 Carros de juego
 21.05 Hola Raffaella

23.20 La ley de los Angeles
 00.15 Diario noche
 00.20 Alucine
 02.15 Cine 92: «El profesor patagónico»

DISSABTE, 23
 07.30 Cada mañana
 08.00 En portada
 08.30 Más vale prevenir
 09.00 **ULTIMAS PREGUNTAS**
 09.30 Campo y mar
 10.00 Hemingway, fiesta y muerte
 10.55 Ay, vida mía
 12.05 3, 2, 1... contacto
 12.30 No te cortes
 14.00 Rockopop
 15.00 Telediario-1
 15.35 Dibujos animados
 16.00 Sesión de tarde y aventura: «Camboya Express»
 18.10 La hora Warner
 19.05 Juego de niños
 19.35 Amigos olímpicos
 20.30 Telediario-2
 21.05 Informe Semanal
 22.00 Sábado cine: «El reportero de la calle 42» - «El clan del osos cavernario»
 01.45 Deporte noche

antena
3

DIUMENGE, 17
 07.00 Centímetros cúbicos
 07.45 3 de Antena 3
 08.30 Denver
 09.00 Archie i Sabrina
 09.30 La guardería del domingo
 11.00 Fútbol sala
 12.30 Peyton Place
 13.00 Polvo de estrellas: «El charro inmortal»
 15.00 Noticias
 15.30 El programa de Hermida
 20.30 Noticias
 21.00 Polvo de estrellas II: «Victor o Victoria»
 23.00 Noticias
 22.35 Noche de lobos: «Cortinas»
 01.00 Noticias del deporte
 01.30 De tu a tu

ESPÀIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:
 07.25 Aula 3
 07.53 La guardería
 09.25 Tan contentos
 09.30 Viva la salud
 10.03 La selva de cemento
 11.00 Atrévete
 12.03 Santa Barbara
 13.00 Bonanza

14.03 Noticias regionales
 14.30 Corazón de melón
 15.00 Noticias
 17.20 Teletienda
 17.33 La merienda
 19.20 Supermarket
 19.53 La ruleta de la fortuna

20.30 Noticias
 03.00 Aula3

DILLUNS, 18
 06.30 Los protectores
 07.00 Noticias del deporte
 15.30 Telecine: «Obsesionado con una mujer casada»
 19.03 Salvados por la campana
 21.00 El equipo «A»
 22.01 La película del lunes: «Desaparecido en combate II»
 00.00 Noticias
 00.30 Max Monroe, policía
 01.30 Cine recuerdo: «Pánico en las calles»

DIMARTS, 19
 06.30 La llamada del Oeste
 15.30 Telecine: «El justiciero»
 19.03 Somos diez
 21.00 Nuevos policías
 22.01 Película del martes: «Y no va más»
 00.00 Noticias
 00.30 La ley de McClain
 01.30 Historias de medianoche: «Quien le ha visto morir»

DIMECRES, 20
 06.30 Furia
 15.30 Telecine: «Matiste contra los cortadores de cabeza»
 19.03 Kappatoo
 21.00 Cinturón negro: «La pantera entra en acción»
 23.00 Como la vida misma
 00.00 Noticias
 00.30 Catalunya a fondo
 01.30 Cine para el recuerdo: «Yo soy yna camarera»

DIJOUS, 21
 06.30 La llamada del Oeste
 15.30 Telecine: «La chica de Tahití»
 19.03 Somos diez
 21.00 Luz de luna
 22.01 Farmacia de guardia
 22.30 De tú a tú
 00.00 Noticias
 00.30 En el calor de la noche
 01.30 Todo cine: «La fuerza de la venganza»

DIVENDRES, 22
 06.30 Aventuras en el lago
 15.30 Telecine: «El liquidador»
 19.03 El príncipe Bel Aire
 21.00 El gordo

22.30 Quedate con la copla
 00.00 Noticias
 00.15 La clave
 02.15 Cine: «Arma de dos filos»

DISSABTE, 23
 06.30 La llamada del oeste
 07.30 Aula 3. Sala de concierto
 07.05 El Barón
 09.00 Archie y Sabrina
 09.30 La guardería del sábado
 11.00 Las olimpiadas
 12.00 Los gladiadores de América
 13.00 Centímetros cúbicos
 14.03 Noticias regionales
 14.30 Los héroes de Hogan
 15.00 Noticias
 15.30 Farmacia de guardia
 16.00 Quedate con la copla
 17.30 Cosas de casa
 18.00 Polvo de estrellas I: «Soldado azul»
 20.03 Chicas con clase
 20.30 Noticias
 21.00 3 de antena 3
 22.00 Polvo de estrellas II: «El caso Gorenko»
 00.00 Polvo de estrella III: «Ella, escalofriante realidad»
 02.00 El programa de Hermida

tele
5

DIUMENGE, 17
 07.20 Entre hoy y mañana
 08.00 Superguay del domingo
 10.30 Pressing catch
 11.00 Que gente tan divertida
 11.30 La 5ª Marcha
 12.00 El Sheriff chiflado
 13.05 Helicóptero
 14.00 Vivan los compis
 15.00 Humor amarillo
 15.30 Cine fiesta: «Fuga del planeta de los simios»
 17.30 Tutti frutti
 18.50 Las pesadillas de Freddy
 19.40 Xuxa Park
 21.20 Vivan los novios
 22.00 Vip noche
 24.15 Entre hoy y mañana
 01.10 Petrocelli
 02.50 Madrugada pop

ESPÀIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:
 07.20 Entre hoy y mañana
 08.00 Desayuna con alegría
 08.55 Alicia
 09.20 Viente de alquiler
 09.55 Vacaciones en el mar
 12.45 Telecinco ¿Digame?
 12.55 Entre platos anda el juego
 13.30 «...A mediodía alegría»
 14.00 «Médico precoz»
 14.30 Queridos padres
 16.45 «María de Nadie»
 17.30 Vip Guay
 18.00 Super Guay
 19.30 Hablando se entiende la basca
 20.00 Hoy
 20.05 Su media naranja
 20.45 Telecupón
 21.05 Manuela
 00.00 Entre hoy y mañana

DILLUNS, 18
 10.45 Cine corazón: «Esta es la noche»
 15.00 Cine te amo: «Lisboa»
 22.00 Gran pantalla: «Magia negra»
 00.40 Campeones
 01.40 Mannix
 02.40 Arco iris

DIMARTS, 19

10.45 Cine corazón: «Historia de Oliver»
 15.00 Cine te amo: «Apagón en Nueva York»
 22.00 Amor, humor y música: «Un rayo de luz»
 00.30 Hablando se entiende la gente
 01.30 Mannix
 02.30 Las chicas con las chicas

DIMECRES, 20
 10.45 Cine corazón: «La muerte de Lord Edgware»
 15.00 Cine te amo: «Cuando llegue la primavera»
 22.00 Cine 5 estrellas: «El príncipe de Zamunda»
 01.00 Pressing boxeo
 02.00 Mannix

DIJOUS, 21
 10.45 Cine corazón: «Espejo oscuro»
 15.00 Cine te amo: «El as»
 22.00 Silencio, se ríe: «El Señor está servido»
 23.50 Silencio Benny Hill
 00.50 Hablando se entiende la gente
 01.50 Los angeles de Charlie
 02.50 Mannix

DIVENDRES, 22
 10.45 Cine corazón: «Miedo a salir de noche»
 15.00 Cine te amo: «El cielo coronado»
 22.00 Sensación de vivir
 22.50 Tutti frutti
 00.50 Hablando se entiende la gente
 01.50 Los angeles de Charlie
 02.50 Mannix

DISSABTE, 23
 07.15 Entre hoy y mañana
 07.55 «Superguay sábado»
 10.30 Las chicas con las chicas
 11.00 Humor amarillo
 11.30 Pressing catch
 12.05 El sheriff chiflado
 12.50 Telecinco, ¿Digame?
 14.50 Hablando se entiende la basca
 15.30 Cine fiesta: «Votad al señor Alcalde»
 17.15 Jóvenes jinetes
 18.10 A fuerza del cariño
 19.05 Apartamento para tres
 19.40 Queridos padres especial
 21.05 Manuela
 22.00 Vivan los novios
 22.45 Humor cinco estrellas
 00.00 Entre hoy y mañana
 03.00 Vip noche

COMENTARI TV

Els inquestionables

Resulta sorprenent adonar-se de com avui dia tot esdevé qüestionable. No hi ha setmana que passi que, en qualsevol dels diferents canals de televisió, no debatin ni es discuteixin públicament diferents afers, ja sia de la vida nacional, de l'àmbit internacional. Malgrat tot encara que sóc de les persones que m'inclino a la conversa i als canvis d'impressió, sembla que ens hem oblidat que hi ha realitats, inherents a la pròpia naturalesa humana, que de cap de les maneres no seran mai qüestionables. Bé, potser sí que hi haurà més d'un que opinarà d'aquests fets o situacions amb tossuderia i l'esperança que de tant parlar-ne canviïn en el seu contingut... Però el que mai no es podrà aconseguir és mutar la integritat de la naturalesa radical de l'home, ni els seus principis bàsics malgrat els esforços reiterats dels mitjans de comunicació, societat, cultures, etc.

Més d'un cop ens han volgut vendre la màxima que totes les opinions són acceptables. Doncs, sento molt dir-ho però no és així. Un altra cosa és que les persones que emeten aquestes opinions siguin molt valuoses i dignes del nostre respecte però no tothom té els mateixos coneixements no estan informats en el mateix grau de coneixença com per emetre públicament segons quines afirmacions...

Aprenquem, doncs, a no jutjar frívolament i a valorar aquesta que ha estat sempre una gran virtut: la prudència...

■ Mercè Pérez i Lorda

Telespectadors Associats de Catalunya
 Plató 14, entl. 2ª - Tel: 200 13 39 - 08021 BARCELONA

VARIS

NOVA RESIDÈNCIA GERIÀTRICA. assist. med. sanitària. Alimentació adeq. vista exc. tracte familiar. Tel. 418 80 76.

INFERMERA vol rebre classes italià per professora nativa catòlica. Tel. 490 37 59

S'OFEREIX Sra. 43 anys per atendre i acompanyar persona sola anciana o malalta, tardes. Experiència i seriositat, amb referències. Tel. 212 54 75

SRA. amb experiència i referències es necessita per cuidar ancians a residència fora de Barcelona. Truqueu al tel. 668 55 52

S'OFEREIX Sr. culte 50 anys de de gents per a treballs auxiliars d'oficina i preferiblement botiga. Experiència, seriositat i referències. Truqueu al tel. 212 54 75 de 2 a 5 i de 21 a 24

NOIA 30 anys li agradaria conèixer, catòlic practicant fins seriosos. Escriure (amb adreça) ap. correus 1242. 43080 Tarragona

SRA. 3º edat ofereix compartir pis cèntric a l'Eixample a Sra. sola, amb bones ref., a canvi de companyia i petits serveis els caps de setmana. Truçar al tel. 453 46 66

FUNDACIÓ cultural busca col·laboradora per secretària a Barcelona. Tel. 217 96 53 de 17 a 20 h.

ATENCIÓ nuvis: marxa nupcial, Ave Maria, cant dels ocells, etc. són alg. cançons que podem cantar en el vostre casament. Interessats 798 02 44

SRA. S'ofereix a hores de 10 a 14. Tel. 336 61 98. Truqueu a partir 9 h.

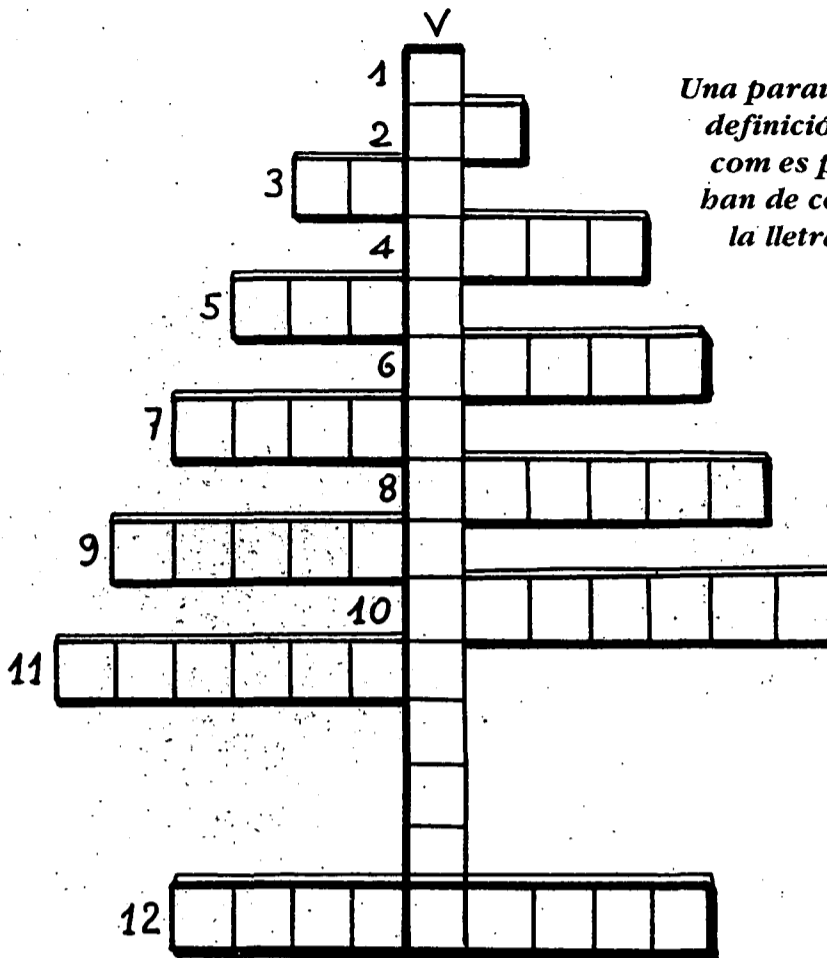
RESTAURACIÓ d'imatges i altars. Sr. Eduard Melendez. Tel. 751 50 44

TEAS

Taller escola d'Arts
Sumptuàries
Centre d'Educació especial
Dedicat a disminuïts
psíquics
A partir dels setze anys
Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora
Cultura General
Recuperació Física-Logopèdia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic
Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

ENCREUATS

per Rosa Collell

L'AVET

Una paraula vertical, segons la definició i a dreta i esquerra, com es pot veure en el dibuix han de coincidir els mots amb la lletra de la vertical també segons la definició.-

A LA VERTICAL: Moviment polític orientat a combatre una revolució o a neutralitzar-ne els efectes.-

- 1- Cent.-
- 2- Nom d'arbre.-
- 3- Univers.-
- 4- Municipi d'Osona.-
- 5- Estimar.-
- 6- Que presta atenció.-
- 7- Orar.-
- 8- Impremir un llibre, un periòdic, etc.-
- 9- (A l'inr.) Planta boscana de flors morades i oloroses.-
- 10- Amagar, apartar de la vista.-

- 11- Execució d'una sèrie d'obres musicals a càrrec d'un sol intèrpret.-
- 12- Que produeix sucre (fem.).-

Solució

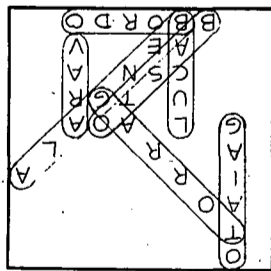
Vertical: Contraevolució.-
1- C.- 2- Om.- 3- Món.- 4- Tona.- 5- Amar.- 6- Aient.- 7- Resat.- 8- Editar.- 9- reioV.- 10- Ocul.-
lar.- 11- Recital.- 12- Glicògena.-

SOPA DE LLETRES

per Montserrat Albert

ENCARA QUE TOTS 7
S'ASSEMBLEN, NO TOTS ENS
AJUDEN A CAMINAR

Y O A N Y R O S L Y
E T F O R Y O R I E
S A O P R I N T E M
T I T R F L Y I A A
A A E Y R A I G L A
B G N L I A O A L N
L D I U X T G R U R
E O O C S N O A I S
I O N A E N Y V S O
O R B B O R D O I R

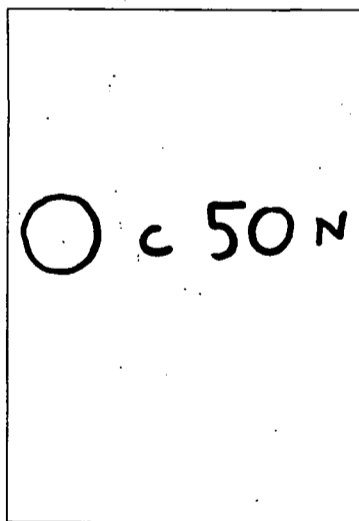

Gaiano - Basto - Bengala - Bordó -
Carro - Garro - Bacul

JEROGLÍFC

per Núria Albert

NO CONFIEU EN NINGÚ

Solució al 659

CON ve baixa R
convé baixar

FILATÈLIA

per Enric Graupera

SANT MEHINRAD

Segell del Vaticà, 1961, d'una sèrie de 3 segells commemorant l'11è. Centenari de la mort d'aquest sant. Sant Mehinrad nasqué al castell de Sülchen, Suàbia, i morí en el monestir per ell fundat d'Einsiedel (Suïssa), l'any 861. Estudià a l'abadia de Richenau, el 821 s'ordenà diaca i després abraçà la vida monàstica. Més tard féu vida eremítica durant 26 anys a la muntanya d'Etzel, fins que uns malfactors li llevaren violentament la vida. El lloc on morí màrtir es féu famós per la miraculosa imatge de la Verge Maria que tenia amb ell.

Pelegrinatge per França

Del 17 al 28 d'agost

Visitant els llocs on van viure i morir:

- SANTA TERESA DE L'INFANT JESÚS a Lisieux
- SANT LLUÍS M.º GRIGNON DE MONTFORT, La Rochell, Poitiers
- SANTA BERNADETTE SOUBIROUS, Nevers
- SANTA CATALINA LABOURÉE i SANT VICENS DE PAÛL a París.
- SANTA MARGARITA M.º D'ALACOQUE, (Manifestacions del Sagrat Cor de Jesús) Paray-le-Monial
- SANT JOAN M.º VIANNEY (patró dels rector) Ars
- SANT FRANCESC DE SALES a Annecy
- Santuàries Marians de:
- NTRA. SRA. DE LA MEDALLA MIRACULOSA, a París
- NTRA. SRA. DE LA SALETTE, als Alps

Les importants abadies de:
SOLESMES, MONT SAINT MICHEL i SANT BENOIT i algunes catedrals.

Informació i reserva:
Apostolat Divina Misericòrdia. Tel. 426 16 22

ESCACS

per Jaume Mora

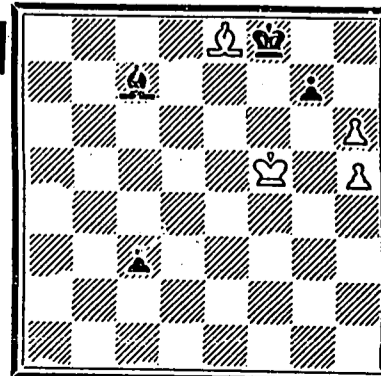
DIAGRAMA 429

Negres juguen i guanyen

Mala cosa és coronar peó de torre a casella negra si l'alfil vostre va per blanc. Però aquesta és una excepció fins i tot divertida.

Solució al diagrama 428

1...Tg3-h3+, 3 Rh4-g4 f7-f5+, 3 g5xf6 f2-f1=D 0-1

Dissabte, 30 de maig

ens aplegarem al santuari de la patrona de Catalunya

TROBADA A MONTSERRAT

Diada anual de germanor dels
amics i els subscriptors, de
lectors i els pelegrins de

**Catalunya
Cristiana**

Per una millor
organització,
us demanem de telefonar
al (93) 301 37 18, abans
del dia 20 de maig,
per tal de reservar el
dinar, i el lloc a l'autocar
en el cas de no
anar-hi amb mitjans
propis.

PREU

DINAR: 2.050 Pts.

AUTOCAR: 800 Pts.

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Pl. Urquinaona 11, 3r. 3^a A - Tel. (93) 301 37 18; Fax: 302 32 64 - 08010 Barcelona

LITÚRGIA / CULTURA

Nº
57

SUPLEMENT DE CATALUNYA CRISTIANA

L'ESGLÉSIA CELEBRA

➤ a cura de PIETAT CAMPAJÓ

17 de maig. Diumenge V de Pasqua. Lectures: Primera Fets 14:21b-27; Salm 144; segona Ap 21:5a; tercera Jo 13:31-33a.34-35.

18 de maig. Dilluns de la V setmana de Pasqua. Lectures: Primera Fets 14:5-18; Salm 113; segona Jo 14:21-26.

19 de maig. Dimarts de la V setmana de Pasqua. Lectures: Primera Fets 14:19-28; Salm 144; segona Jo 14:27-31a.

20 de maig. Dimecres de la V setmana de Pasqua. Lectures: Primera Fets 15:1-6; Salm 121; segona Jo 15:1-8.

21 de maig. Dijous de la V setmana de Pasqua. Lectures: Primera Fets 15:7-21; Salm 95; segona Jo 15:9-11.

22 de maig. Divendres de la V setmana de Pasqua. Lectures: Primera Fets 15:22-31; Salm 56; segona Jo 15:12-17.

23 de maig. Dissabte de la V setmana de Pasqua. Lectures: Primera Fets 16:1-10; Salm 99; segona Jo 15:18-21.

Litúrgia de les Hores

Setmana 1

Diumenge: Tot propi.

Dilluns: De fèria.

Dimarts: De fèria.

Dimecres: De fèria.

Dijous: De fèria.

Divendres: Sta. Joaquina de Vedruna. A Barcelona, Tarragona i Vic, Memòria obligatòria.

Dissabte: De fèria. Vespres I de demà.

Edita: *Fundació Catalunya Cristiana*

14 de maig de 1992

CALENDARI

Diumenge, 17 de maig. V de Pasqua. St. Pasqual Bailon, cfr. i Sta. Restituta, vg. i mr.

El sol surt a les 4,30 i es pon a les 19,05 —hora solar.

Dilluns, 18 de maig. Sts. Joan I, p.; Fèlix de Cantalici, b. i Pròsper, arq.

Dimarts, 19 de maig. Sts. Pere Celestí, p. i Iu, pvre. mr. Festa major a Belcaire d'Urgell i Vilajuïga.

Dimecres, 20 de maig. Sts. Bernardí de Siena, franc.; Boi, mr. i Sta. Basília, vg. mr.

Dijous, 21 de maig. Sts. Secundí, mr. Valent, b. mr. i Sta. Virgínia, vda.

Divendres, 22 de maig. Stes. Joaquina de Vedruna, fdra.; Rita de Càssia, vda. mja. i Quitèria, vg. mr.

Festa major a Bonastre, Corbins, Linyola i Sanaüja.

Dissabte, 23 de maig. Sts. Desideri, b. i Joan Bta. de Rossi, pvre.

Festa major a Bovera i Els Omells de Na Gaia.

D'ACÍ I D'ALLÀ

LA FELICITAT:

Quina?

➤ PERE CAMPÀS BONAY *Monestir de L'Estany*

Suposant que suposéssim que existissin molts déus un dels quals fos el déu encarregat de concedir la felicitat a la persona que la hi demanés, aquest déu del panteó estaria sempre en atur, sense fer res, si diguéssim: —"Et donaré la felicitat quan sàpigues dir-me quina i descriure-me-la.

La felicitat: quina?

➤ Pictat Campmajó

L'onze de maig recordàvem Sant Ponç, patró de les herbes remeieres i boscanes. Aquest sant bisbe és molt estimat a Catalunya, tot i que no en sabem gaires coses de la seva biografia.

Sant Ponç fou un dels primers màrtirs del cristianisme durant la persecució de l'emperador Valerià. Fou martiritzat l'any 258 a la ciutat de Cimiez, actual barriada de Niça, França. La ciutat fou arrasada posteriorment pels qui, procedents de la Llombardia, varen saquejar-la, restant solament dempeus l'abadia de Sant Ponç. Posteriorment les seves relíquies foren traslladades al monestir de Tomiers —al Llenguadoc— que el papa Joan XXII instaurà com a seu episcopal.

La fira de Sant Ponç

És típic al carrer de l'Hospital de Barcelona, on l'onze de maig té lloc cada any la "Fira de Sant Ponç". És un antic i popular mercat d'herbes, fruits, mel i altres llepoleries de caire casolà, de les quals sant Ponç n'és patró.

En aquesta fira s'hi poden trobar herbetes remeieres que deixen sentir la seva flaire en l'ambient primaveral de la diada; menta, marialluïsa, camamilla, poniol, romaní, farigola, són al típic carrer per emplenar d'aromes l'ambient ciutadà, que no el deixa en oblit, fins al punt que s'han escrit poesies i obres de teatre, recordant

Sant Ponç, protector de les herbes remeieres i boscanes

l'ambient evocador de temps passats, quan Barcelona era més reduïda i el carrer s'honorava amb l'Hospital de la Santa Creu, actualment convertit en Biblioteca de Catalunya, on ben a prop hi veiem encara la Reial Acadèmia de Medicina i Cirurgia, institució històrica de prestigi, l'hemicicle quirúrgiques que utilitzà el gran anatomista i cirurgià, Antoni de Gimbernat —1742-1790.

En altres llocs de Catalunya

També és recordat amb fervor aquest màrtir en altres llocs de Catalunya i a les illes, com a Sant Julià de Vilatorrada, a Sant Feliu de Guíxols i a Puigsec (Osona), així com a Sòller —Mallorca—, on en la capella d'un antic casal

—existent ja el 1686— el dia 22 de maig hi té lloc el típic "Aplec del pa", sense deixar en oblit, pel seu interès arquitectònic, el monestir romànic de Sant Ponç, erigit prop de Corbera, al Baix Llobregat, on el dia 9 de maig el cardenal Narcís Jubany va presidir una missa al seu recinte, l'existència del qual és testimoniada des de l'any 1096, essent prior un tal Salamon o Salomón, tot i que es desconeix amb certesa qui en fou el veritable constructor o impulsor. Així parlàvem d'altres llocs on és evocat el pas d'aquest Sant, que deixà entre els seus devots el perfum constant de l'amor i de la seva fidelitat al Senyor, donant la vida per Crist i alhora ser el protector de les herbetes remeieres i boscanes, com a humils però efectives criatures de Déu.

Un dia vaig sentir, a santa Maria Major, una guia que explicava a un grup de pelegrins la seva opinió sobre la basílica de Sant Pau extramurs: "No val la pena visitar-la! Fou refeta el segle passat, després d'un incendi que la va destruir gairebé completament".

Si es tractés de discutir aquesta afirmació hauríem de dir: és cert que la basílica de Sant Pau fou destruïda en gran part per un incendi al segle passat, però es va salvar pràcticament tota la part del presbiteri, a partir de l'arc triomfal; i, sobretot, la basílica de Sant Pau cal visitar-la si es tracta de fer un pelegrinatge a Roma, i no simplement una visita de museus: a la basílica de Sant Pau hom venera el sepulcre de l'Apòstol, i això és el motiu més important. Heus aquí perquè, avui, en l'esplendor de la cinquantena pasqual, em sembla adient visitar aquesta basílica, cercant de venerar el record d'aquell que fou el gran predicador del misteri de Crist: "Si Crist no hagués ressuscitat, no té cap fonament la nostra predicació, no té cap fonament la nostra fe" (1 Corintis, 15,14).

Abans d'entrar

A la basílica de Sant Pau cal entrar-hi per la porta de la façana, i no cedir a la facilitat entrant per la sagristia. Només situant-se davant el quadripòrtic que precedeix la façana principal hom aconsegueix la visió de conjunt i, sobretot, hom pot preparar-se a entrar a la basílica. Encara que refet després de l'incendi, el quadripòrtic actual conserva la seva funció d'ambient intermedi entre el carrer i la basílica. Un pòrtic així tenia també l'antiga basílica de Sant Pere al Vaticà, i la columnata actual —de Bernini— vol ser encara el substitutiu d'aquella estructura, sense però acabar d'aconseguir l'aire de recolliment que té el pòrtic de Sant Pau.

Al centre, enmig d'un jardí simple i ben acurat, una gran estàtua de sant Pau amb l'espasa a la mà, mentre a l'angle de la dreta, en un lloc discret, hi ha una estàtua del deixeble de Pau, l'evangelista Lluc. Tot d'una ens trobem situats: l'home de la Paraula de Déu, vibrant com una espasa que traspasa fins a l'interior de l'home, i deixa al descobert les profunditats de l'esperit, i el deixeble que ha escoltat

VIURE EN L'ESGLÉSIA

> a cura del Dr. PERE TENA

Visita pasqual a la basílica de Sant Pau

L'Apòstol i ha viscut amb ell les primeres experiències en terra d'Europa, i les ha deixat consignades per a la comunitat cristiana de tots els temps. Ambient de fe, d'universalisme, de missió, d'Església dels orígens i del retorn del Senyor.

Més que no pas passar directament a la porta d'entrada per entremig del jardí, és interessant donar la volta sota el pòrtic. D'aquesta manera, gairebé involuntàriament, hom forma una processó d'entrada vers la basílica, donant temps a la preparació espiritual per visitar el sepulcre de l'Apòstol. Quan aquesta processó s'acompanya amb un cant —les lletanies dels sants, per exemple— adquireix tot el seu relleu.

Les portes

I heus aquí que estem a les portes. Les actuals són recents (1931), dirigides en la seva decoració per l'aleshores abat de Sant Pau, el que després serà Cardenal Schuster, arquebisbe de Milà. No és perquè sí que les portes de Sant Pau i les de la catedral de Milà s'assemblen tant del

punt de vista artístic. Cada un dels dos ventalls està dedicat a un dels dos Apòstols, Pere i Pau, amb escenes de la seva vida. Però el més interessant és la creu platejada que ocupa tot el centre de la porta, decorada tota ella amb pàmpols, com una vinya. La imatge és suggestiva: és la de l'Església, la imatge de la comunió en una sola vida, la de Crist cep veritable.

Aquesta imatge és molt antiga en referència a les portes de Sant Pau. Quan hom entra a la basílica, tot just darrera la porta santa, prova l'antiga porta principal, elaborada a Constantinoble l'any 1070: sobre la porta, una inscripció igualment antiga, "Ego sum vitis" (Jo sóc el cep).

La història d'aquesta antiga joia bizantina és interessant. L'any de la seva fabricació és exactament quatre abans de la ruptura entre l'Església d'Orient i la d'Occident (això succeí l'any 1074), i les portes foren construïdes precisament en la ciutat on aquesta ruptura es va consumir, Constantinoble. Després, aquestes portes sofriren l'incendi del segle passat, i fou Joan XXIII, després d'anunciar en aquesta basílica de Sant Pau l'any 1959 la seva decisió de convocar un Concili ecumènic, el qui volgué que fossin restaurades. La nova col·locació a la basílica la va decidir Pau VI, l'any 1967.

Aquesta petita història converteix aquest objecte en un símbol permanent de la voluntat d'unió de les Esglésies cristianes, i fa de la basílica de Sant Pau, com ho és també la de Sant Pere, un lloc privilegiat per recordar el Concili Vaticà II. ¿No fou sant Pau el qui, a la carta als efesis, feia aquelles afirmacions contundents: "Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare"?

Un sol Senyor

Potser són aquestes paraules les que s'adiuen més a la impressió que hom té en entrar a la basílica. El rostre de Crist que domina el centre de l'arc triomfal —el mosaic més antic— i la gran figura de Crist assegut entre els Apòstols que ocupa el centre de l'absis, en són el comentari visual. Hom pensa en l'afirmació de l'Apòstol: "Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell (Crist), cap de tot, l'ha fet cap de l'Església" (Efesis 1,22).

LECTURES BÍBLIQUES

Cicle litúrgic "C" / DIUMENGE V DE PASQUA

Primera lectura

"Anunciaven a tota la comunitat tot el que Déu havia fet junt amb ells"

La narració de l'última etapa del primer viatge de missió és esplèndida: els missioners no són uns solitaris, una mena de franc-tiradors; la comunitat que els ha acomiadat i "confiat a la gràcia de Déu" s'interessa pel seu treball. I els convertits de nou no viuen pas al seu aire, sinó que reben preveres perquè tinguin cura de la comunitat, com ho han fet inicialment els apòstols. L'Església viu!

LECTURA DELS FETS DELS APOSTOLS (14:21b-27)

En aquells dies, Pau i Bernabé se'n tornaren a Listra, a Iconi i a Antioquia. Confortaven els convertits de nou i els exhortaven que es mantinguessin fidels a la fe. Els recordaven que per entrar al Regne de Déu hem de passar per moltes tribulacions. Ordenaren preveres en cadascuna de les comunitats, i amb pregàries i dejunis els encomanaren al Senyor, en qui havien cregut. Continuaren el seu viatge a través de Pisídia i arribaren a Pamfília. Després d'anunciar a Perga la paraula, baixaren a Atàlia, i d'allà se'n tornaren per mar a Antioquia, des d'on la comunitat els havia confiat a la gràcia de Déu perquè duguessin a terme l'obra que acabaven d'acomplir. Així que arribaren, reuniren la comunitat per anunciar-los tot el que Déu havia fet junt amb ells, i que Déu havia obert les portes de la fe als qui no són jueus.

Salm responsorial

"Beneiré el vostre nom per sempre, Déu meu i Rei meu"

L'evangelització és, en definitiva, obra de Déu. Per això els missioners Pau i Bernabé "fan conèixer als homes les gestes del Senyor" i d'aquesta obra de Déu cal donar-ne gràcies a Ell.

SALM 144: 8-9,10-11,12-13ab (R.: 1)

El Senyor és compassiu i benigne,
lent per al càstig, gran en l'amor.
El Senyor és bo per a tothom,
estima entranyablement tot el que ell ha creat.

**R. Beneiré el vostre nom per sempre.
Déu meu i rei meu.**

Que us enalteixin les vostres criatures,
que us beneixin els fidels;
que proclamïn la glòria del vostre Regne
i parlin de la vostra potència. **R.**

Que facin conèixer als homes les gestes del Senyor,
la magnificència gloriosa del seu Regne.
El vostre Regne s'estén a tots els segles,
el vostre imperi, a totes les generacions. **R.**

Segona lectura

"Déu ens eixugarà dels ulls totes les llàgrimes"

Fins el diumenge passat, els fragments de l'Apocalipsi es referien a la glòria de Crist, Anyell gloriós, encara que com degollat. Avui el fragment correspon a la darrera part de les visions, i es refereix a la glòria de l'Església. Les imatges són importants: l'Església és el nou poble de Déu, que té en Ell el seu origen ("baixa del cel"), i—com deien els profetes d'Israel—és com una núvia per al Senyor. Jerusalem és la ciutat on Déu volgué habitar enmig d'Israel; però l'Església és la nova Jerusalem, perquè en l'Església està sempre present el Senyor, ja ara, anunciant la presència definitiva de la consumació celestial. Tot això —la novetat!— és obra de Déu.

LECTURA DEL LLIBRE DE L'APOCALIPSI (21:1-5a)

Jo, Joan, vaig veure un cel nou i una terra nova. El cel i la terra d'abans havien desaparegut i de mar ja no n'hi havia. Llavors vaig veure baixar del cel, venint de Déu, la ciutat santa, la nova Jerusalem, abillada com una núvia que s'engalana per al seu espòs, i vaig sentir cap a l'indret del tron una veu forta que cridava: "És el tabernacle on Déu es trobarà amb els homes. Viurà amb ells, ells seran el seu poble i el seu Déu serà Déu-que-és-amb-ells. Els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni penes. Les coses d'abans han passat". Llavors el qui seia al tron afirmà: "Jo faré que tot sigui nou".

Tercera lectura

"Us dono un manament nou: Que us estimeu els uns als altres"

La segona part de la cinquantena pasqual —la setmana quarta ha estat el centre— està marcada per la lectura, als evangelis dominicals i serials, de les paraules de comiat de Jesús als deixebles. El text que forma l'evangeli d'avui és el començament d'aquestes paraules, i marca el conjunt: el manament nou. L'amor dels deixebles és nou perquè ve de Déu. El manament nou, complert pels deixebles, els manifesta com el nou poble de Déu.

EVANGELI SEGONS SANT JOAN (13:31-33a.34-35)

Quan Judes va ser fora del cenacle, Jesús digué: "Ara el Fill de l'home és glorificat, i Déu és glorificat en ell. Si Déu és glorificat en ell, és que també Déu el glorificarà en Déu mateix, i el glorificarà ben aviat.

Fillets, és per poc temps que encara estic amb vosaltres. Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres. Tal com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres. Per l'estimació que us tindreu entre vosaltres tothom coneixerà si sou deixebles meus".

Comença el darrer discurs de Jesús

(Jo 13:31-33a.34-35)

Dijous, 14 de maig de 1992

E "Ara el Fill de l'home és glorificat"

ls darrers diumenges de pasqua es llegeixen en la litúrgia de la missa dominical els fragments més importants de l'anomenat darrer discurs de Jesús segons el quart evangeli. Aquesta lectura es fa al llarg dels tres cicles. Avui llegim el començament del discurs de la cena. En aquest curt fragment introductorí hi trobem tres temes que es complementen fins a formar un tot compacte: la glorificació de Jesús (vv. 31-32), l'anunci de la separació (v. 33) i el manament de l'amor (vv. 34-35).

És al llevant de taula, després de la cena, que Jesús s'esplaiava amb els seus deixebles. Queden enrere aquells altres auditoris del temps del ministeri, tan complexos, integrats per gent que creien, gent que es negaven a creure i enemics que l'espiaaven per poder fer-lo caure. Acabava d'explicar amb gestos i paraules el significat profund de la mort a la qual es dirigia. El lavatori dels peus dels deixebles no és altra cosa que una dramàtica catequesi sobre la realitat d'una mort que renta els deixebles i els uneix a Jesús (vv. 4-10a). Al·ludeix a Judes, que el traïria, i se sent profundament emocionat (vv. 11-30). Fora Judes, en un ambient d'entranyable intimitat, Jesús obre el cor als deixebles. Ara el Fill de l'home és glorificat, i Déu és glorificat en ell (v. 31). És revelador aquest ara amb què Jesús comença el seu parlament. Expressió de la seva pregona emoció per haver arribat ja a la seva hora (Cf. v. 1): Finalment ha arribat l'hora de la glòria. Tota la vida de Jesús ha estat una ascensió impàrable cap a aquest ara. La glòria de Jesús és la glòria del Pare; i no és altra cosa que la realització total i perfecta de la voluntat de Déu, que es manifesta de forma visible i poderosa en la mort i resurrecció de Jesús. Quan l'evangelista redacta aquestes pàgines, feia ja anys que els fets històrics de la glorificació de Jesús havien esdevingut. Eren fets passats, certament, segons la perspectiva terrenal de temps i espai. El text grec d'aquest verset diu textualment: Ara el Fill de l'home ha estat glorificat, i Déu ha estat glorificat en ell. En perspectiva d'eternitat, però, el fet redemptor —la glorificació— és sempre actual: Ara. I en visió d'Església, aquest ara s'endinsa cap al futur. Abasta tota la història de la humanitat. Si Déu és —literalment: ha estat— glorificat en ell, és que també Déu el glorificarà en Déu mateix, i el glorificarà ben aviat (v. 32). Tal com Isaïes havia ja entrevist profèticament (52:13ss), la glòria de Déu ens és revelada per la mort i la resurrecció de Jesús, el Servent, que així ha entrat al cel dels cels i seu a la dreta del Pare, fins que torni a glorificar definitivament tots els redimits.

F L'adéu

illets, és per poc temps que encara estic amb vosaltres (v. 33a). El leccionari litúrgic omet la resta del verset: Després em buscareu, però ara us dic també a vosaltres allò que vaig dir als jueus: Allà on jo vaig, vosaltres no hi podeu venir. És l'adéu de Jesús als seus. Jesús se'n va, els deixebles es quedaran sense la seva companyia, i això és motiu de tristesa, de

sofriment per part d'ells. Per això comença la seva revelació amb un mot ple de tendresa: **Fillets**. Expressió que si es troba set vegades en 1Jo, en l'evangeli sols la trobem aquí. Davant la seva imminent partença—encara una mica sóc entre vosaltres, diu literalment el text grec (v. 33)— Jesús es mostra als seus amb l'amor entranyable del pare que es commou contemplant la solitud dels seus fills. Ell se'n torna al Pare, ha sortit de Déu i torna a Déu, i això és per a ell motiu d'una joia immensa. Els deixebles, però, de moment resten ací, aparentment sols. Buscaran l'amic i el mestre i no el trobaran, acostumats com estan a la seva presència física. Allà on va Jesús, ara ells no poden anar-hi. Hi aniran després (v. 36). Perquè per anar al Pare cal fer "el pas" a través de la frontera de la mort, que, gràcies a Jesús, deixa de ser el mur impenetrable contra el qual s'estavella la vida humana. Dintre d'una mica, l'endemà mateix, la mort de Jesús obrirà el gran esvoranc en la mort de tots i amb ell tots podrem passar a l'altre costat del mur. Serà Pasqua.

U El manament nou

s dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres; tal com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres (v. 34). Jesús inicia els deixebles a descobrir la seva presència entre ells a través del signe de l'amor. Així l'amor entre els deixebles —l'amor en l'interior de l'Església— esdevé com un signe sacramental de la presència de Jesús ressuscitat. No es tracta d'una recomanació, com la que fa el pare en el seu llit de mort als fills que s'han aplegat al seu redós: Mireu d'estimar-vos. És un manament, l'autèntic testament del Mestre i Senyor: **Estimeu-vos**. I un manament nou. Als antics els va ser dit que estimessin el proïsme com a ells mateixos. La novetat del manament de Jesús als deixebles no es fonamenta en l'egoisme del qui s'estima ell mateix, sinó en la generositat de Déu que dona la vida: **Tal com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres**. I en el v. 1, l'evangelista ens ha advertit que Jesús va estimar els seus fins al final, fins a donar la vida per ells. Vet aquí l'abast del manament de Jesús als seus deixebles, i a tots els qui integrem la seva Església. És tracta d'estimar tots els redimits —que és tota la humanitat— però començant pels més propers, pels de dins. Que són els qui reben la missió d'anar pertot arreu anunciant la Bona Nova de la salvació. I el compliment exacte d'aquest manament innovador i revolucionari constitueix la garantia de l'autenticitat dels evangelitzadors, la seva credibilitat: **Per l'estimació que us tindreu entre vosaltres tothom coneixerà si sou deixebles meus** (v. 35). És a través de l'amor fratern que es demostra que l'esperit de Jesús és amb nosaltres. Vet aquí un tema de rigorós examen de consciència eclesial, per a tothom i per a tots els temps, però sobretot per ser meditat i aprofundit ara i ací, on es veuen tantes crispacions i marginacions entre els que ens diem —i volem ser— deixebles de Jesús. En els vv. següents (36-38), l'evangelista ens diu la dificultat d'entendre correctament i en tota la seva exigència el manament nou del seguiment de Jesús.

Francesc Cima i Garrigó

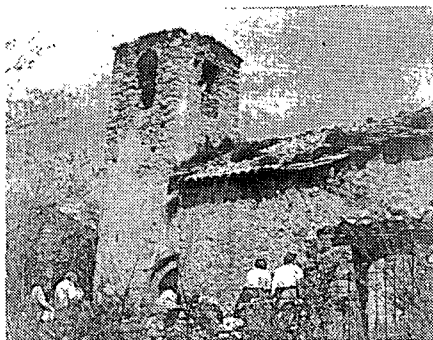
Dibuixos d'Emili Badiella

**CONVERSES AMB L'ERMITÀ
DE SANT MIQUEL DE TURBIANS**

Francesc Cima i Garrigó

Dibuixos d'Emili Badiella

**CONVERSES AMB L'ERMITÀ
DE SANT MIQUEL DE TURBIANS**

PRÒLEG

*"Aquae furtivae dulciores sunt,
et panis absconditus suavior"*
Prov. 9,17

El llibre que tens a les mans, estimat lector, es llegeix com un vas d'aigua fresca a l'estiu. Tot aquest llibre ha estat escrit, com us n'anireu adonant, sense la més mínima preocupació que el titllessin d'això o d'allò. L'única intenció de l'autor —gens preocupada, per altra banda—, ha estat oferir-nos un vas d'aigua fresca. Llegiu-lo i us en convencereu. El pensament de l'"Ermità" raja a doll, com d'una font dels contraforts del Pirineu, i les paraules planeres amb què mossèn Francesc ens l'ofereix permeten assaborir-lo a petits glops; que és com cal beure. La font raja entre els roquissars i l'herbei de la nostra muntanya. I en té tot el gust. La deu, però, ve de molt lluny i de molt amunt. Brollà, per primera vegada, fa quasi dos mil anys, al cim d'una muntanya única, el mont Sió. Des d'aquella altura —de la Terra i de la Història— Jesús pregonà un dia, que encara dura, aquella invitació colossal: "Qui tingui set que vingui a mi" (Jo 7,37).

JOAN E. JARQUE I JUTGLAR

L'ESGLÉSIA DE SANT MIQUEL DE TURBIANS

la Collada de Turbians, a l'Alt Bergadà, sobre Bagà, hi hagué una església dedicada a Sant Miquel, que fou consagrada l'any 839, segons consta documentalment a la biblioteca de Bagà.

Més tard fou traslladada a l'emplaçament que avui ocupa, al cim d'un turó de roques, envoltat pels contraforts de la Serra de Gisclareny, i per la vessant

nord de la Riera de Saldes.

Hi ha un precipici pel cantó de ponent i de migjorn, però pel nord i pel llevat té uns amplis prats de verda gespa, que arriben fins a la muntanya on s'hi troba la Collada de Turbians, que és la que li dona el nom.

Fins molt després de la guerra civil del 1936, servia de parròquia, sufragània de la de Gisclareny.

La seva arquetectura, malgrat que ha sofert moltes

modificacions a través dels segles, conserva les particularitats d'un romànic auster. L'absis cara a llevant, la porta pel cantó de migjorn. Un portal de doble arcada, i un campanar de planta quadrada a la part contrària de l'absis.

Davant el portal, a tot el llarg de l'església hi ha un espai d'uns cinc metres d'amplada, que en el seu temps degué estar enllosat, i que separa l'església de la paret del cementiri, que fa escassament un metre d'alçària.

Al seu bell mig s'hi aixeca una tosca arcada, on s'hi troba la porta per accedir al fossar, en el que no hi ha cap nínxol. Les tombes són totes a terra.

S'hi veuen encara, d'ací d'allà, algunes creus de ferro, les úniques que han resistit el pas dels anys.

Adossada a l'església, pel cantó de ponent, hi ha una petita edificació, on visqué molts anys la família del campanar.

En aquest conjunt romànic hi viu, per una ficció literària, un personatge: L'Ermità de Sant Miquel de Turbians.

Li hem donat l'habitatge de l'antic campanar, i el nom de Germà Ramon.

És un ermità que no hi és, però que podria ser-hi.

Les seves dites, els seus fets i les seves sentències no són de ficció. Ja veureu com totes elles, són tretes de la saviesa de la gent senzilla, i de la d'aquells que per professió o per ministeri han intentat comunicar-la, de manera entenedora i agradable, a tots aquells amb qui tractaven.

No puc vanagloriar-me de transmetre solament experiències pròpies, perquè aquí hi ha l'ànima de molts mestres, sacerdots i persones senzilles, amb les que he tingut la sort de tractar durant la meua vida.

La meua actitud, davant d'això, és la d'agraïment al Senyor, per aquest bé de Déu de "savis" que he conegut.

També en Jaume —el narrador personal d'aquestes converses— i els altres personatges que hi apareixen són de ficció, malgrat que no ho siguin les preguntes i incògnites que plantegen.

Si llegiu amb atenció les pàgines que segueixen, us passarà, en més d'una ocasió, que us sentireu identificats amb en Jaume, pels seus interrogants, perplexitats i misteris que el preocupen, però que seriosament s'ocupa de buscar-ne la resposta i l'aclariment.

Voldria donar-vos un consell: Les converses que segueixen, són les d'uns personatges ficticis, però *oblideu-vos que en són, mentre llegint, els anireu "escoltant"*.

La veritat mai no és fictícia, i molt menys la saviesa.

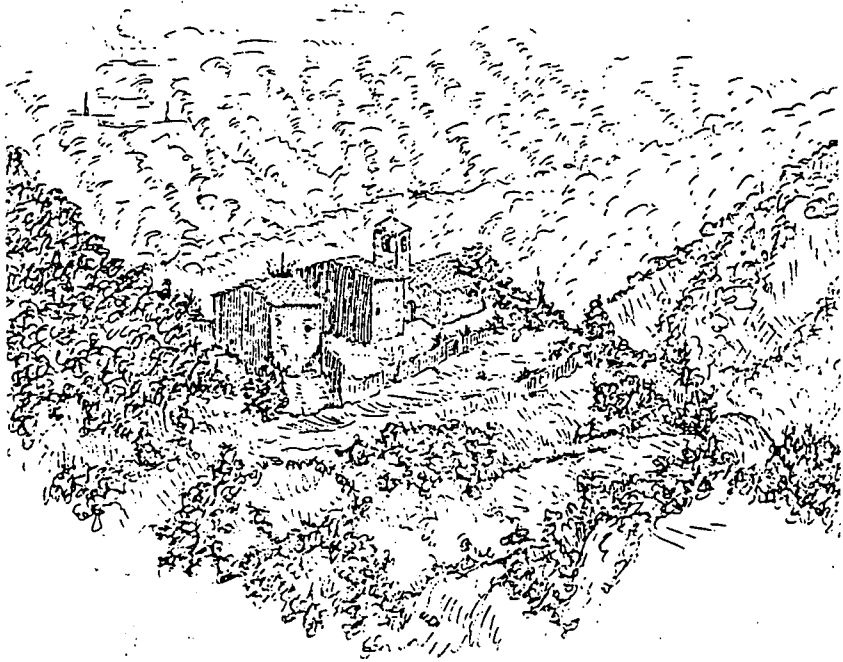
Tal com m'han fet molt de bé a mi, penso que us el poden fer també a vosaltres.

El que us transcriu, amb moltes ganes que us agradi i us faci profit, ho he "escoltat" hores i hores —en la meua imaginació— de l'ermità de Sant Miquel de Turbians, que amb la seva conversa anava desempolsant moltes de les coses bones que, a través dels anys, han sembrat en la meua ànima, els que m'han estimat.

I com dirà l'ermità: "Si són bones, senyal que són de Déu!"

Per haver-les rebudes, i per poder-les comunicar, dono amb tot el cor: **GRÀCIES A DÉU!**

També vull expressar el meu agraïment profund a tots els qui amb llur suport desinteressat m'han

esperonat a publicar aquestes **CONVERSES AMB L'ERMITÀ.**

Sobretot als amics de la **FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA**: a Emili Badiella pels seus excel·lents dibuixos, i a Joan Prat i Antoni Sumsi per llur valuosa i abnegada col·laboració.

GRÀCIES, AMICS!

Francesc Cima i Garrigó
CASAL DEL ROSER de GISCLARENY, 1989

continuarà

Els maldecaps d'en Pere

En Pere és un amic meu. Està preocupat. Ell diu que estudia i que entén allò que estudia, però... És molt tímida, em sembla, i quan els "profes" li pregunten, o fem alguna prova, es posa molt nerviós. És com si de cop i volta no sabés res.

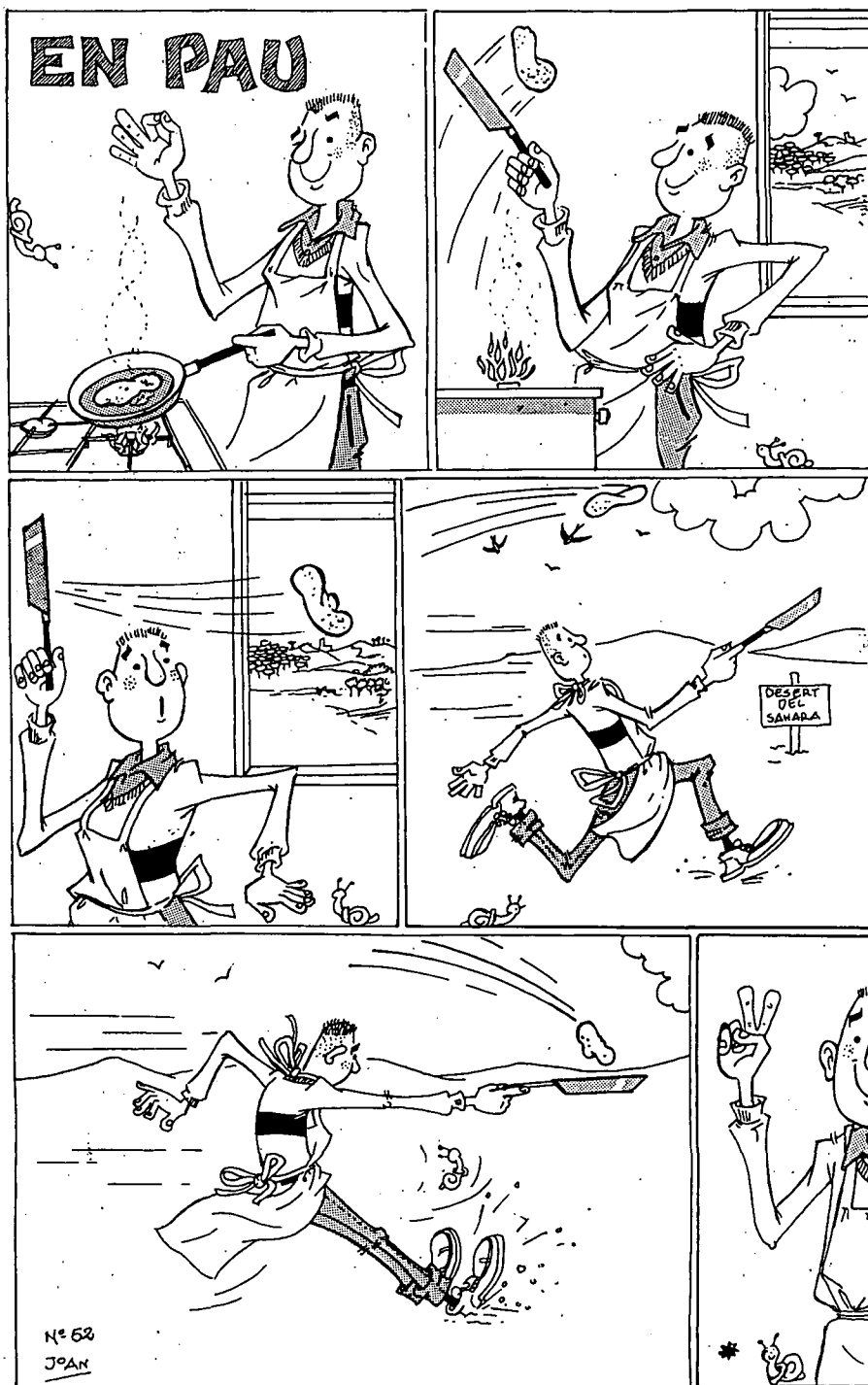
Tots els de la classe l'estimem. És un bon company i un bon amic. Quan li demanes un favor, no et diu mai que no, i sempre està a punt d'escoltar-te i d'ajudar-te.

Quan algun dia, ens reunim tres o quatre companys per preparar les lliçons, els deures o la matèria per a una prova, en Pere sap tant com nosaltres. Però, després, a l'hora de dir-ho o fer-ho, s'atabala.

Els "profes", generalment, no estan per romanços. Passa que n'hi ha alguns que podrien estudiar molt més, i no ho fan, i fer-los cas de les excuses, seria fomentar la mandritis.

L'altre dia, un grup anàrem a parlar amb dos "profes", per explicar-los que en Pere és un bon estudiant, però que... etc. Anà bé. Des d'aquell dia, una vegada a la setmana tenen una conversa amb en Pere.

Es veu que la cosa rutlla. En Pere està més content. Nosaltres també. Els nois i noies hem de procurar no tenir maldecaps inútils; i que la veritat, sense trampes, d'allò que som i fem, sigui reconeguda. Ànims, amic Pere.

* EN PAU HA BATUT EL RÈCORD D'EMPAITAR TRUITES.

EN PITU CALSAPEU

GALI

Les nostres coses: L'aplec

Molt a prop del poble, hi tenim l'ermita de Sant Tiberi. Cada any hi fem aplec. Ho sabeu, oi eixerits, que a Catalunya hi ha moltes ermites i que molts pobles hi fan aplecs? Al de Sant Tiberi s'hi reuneix molta gent —tot el poble, vaja!— Al matí el Sr. Rector hi diu missa solemne i després cantem els golgs del Sant:

Puig que el món en vos confia
Oh Sant Tiberi gloriós
Doneu-nos pau i alegria
i que mal no ens manqui un mos.

Després hi ha ballada de sardanes i a l'hora de dinar la gent s'escampa pels voltants per menjar tot fent xirinola, asseguts sobre la gespa.

Per postres mengem el típic tórtell de Sant Tiberi, que és d'allò més bo, i que el fan els de Cal Forneret.

I després mentre els grans fan la migdiada, els nanos ens fem un tip de jugar a fet, als quatre cantons, al cavall fort, i a molts altres jocs ben divertits.

A mitja tarda tornem cap al poble i fent camí encara cantem i riem.

L'explica-contes

Vet aquí que una vegada, temps era temps, en un país llunyà, qui sap on para, hi vivia una noieta que es deia Joana. La Joana era una noia força seriosa i solitària que no tenia gaires amics, però que li agradaven molt els més petits. I la canalla del poble se l'estimava molt, perquè els contes que explicava la Joana eren els més macos que mai no havien sentit.

La Joana anava cada divendres a la plaça del poble per explicar un conte a la quitxalla. I així, cada divendres, la plaça s'omplia de fades i de follets, de monstres i d'animalons. I els nens s'escoltaven, bocabadats les paraules que sortien dels llavis de la Joana. Paraules envoltades de colors i de somnis ensucrats. I en tornar a casa, al vespre, tots els nans del poble explicaven als seus pares la nova història que els havia dedicat la Joana.

I cada nit de divendres, la Joana tornava a casa començant a pensar quin conte podria explicar als seus petits amics la setmana vinent. I així passaven els dies i les setmanes, fent històries i donant forma a fantasies i il·lusions. La ment de la Joana sempre era plena d'ocells, i això no li agradava gens al seu cap perquè deia que sempre estava distreta i no feia bé la feina. I la resta de la gent del poble tampoc no la defensava gaire, deien que ja feia molt de temps que hauria hagut de créixer. Per això la Joana no tenia gaires amics, fora de la mainada.

Heus aquí que un dia, mentre era a la feina, la Joana es va equivocar fent anar una màquina, l'amo de la fàbrica es va enfadar molt amb ella.

—Tens el cap als núvols joveneta! Aquest cop n'has fet un gra massa, podies haver provocat un accident, i algú podria haver pres mal... ho sento Joana, però em veig obligat a despatxar-te.

Sense feina, la Joana no va trigar a quedar-se sense diners. No podia pagar el lloguer de l'habitació on vivia, i va haver de recollir les poques coses que hi tenia i marxar. Ningú no va veure com sortia del poble, els nens eren a escolai els grans noselamiraven mai. Va marxar sola i sense que ningú se n'adonés.

Però aquell divendres, quan els nens es van reunir a la plaça per escoltar el conte de la Joana, com feien cada setmana, a ella no la van trobar. Van esperar fins que es va fer fosc, i fins i tot la van anar a buscar a casa seva, però ella ja no hi era. La setmana següent van tornar a la plaça, i l'altra, i encara l'altre, però la Joana no hi era. Els nens no se'n sabien avenir. I les tardes dels divendres no sabien què fer, eren molt tristes sense la Joana. I a poc a poc, aquella tristesa va anar encomanant els altres dies. I tota la setmana era molt grisa, sense els contes de la Joana. I els nens es passejaven pel poble com ànimes en pena. La gent gran no ho entenia, no sabien què passava. Van comprar llibres de contes per als seus fills, els van regalar noves joguines, van posar porteries noves al camp de futbol... van fer tot el que se'ls va ocórrer, però els nens no van canviar de cara, ja no eren els mateixos, no reien com abans, ni tenien ganes de jugar.

—Pare, nosaltres no volem noves porteries, ni joguines noves —va dir un dia el Dani, el fill del senyor alcalde— el que nosaltres volem és que torni la Joana.

Els grans van fer una reunió a l'església, i van parlar molt seriosament, molta i molta estona.

—Hem estat uns tanoques! —va dir l'alcalde— no ens hem adonat que la Joana donava als nens molt més que joguines o porteries. Des que ella va marxar del poble i es va endur els seus contes, els nostres fills han deixat de somniar. Hem d'aconseguir que torni.

I així ho van fer. L'alcalde va trucar als alcaldes de tots els pobles del costat, i ningú no va parar fins que no van esbrinar on era la nola. Llavors, l'alcalde personalment la va anar a buscar, i li va demanar que tornés. Des d'aquell dia, la Joana es va convertir en "l'explica-contes" oficial del poble (amb càrrec i sou oficial, no us penséssiu pas), i la quitxalla del poble va tornar a somriure, a somniar i a ser feliç.

BABAR

i els seus amics a casa

Basat en els personatges creats per Jean i Laurent de Brunhoff

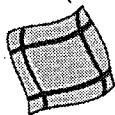
Al menjador, ningú no dina tranquil.

Els mens estan impacients. A Zéfir, nerviós,

li cau la de les mans.

- ¡Quien ens les menjarem, les postres?

A Artur. L'han renyat, ja s'havia tret

el per anar a buscar el paóis.

Flora es queixa: - Això no està bé, mamá.

El meu és blau. Tothom el té vermell.

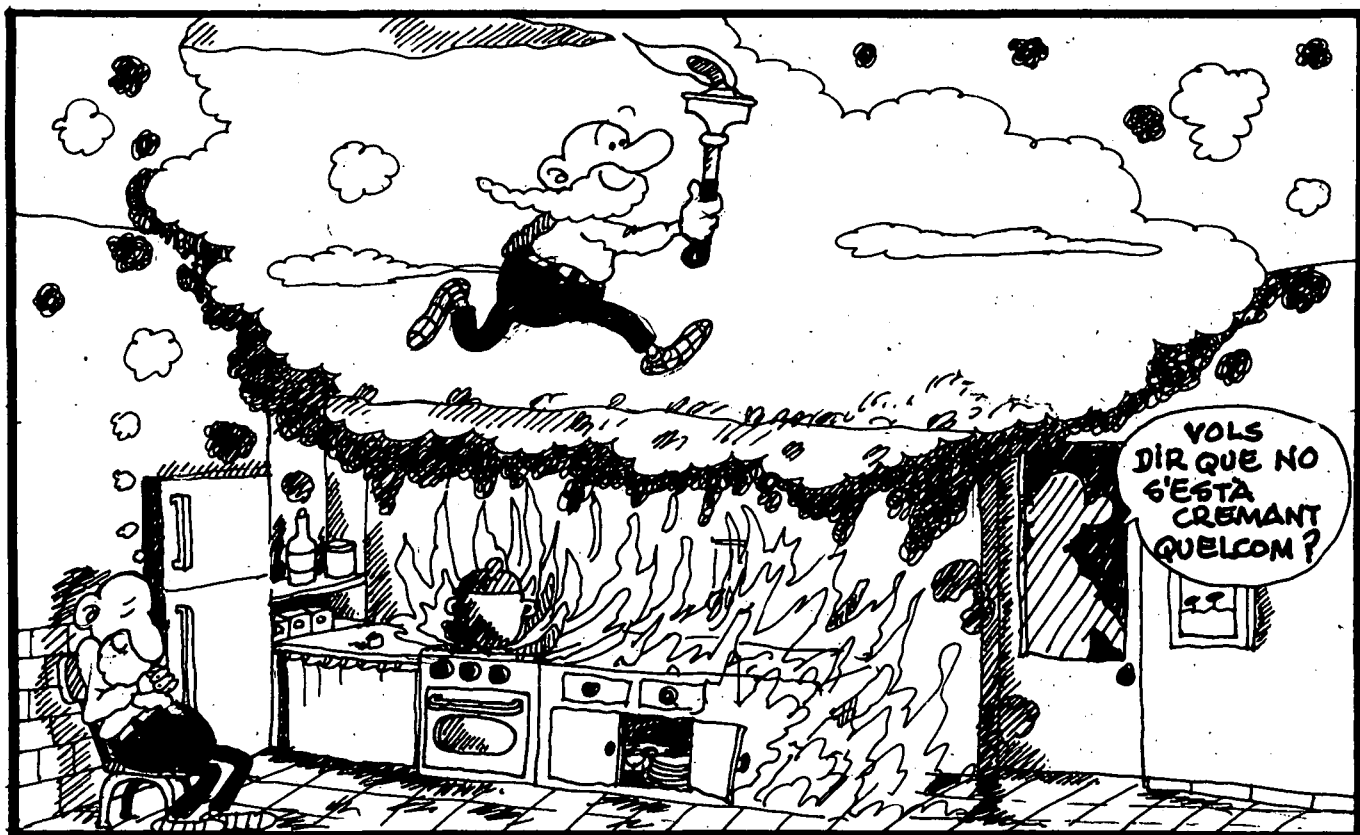
Alexànder ha corregut a buscar

la plata del a la cuina.

- Mina - diu - També porto el .

BABAR TORNA DE LA MA D'EDICIONS BEASCOA

EN BADOSA I EN BASORA

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons sant Joan, capítol. 13, versets del 31 al 35 (Jo 13:31-35).

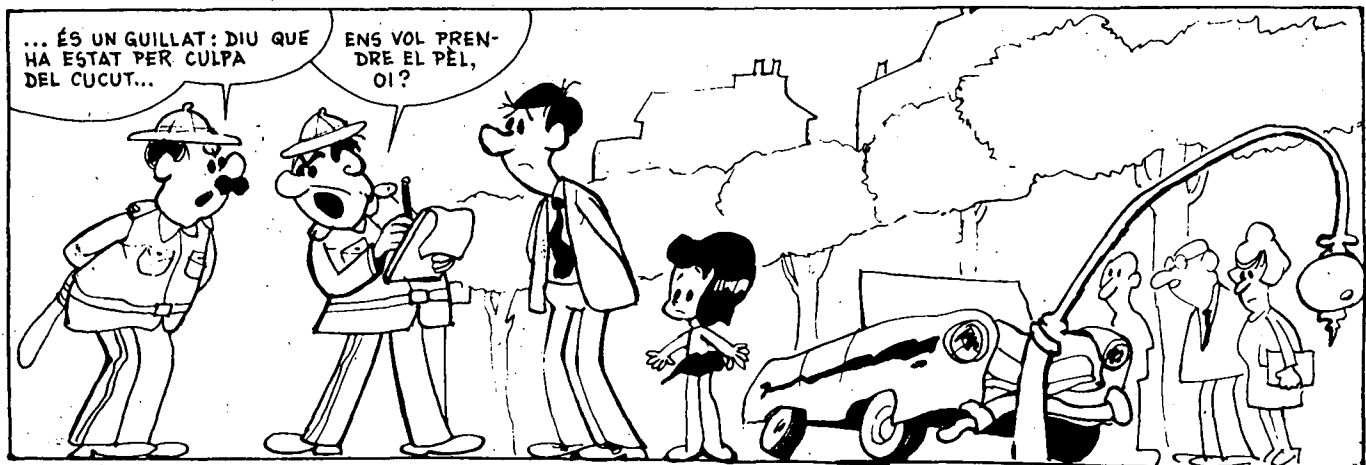
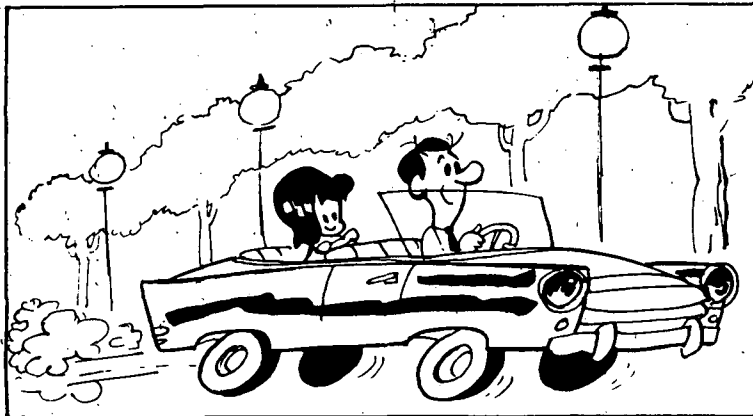
Reflexionem: 1. Al llarg dels segles hi ha hagut artistes cristians que han representat Jesucrist a la creu com a un rei coronat. A casa nostra se'n diuen "magestats". És que l'aparent derrota de Jesús a la creu, és en realitat la seva victòria sobre el pecat i la mort.

2. Per això en aquest text Jesús parla de la seva crucifixió com de la seva gloriificació. Quan Jesús diu que els seus deixebles i seguidors correran la seva mateixa sort, vol dir també que més enllà de la prova i de la mort, coneixeran també la resurrecció i la vida.

3. És estimant-se els uns als altres que els Apòstols i tots els seguidors de Jesús podran superar la solitud; i aquesta estimació mútua donarà a conèixer a tothom la "vida nova" que anima els cristians. La regla de vida més important per a tots els cristians és: estimar-se, ajudar-se, perdonar-se.

JESÚS ENS PARLA

LA MARIONA

EN ROC

per JOAN ANDREU VALLVÉ

